Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Desembre de 2011 · núm. 134 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Disseny: Carlos Azagra

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 134 · Desembre de 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Disseny: Carlos Azagra

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Cal plantar cara a les retallades de CiU

Només dos dies després de les eleccions del 20-N, el govern de la Generalitat de Catalunya va fer públiques unes noves mesures econòmiques que suposen l'enèsim atac contra les condicions de vida i els drets de la gran majoria de la població. L'actuació del govern, amb Artur Mas al capdavant, ha evidenciat la gran farsa que ha suposat el darrer procés electoral i el tacticisme que han emprat els principals partits polítics amagant les seves intencions reals darrera missatges amables i intencionalment ambigus.

L'anunci de noves retallades fet per Mas el 22 de novembre i les precisions posteriors que estan fent els consellers B. Ruiz, A. Mas-Colell i F. Homs segueixen un guió escrit, dirigit i interpretat. El cop d'estat dels mercats i de l'oligopoli financer europeu i internacional han abocat a la ciutadania a donar tot el poder a la dreta formal, com ha passat sovint en les situacions històriques de pànic i de resignació (conegut: les forces conservadores es presenten com a salvadores davant la crisi i molta gent s'ho creu, alguns cínicament). El govern de la Generalitat ha actuat calculadament per tal de tenir ara les mans lliures i continuar amb la liquidació d'alguns drets que encara ens queden. Així ho evidencien les mesures que aquests darrers dies s'estan fent públiques:

- Les retallades salarials i de drets socials dels i les treballadores de més de 275 empreses públiques dependents de la Generalitat, incloses l'ACA, FFCC de la Generalitat o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.
- L'increment fins al màxim permès (entorn un 7,5%) de les taxes universitàries.
- La introducció del pagament de les receptes mèdiques, l'anomenat "tiquet moderador", com a primer pas a imposar noves formes de pagament dels serveis sanitaris públics.
- L'increment del transport públic.
- L'increment del preu del combustible
- La consolidació de les retallades pressupostàries de l'any 2011 en l'exercici del 2012, amb una nova reducció del pressupost de la Generalitat en prop d'un 10%.

Aquest nou atac contra els drets de la gran majoria és possiblement una prèvia de les mesures que intentarà promoure el nou govern estatal. Davant de tot això no podem caure en una passivitat que, a la llarga, és penalitat.

En primer lloc, perquè aquestes mesures són tremendament injustes. Els i les treballadores públiques han anat perdent poder adquisitiu de manera continuada des de l'any 2008 amb altres retallades i congelacions de sous, pèrdues que arriben a més de 14% del salari real. A més, la degradació de les condicions de treball en el sector públic arrossega a la baixa també la majoria de convenis i contractacions en l'empresa privada. D'altra banda, el preu dels transports públics i de l'educació superior ja fa anys que ha experimentat pujades continuades, amb increments en els darrers 5 anys molt superiors als de l'IPC acumulat i de l'augment nominal de salaris. Cal recordar, a més, que la sanitat pública és un servei que paguem entre tots i totes les treballadores i que el darrer any ja ha patit una forta degradació a conseqüència de les retallades. A més, fer pagar per les receptes penalitza, en primer lloc, a les persones malaltes i, molt especialment, a les de la tercera edat que, actualment, estan sent víctimes d'unes pensions que es troben entre les més baixes d'Europa.

En segon lloc, aquestes mesures són una cortina de fum i no resolen la situació econòmica de fons. En comptes de pal•liar el deute públic reforçant una fiscalitat progressiva en funció de la renta, es descapitalitza l'àmbit públic retallant els impostos als rics. En comptes de lluitar contra el frau fiscal de les grans empreses, corporacions i fortunes (dels més alts de la UE, segons diversos estudis), es promou la presumpció de culpabilitat cap a perceptors d'ajuts socials com el PIRMI i els/les usuàries dels serveis públics. En comptes d'exigir responsabilitats a les entitats financeres per l'especulació amb el deute, es promouen retallades en els serveis públics per a cobrir els seus forats financers.

Les darreres mesures del govern Mas són un esglaó més en aquest procés de destrucció de drets socials en favor dels interessos privats. Les anteriors, com la reforma laboral de l'any passat o les retallades en sanitat, pensions o educació, s'han mostrat ineficaces per a millorar les condicions de vida de la gran majoria de la població. De fet, mai ha estat aquesta la seva intenció.

És per això que fem una crida a tots els treballadors i treballadores i a la ciutadania en general a promoure mesures de resistència cap aquest nou atac contra les nostres vides. Des de la CGT de Catalunya així ho hem fet els dies 17 i 18 de novembre amb les vagues de les universitats i la sanitat. També ho hem fet en els carrers i en les places, junt als moviments socials, i en la lluita silenciosa i constant en els centres de treball.

Ara, més que mai, és necessari revitalitzar aquestes i altres lluites. Fer-les confluir als carrers i a les empreses. Cal aturar aquestes agressions i som nosaltres, els moviments socials i sindicals alternatius, qui ho hem de fer. Ens hi va el futur.

Agurrelj

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Els capellans són prou incultes per a creure el que prediquen".

Francesc Pujols, durant l'encontre amb Salvador Dalí a la Torre de les Hores de Martorell l'any 1956.

El capitalisme globalitzat ha convertit les institucions polítiques en els seus servidors i els estats endeutats de la perifèria europea en ostatges dels mercats

El pagament del deute s'anteposa al benestar de la població

De la crisi del deute a l'ajustament (2)

Un document per a entendre el tema del deute, la situació actual de l'economia espanyola i el perquè de la situació d'ajustaments que porta a terme l'Estat espanyol (i els governs autonòmics) per diverses vies, sempre però en perjudici de la classe treballadora i de la majoria de la població. Aquí us oferim la segona part de l'informe per completar la primera part publicada en el Catalunya-Papers de novembre.

Seminari d'Economia Crítica Taifa

El finançament del deute

El volum del deute ha fet aflorar i aguditzar enormement el problema de l'endeutament. D'una banda, cal pagar uns deutes impagables, la responsabilitat dels quals, encara que es tracti de deutes privats, es traspassa al sector públic, especialment referent al deute extern. D'altra banda, la producció de riquesa real és cada vegada menys capaç de poder plantar cara a aquest deute. Revisem breument ambdós aspectes.

Per a evitar l'enfonsament del sistema financer, ja s'ha dit que els estats van proporcionar ingents ajudes al sector privat financer i alguns sectors productius privilegiats. La bombolla financera mai es va desinflar (19) sinó que es va traspassar als balanços públics. Els estats han de finançar aquestes ajudes, el que generalment fan amb emissions de deute públic que en última instància ha de ser amortitzada pels impostos que paguen els contribuents.

Però el problema de fons per al pagament del deute no resideix només en el sistema financer, sinó que depèn de la capacitat de producció de riquesa, de valor, de l'economia real que es genera en el sistema productiu mitjançant el treball. El sector productiu espanyol al començament del segle XXI estava cada vegada més sobredimensionat en la construcció, sent d'alguna manera un gegant amb peus de fang. Lluny de caracteritzar-se per una sòlida estructura empresarial en almenys els sectors més importants, amb una xarxa logística eficient i una capacitat de plantar cara a possibles eventualitats econòmiques o d'altre tipus, a l'altura dels beneficis que s'obtenien (20) era un sector productiu basat precisament en el contrari, no només en la precarització dels llocs de treball sinó també en la debilitat de la seva tecnologia i les infraestructures necessàries per a la producció i distribució, així com per la baixa qualitat dels seus productes. La producció s'havia fragmentat en un sistema de xarxes satèl•lit vinculades a l'empresa matriu, però cada vegada més allunyades d'ella, fruit de la recerca desesperada de reducció de costos en nom de major eficiència a través dels processos d'externalització, deslocalització i atomització. Un sector productiu cada vegada més fragmentat, encara que depenent d'empreses centrals molt potents i apalancades, és un sector productiu progressivament més feble i inestable en el que qualsevol problema posa en risc la continuïtat del procés.

La feble estructura productiva de l'Estat espanyol, a més greument afectada per la crisi, no pot seguir alimentant les exigències del capital financer i aquesta incapacitat de generar valor real és el que augmenta la desconfiança en l'economia del país. Així s'entén que països amb un deute públic molt superior al de l'estat espanyol com Alemanya, França o el Regne Unit, no tinguin dificultats de finançament extern com les té l'Estat espanyol, perquè la seva capacitat productiva és superior, mentre que es dubta molt de la nostra.

És necessari adoptar un enfocament integrat de l'economia com la creadora del valor per a entendre el problema financer, i llavors s'observa que el model productiu del país, ni ara ni en molts anys serà capaç de generar el volum de riquesa necessària per a cobrir el deute, tant pública com privat. Si l'economia no posseeix un model productiu capaç de generar la riquesa que se li va suposar en el moment de contreure el crèdit, s'anirà refinançant fins a l'infinit, però mai es plantarà cara a aquest volum de deute perquè mai es generarà aquest volum de riquesa, que fins al moment és capital fictici.

El capital fictici creat en l'última etapa amb el creixement de la bombolla financera té nivells desconeguts i per desproporcionats impagables per l'economia real, que només obté valor del treball de les dones i els homes. El problema real de fons és la desproporció dels deutes mundials respecte a la capacitat de produir valor. Els intents dels "mercats" per a garantir el deute a través de les amenaçadores exigències en matèria de política econòmica i pressions contra els governs triats pels seus parlaments, la visió miope dels governants i els seus interessos de classe no els permeten percebre que deteriorant les seves economies mai aconseguiran regenerar el model productiu que necessiten per a crear els ingressos que, en el millor dels casos, els permetria retornar part del gran deute contret.

Els 'mercats' i les agències d'avaluació

Entre els compradors de deute públic estan els que ara es denominen "mercats globals" que són institucions financeres molt poderoses (i els seus propietaris) dedicades a negociar amb diners en tot el món (21). Durant el període inicial de la crisi, quan les turbulències financeres eren paleses, aquests mercats internacionals van subministrar fons als estats sense moltes dificultats perquè aquests constituïen un lloc segur per a invertir. Situació que no eximeix de paradoxes (almenys aparents), doncs els bancs sol•licitaven crèdits (barats) al Banc Central Europeu, que els concedia "per la crisi" i amb aquests fons compraven el deute que emetia l'Estat (a major interès) per a plantar cara al dèficit fruit de l'ajuda al sector financer.

A mesura que la crisi es va perllongar i les necessitats financeres van augmentar, els 'mercats' van anar posant més i més dificultats i condicions per a facilitar els crèdits necessaris. És el parany del deute, que per a pagar-lo cal endeutar-se novament. De manera que ara la prioritat de tot govern si desitja seguir rebent finançament és poder cobrir les obligacions que imposen els mercats pel deute contret.

Els mercats financers recorren a les denominades "agències d'avaluació o qualificació" (rating agencies) perquè avaluïn fins a on els deutes de qui demanen els crèdits als mercats oferixen les condicions adequades de solvència. I avaluen també la solvència dels diversos estats que recorren a crèdits internacionals. Aquestes agències, que són potents empreses privades que van jugar un lamentable paper abans de la crisi de les hipoteques subprime qualificant amb triple A (la màxima qualificació)

actius dels posteriorment anomenats tòxics, s'atreveixen encara a emetre informes sobre la situació financera dels estats emissors de deute perquè aquests serveixin de guia als inversors.

Actualment n' ha tres en el món –Standard and Poor (S&P), Moody´s, i Fitch–, que avaluen la situació dels diversos estats i els "mercats" es fien fortament en aquestes avaluacions per a la concessió de crèdits, el que les fa enormement poderoses. Són abundants i molt coneguts els comentaris sobre el poder incontrolat totalment d'aquestes agències, la freqüent arbitrarietat de les seves classificacions i fins i tot les seves actuacions especulatives i fraudulentes a l'orientar els seus informes en avantatge per als seus propis beneficis.

"L'objectiu de Moody´s (i les altres agències) és guanyar diners. Si Moody´s pot guanyar més diners avaluant bé els riscos, tindrà un incentiu per a produir avaluacions correctes. Si pot guanyar més diners realitzant un mal treball, el resultat serà una pèssima avaluació (...) El seu incentiu és guanyar diners, dient veritats o menys veritats segons els convingui, no ajudar-nos" (22). Les autoritats de la Unió Europea comencen a parlar de crear una agència d'avaluació europea, però si aquesta no és pública, difícilment se sostraurà a les mateixes perversions que les actualment existents. En la pàgina 10 d'aquest Catalunya-Papers hi teniu un article que creiem reflecteix bé el que són aquestes agències de rating.

Aquestes agències avaluen també l'economia espanyola i els seus informes estan en la base de moltes de les dificultats del govern perquè se subscrigui el seu deute públic. La nota màxima que concedeixen és AAA ('excel•lent'), però l'Estat espanyol en els últims temps només arriba a AA ('notable') el que dificulta l'obtenció de crèdits i augmenta els tipus d'interès. L'anomenada prima de risc per a l'Estat espanyol ha anat augmentant tenint per això que pagar cada vegada més pel seu deute.

La prima de risc o diferencial d'interès és el sobrepreu que exigeixen els inversors per comprar el deute d'un país enfront de l'alemany (es pren el bo alemany a 10 anys), el preu del qual és el que s'utilitza com base o referència ja que està considerat com el més segur. Per exemple, si els bons alemanys es venen en el mercat secundari a 3% enfront del 5,6%, que han arribat a demanar pel bo espanyol donada la possibilitat de dificultats en la seva devolució, l'Estat espanyol ha de pagar 2,6% més que l'estat alemany pel deute a 10 anys. Si es multiplica aquest sobrepreu per tot el volum de deute a deu anys s'obté la sobrecàrrega que han d'aguantar les arques del sector públic espanyol i les conseqüències que d'això estan derivant.

A aquests agents s'ha d'afegir la premsa financera com els famosos Financial Times o Wall Street Journal, que lluny d'advocar per un control financer estan inundant les seves influents pàgines amb les polítiques que més convindrien al capital financer privat.

Les exigències creixents davant el deute: els mercats, les institucions públiques internacionals i la UE

Davant aquestes majors dificultats financeres es produeix una perversa relació dels estats amb els inversors. La necessitat de finançament és apressant per als governs i els inversors la utilitzen com moneda de canvi, exigint el pagament de majors interessos per la compra de títols de deute. A mesura que apareixen dades cada vegada més negatius sobre la situació econòmica el preu del deute augmenta i la prima de risc, també anomenada "risc país", arriba a nivells molt alts com ha succeït en el cas primer de Grècia (la prima de risc ha superat els 1.500 punts el 2011), després d'Irlanda i Portugal i de forma més irregular per a l'Estat espanyol, la prima del qual de risc ha arribat fins als 350 punts (3,5%), per sobre de l'interès d'Alemanya, i pot canviar molt ràpidament, d'un dia per a un altre segons l'opinió dels mercats globals (va augmentar 24 punts en la segona setmana d'abril, va baixar considerablement després, va tornar a augmentar al juny i a mitjan juliol va marcar el seu rècord quan van sorgir els dubtes sobre l'economia italiana).

L'augment de la prima de risc representa una major dificultat per a finançar-se atès que les despeses financeres per interessos augmenten, augmentant al seu torn el dèficit, produint-se així altre cercle viciós. Cada vegada es troben els estats en una situació més complicada el que fa encarir el finançament i això agreuja la situació negativa d'aquests. I com diu el refrany, "a riu regirat guany de pescadors". En aquest context de gran volatilitat en els mercats de deute públic, amb importants augments dels interessos d'aquests títols, cal afegir altres agents que incideixen fortament en l'economia i la societat dels països deutors.

A les agències privades, part inseparable del sector financer i del quiosquet de trilers en que s'ha convertit, cal sumar ara el destacat paper que juguen certes institucions internacionals (23) que també s'han llançat a la càrrega: El Fons Monetari Internacional (FMI), que recentment ha reconegut les seves negligències en la falta de previsió de la crisi (2)4, i l'OCDE avalen la necessitat d'adoptar mesures d'austeritat, diuen que per a sortir de la crisi i perquè els països paguin el seu deute. Les institucions que en la dècada dels 90 van dictar la política econòmica disciplinant en països de Llatinoamèrica, Àfrica i el sud-est asiàtic, amb resultats que una àmplia literatura ha qüestionat, ara s'atreveixen amb la perifèria europea, davant el que han assolit que es consideri la crisi del deute.

Però sobretot cal destacar el pervers paper que està jugant la UE. Després de moltes reticències ha creat un fons d'ajuda de 750.000 milions d'euros (25) , inicialment per tres anys anomenat Facilitat Europea d'Estabilitat Financera (FEEF), havent-lo convertit recentment en l'anomedat Mecanisme Europeu d'Estabilitat (MEDE) igual a l'anterior però amb caràcter permanent, aparentment per a ajudar als països que necessitin un rescat, encara que més probablement sigui per a sostenir un euro inestable.

Aquest fons serveix per a assenyalar als mercats que la UE no està disposada a deixar que l'euro perilli a causa dels països amb problemes greus de deute. Sembla bastant plausible també, que el fet que la banca dels grans països europeus estigui fortament involucrada amb els préstecs als països de la perifèria europea –veure gràfic 2– tingui molt a veure amb la tallant posició de la UE respecte als països deutors. En realitat es tracta d'evitar que trenquin els bancs dels països centrals de la Unió, que són els creditors dels països perifèrics: Alemanya és creditora dels països perifèrics per 568.600 milions d'euros (213.000 milions li deu Espanya), França per 440.000 (178.700 d'Espanya), Itàlia 96.400 (38.500 d'Espanya) i, al seu torn Espanya és creditora per 127.600 milions (99.800 ens deu Portugal) (26). El que mostra que el que s'està rescatant és el capital fictici dels grans bancs europeus a costa d'hipotecar als treballadors i treballadores i les classes populars durant generacions.

Quan les coses semblava que anaven bé, tots els bancs europeus prestaven alegrement als de la perifèria, inclòs l'Estat espanyol. "Els diners abundants procedents d'Alemanya, França i Holanda buscaven on invertir i l'Estat espanyol semblava el lloc ideal. Aquest va ser el canó que va precipitar-ho tot" (27) però quan les qüestions es compliquen són els deutors els únics responsables. I els rescats es realitzen hipotecant als treballadors i a les classes populars durant generacions.

L'essència dels nous rescats és obligar per llei als nostres néts a seguir aportant al capital fictici. Els senyors feudals del capital financer es reparteixen els seus vassalls durant les pròximes dècades. Caldria deixar de pagar els deutes i que els creditors perdin pel risc que havien acceptat. A canvi d'aquest suport formal, en lloc d'ajudar a aquests països a recuperar les seves economies, la UE està exigint amb gran duresa una sèrie de mesures de política econòmica, imposant severs programes d'ajustament en els països més febles de la Unió que han necessitat un rescat (Grècia, Irlanda, Portugal).

En el cas de l'Estat espanyol, està exigint mesures molt similars per a evitar que el país hagi de recórrer al rescat, aspecte que no és segur que s'eviti. A més, donat el caràcter de les mesures que s'imposen per a evitar el rescat, es pot preguntar si importa realment que es procedeixi al rescat o no, atès que les normes exigides per a no portar-lo a terme són les mateixes que si ens rescatessin. Aquestes mesures d'ajustament no només estan obligant a aquests països a complir estrictament els requisits de l'obsolet Pacte d'Estabilitat i Creixement (PEC)28 ara renovat en les seves exigències, sinó afegint una gamma d'altres mesures plasmades en el Pacte per l'Euro (primavera 2011). A l'aplicar totes aquestes mesures entrem en una espiral de retallades competitives de la qual no hi ha sortida per les portes habituals ja que totes tenen el marc d'una creixent explotació que ningú vol veure com la causa de tots els mals.

No només les institucions públiques incrementen el seu paper de col•laboradors directes del capital, sinó que s'està convertint en un tret estructural de les economies actuals que els polítics professionals, una vegada acabats els seus anys d'exercir el poder es converteixen en professionals contractats al servei directe de les grans empreses amb sous milionaris, probablement sent el seu actiu més preuat, no la seva capacitat tècnica sinó "la immillorable agenda de contactes" que aquests posseeixen; deixant encara més clar els vincles que han existit entre ambdós grups. Aquesta s'ha convertit en una pràctica habitual als Estats Units i a la Unió Europea, que s'ha vingut a denominar "la porta giratòria" –entre la política i els negocis, els dirigents entren per una porta i surten per l'altra per a tornar a entrar– que reforça els vincles entre el capital i les institucions polítiques i fa que aquestes traslladin a les lleis i a la vida política i social els interessos d'aquells, deteriorant cada vegada més clara i agressivament els interessos de les poblacions. Si sempre els estats i els polítics al seu servei han estat elements cooperadors del capital, actualment semblen haver acceptat sense titubejos aquesta labor com si d'una tasca "natural" es tractés, sense cap objecció fins i tot a manifestar obertament aquesta posició: "cal seguir les directrius dels mercats". El capitalisme globalitzat ha assolit convertir els estaments i institucions polítiques en els seus col•laboradors directes, marcant així una nova fase que s'intensifica i accentua el paper dels estats i dels polítics professionals com servidors directes del capital.

Les conseqüències

Els estats endeutats de la perifèria europea s'han convertit en ostatges dels mercats i les institucions públiques internacionals. La prioritat de la política econòmica ja no és incentivar la reactivació econòmica per a iniciar una nova senda de creixement i pal•liar l'atur sinó controlar el dèficit públic aferrissadament.

L'esforç financer que va suposar el rescat dels poderosos del sec-

tor financer està sent traslladat a la població a través dels programes d'ajustament, exigits pels mercats i les institucions internacionals. El pagament del deute públic i els seus interessos s'anteposen al benestar de la població. Amb l'argument que cal controlar els dèficits públics i pagar el deute s'està forçant als països a l'aplicació immediata de polítiques d'ajustament que imposen la dràstica reducció de la despesa pública i altres importants reformes negatives per a la població.

En el cas d'Espanya, aquesta pressió i l'acceptació sense impediments de la mateixa per part del govern, ha fet que des de 2010 s'iniciés la implantació d'un potent programa d'ajustament, que s'ha intensificat el 2011 amb el Pacte per l'Euro de la UE. Totes aquestes polítiques, impliquen, a més d'altres aspectes menors que no recollim, els importants elements següents:

• **Una dràstica reducció del pressupost públic** (almenys 50.000 milions d'euros en tres anys), el que ha suposat entre altres coses la congelació de les pensions i la reducció del salari dels empleats públics, a més de la disminució de múltiples aspectes de la despesa social; així mateix s'està obligant a les Comunitats Autònomes. a reduir els seus pressupostos amb el que la reducció de la despesa social s'accentua. No obstant això, la despesa pública espanyol és ara i serà una de les més baixes de les grans economies per a 2013 suposant només el 41,7% del PIB. Només Estats Units està per sota d'aquest nivell amb una despesa del 39,4%. Per contra, no es vol millorar el costat dels ingressos (impostos) i per als pròxims tres exercicis aquests seran només del 36% del PIB, quan França superarà el 50%, i Itàlia i Alemanya estan pròximes al 45% (29). Amb aquests ingressos, només escanyant la despesa, i encara així difícilment, es podrà disminuir el dèficit. En aquest sentit Zapatero va assenyalar que en el cas que hagi un superàvit en els comptes públics (esdeveniment molt poc probable en el pròxim futur) no es dedicarà a recuperar la despesa, sinó que es dedicarà a disminuir el deute públic.

• **La implementació de la Reforma Laboral**, que facilita i abarateix l'acomiadament i "flexibilitza" les condicions de treball, a més dels acords de contenció i fins i tot el suport a molts acords privats de reducció salarial. A més, inicialment a través de l'Acord Social i Econòmic es va engegar la negociació entre la patronal i els sindicats per a la reforma dels convenis col•lectius; negociació que va fracassar, sembla que pel tancament de la patronal que prefereix esperar a plantejar-la amb el pròxim govern del PP i li oferirà possibilitats més favorables per a ella, i ha estat substituïda per una normativa legal que planteja àmplies possibilitats de modificació dels convenis a nivell d'empresa i el despenjament de molts dels seus assoliments, fins al punt de deixar-los gairebé inoperants. A més la UE per mitjà del Pacte per l'Euro exigeix que des d'ara els salaris s'estableixin d'acord amb els augments de productivitat i no de l'IPC, juntament amb l'augment en la flexibilitat laboral (que ja sabem vol dir precarietat) el que suposarà una reducció significativa del poder de compra dels treballadors.

• **S'avança en la reforma de les pensions públiques i s'estan explorant i assajant les possibilitats de la privatització de la sanitat i altres serveis socials** amb l'objectiu de desmantellar l'Estat del Benestar. S'intensifica també la privatització de tots els elements públics i parapúblics que queden: loteries, aeroports, Caixes d'Estalvis, fins als cementiris municipals! Tot el que és públic és dolent, només val allò que produeix directament beneficis.

• **No es progressa per res en la reforma del sistema impositiu**, excepte a augmentar l'IVA que és el paradigma dels impostos més reaccionaris. En tot cas es camina cap a la reducció de la imposició al capital, eliminant alguns impostos (patrimoni i successions) mentre que les propostes de coordinació impositiva de l'impost de societats de la UE suposen la reducció de la càrrega impositiva de les empreses transnacionals a la Unió. La UE no té cap escrúpol a recomanar als països que augmentin l'IVA i disminueixin les cotitzacions socials empresarials.

• **I així successivament, tot el que vindrà darrere, doncs aquestes institucions mai tenen suficient i els governants actuals** (abans el PSOE i ara el PP) estan assenyalant explícitament que estan disposats a prendre totes les mesures que els exigeixin els mercats i les institucions públiques internacionals, mentre és sabut que el PP no posarà cap objecció a aquestes polítiques.

En tota aquesta dinàmica es percep amb claredat una intensificació del paper de les institucions públiques – estats i institucions internacionals– i l'estament polític com agents directes dels interessos dels mercats, del capital.

Les institucions públiques i els polítics que les dirigeixen integren les preocupacions dels mercats respecte al pagament del deute, que es converteix en l'únic objectiu de les polítiques econòmiques, ignorant tots els altres problemes. La població no compta. I els governs semblen considerar que complir els objectius dels mercats és la seva única responsabilitat. Han assumit totalment la idea de l'economia "del degoteig" sota la versió que si els mercats estan contents tot anirà bé doncs els beneficis "degotaran" cap avall. I aquesta 'filosofia' es fa explicita sense cap inconvenient, a pesar que clarament es percep que no funciona així.

Tota aquesta àmplia política econòmica, no obstant això, que ens diuen està dirigida a reduir els dèficits i pagar el deute, mostra, no obstant això, una gran incoherència. Amb aquestes mesures, amb aquesta estratègia de reducció de la despesa, és impossible sortir de la crisi i reactivar l'economia. Per tant és impossible reduir el dèficit i pagar el deute.

Totes les mesures preses no poden conduir més que a augmentar l'atur i reduir els ingressos de la majoria de la població, el que fa impossible una recuperació de l'economia sense la qual no es pot pagar el deute (30). Quan s'assenyala que el remei és dur però és necessari per a recuperar la salut de l'economia, no s'està dient la veritat, doncs aquestes mesures només condueixen a accentuar la recessió.

Per tant, ha d'existir algun altre objectiu ocult en aquesta estratègia. No és possible que tots els ens econòmics del món no percebin aquesta incoherència, que està sent assenyalada fins i tot per molts economistes convencionals. Perquè a més aquestes mesures no només s'estan prenent en els països de la perifèria europea, sinó fins i tot els països més rics de la UE i Estats Units estan sent sotmesos a la mateixa senda de reculada de les condicions de vida i drets socials, encara que amb menor intensitat (31).

No són mesures d'emergència per a sortir d'una crisi, sinó una estratègia molt meditada per a augmentar els beneficis dels grans capitals. No només a causa de la supremacia del capital financer sinó també per la necessitat del capitalisme actual d'un canvi dràstic en el model de producció i acumulació. Aquestes retallades són la imatge d'una opció per un sistema amb un menor consum agregat a nivell mundial, reflex de la impossibilitat de recuperació de la manera de producció de la globalització neoliberal.

Els grans poders econòmics del món estan intentant, i aconseguint, aplicar un model, amb menys salaris i pitjors condicions de treball, amb molts menys drets socials, menys consum, molt menys crèdit, amb menys quantitat de treball però amb un nivell d'explotació i desposesió que imitarà a moments de segles passats.

Recolzant-se en l'argument de la crisi en general, i del deute en els països perifèrics en particular, el que s'està intentant és aprofitar una situació en que les poblacions estan espantades i desmantellat el seu esperit de resistència, per a asestar un fort cop a les classes populars dels països rics disminuint els seus drets laborals i socials de forma permanent.

La sortida d'aquesta crisi està ja suposant la recuperació dels beneficis per als negocis que sobreviuen a costa del greu deteriorament dels salaris, de les condicions de treball i els drets socials dels treballadors i la població en general. No podem pensar que "la sortida de la crisi" suposarà una tornada als anys immediatament anteriors a l'explosió de la mateixa, sinó a una situació molt deteriorada de forma permanent per a la majoria de la població. La crisi dels setanta es va saldar en l'Estat espanyol amb un nombre de desocupats permanent de dos milions de persones, és de témer que la crisi de 2007 se saldi amb un atur estructural de més de tres milions de desocupats, menors salaris, pitjors condicions de treball i un Estat del Benestar desmantellat. Una reculada permanent de molts anys en els drets guanyats per les poblacions treballadores. Això és tot el que té per a oferir-nos el capitalisme senil del segle XXI. Una magnífica sortida de la crisi per als interessos del capital. El capitalisme financiaritzat actual mostra amb enorme claredat que és un sistema que no permet mantenir esperances que serveixi per al benestar de les poblacions.

Si es pretén avançar cap a societats més justes i satisfactòries per a la humanitat no queda més remei que promoure una sortida radical sobre tot el capital fictici global, és a dir, eliminar aquest sistema i construir-ne un d'alternatiu. És una tasca a la qual hauríem de dedicar tots els nostres esforços. Tots els models que no destrueixin el capital financer i el vell sistema de producció suposen un llarg recorregut pel desert que ens farà retrocedir molts anys respecte a la situació que s'havia assolit arribar al començament del segle XXI.

Notes:

(19) Els preus de l'habitatge no han caigut substancialment i el capital financer tòxic no ha fet fallida.

(20) Perquè l'economia espanyola sí produeix importants beneficis per als propietaris del sistema productiu.

(21) Entre aquestes institucions destaquen els fons privats de pensions; el que permet percebre la connexió entre molts aspectes de l'economia mundial actual.

(22) J. Fernández Villaverde. Incentivos y Moody´s. El País, 20/3/2011

(23) Les principals institucions internacionals públiques són el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Mundial (BM), l'Organització per a Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), que són les institucions encarregades de regular i gestionar l'economia mundial. A aquestes hauria d'afegir-se la Unió Europea (UE) en el cas dels països membres, el paper de la qual en el cas d'Espanya i els altres països perifèrics d'Europa mereixeria un capítol a part.

(24) Sabater recorda que el FMI elogiava el 2007 i 2008 "el dinàmic sistema de crèdit" d'Espanya. "El FMI no va preveure la crisi, ni la magnitud, ni el moment de la crisi". Público 10/02/2011 .

(25) És enormement paradoxal que d'aquest import, el FEEF solament pugui prestar la meitat, doncs l'altra meitat ha de retenir-la per a assegurar la seva solvència enfront de les agències d'avaluació!

(26) Un altre dels mecanismes que la banca privada està utilitzant per a resoldre el problema del deute dels estats amb ells és assolir traspassar aquest deute al Banc Central Europeu, el que sembla estan assolint en quantitats substancials al juliol de 2011.

(27) S. Carbo: citat en El dia en que el Banco de Espanya se doblegó. El País Negocios 13-3-2011

(28) El PEC, que és de 1997 exigeix que el dèficit públic i el deute públic no superin el 3% i el 60% del PIB respectivament. Aquest Pacte ha estat molts anys sense complir-se, fins i tot pels principals països com Alemanya o França, però ha estat reactivat recentment per la UE, exigint-li a l'Estat espanyol, per exemple que el dèficit que va ser del 11,4% el 2009 baixi al 3% per al 2013; tasca realment impossible.

(29) B. Carreño. El FMI dice que España debería de tomar más medidas contra el déficit. Público 13-4-2011.

(30) Fins i tot amb una reactivació de l'economia és problemàtic que es pugui pagar un deute de la magnitud que tenen ara no només Espanya i els països perifèrics de la UE sinó la majoria dels països rics, degut al fet que l'expansió financera ha estat de tal magnitud que l'economia real, única base vàlida de la producció de valor, no pot seguir el ritme.

(31) Afectarà a tots els països i passarà en tots, ja ha afectat a Itàlia també, i ja comencen a esmentar Bèlgica i França com països afectats; és com un atac dels lleons a un grup de gaceles, ataquen junts als més febles que quedaran enrere, però tornaran pel següent.

** Aquest document, "De la crisis de la deuda al ajuste", del qual us hem ofert la segona part, i que entenem és molt útil per a entendre el que està passant, forma part de l'Informe del Seminari d'Economia Crítica Taifa "La estrategia del capital", que és l'informe número 8 que han editat i que us podeu descarregar en el seu web www.informes.seminaritaifa.org*

Ens juguem un futur on la llibertat sigui una cosa concreta i materialitzable: la possibilitat de viure lliurement com éssers humans en un món factible per a la vida

L'estat d'excepció econòmic degrada tots els drets

Els mercats acaben amb la democràcia ... fins i tot amb la formal

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

En el quart any que el capitalisme imposa amb mà de ferro "democràtica" el saqueig i espoli d'allò comú, del de tots i totes, els seus agents han decidit que el binomi Democràcia/Mercat que ha vingut regint l'ordre mundial econòmic, financer, comercial i polític durant un llarg cicle històrica passi a ser simplement MERCAT.

Sembla que les "societats occidentals" ja estan suficientment domesticades i aterroritzades, com per a empassar-se qualsevol mesura política que adoptin els oligarques i poderosos, per més antidemocràtica i autoritària que sigui. Sobretot, si tenim en compte que la crisi, que des dels seus orígens és una gegantesca estafa, ha estat qüestionada de manera poc efectiva i menys alternativa per aquestes societats submisses i ningunejades.

Cap de les polítiques d'ajustament i o austeritat, tenien com objectiu salvar una situació econòmica que ha deixat en la vella Europa a més de 30 milions de ciutadans i ciutadanes en l'atur i ha sumit en la pobresa al 19% de tota la seva població (500 milions de persones), a més de precaritzar a la immensa majoria de les i els assalariats. Per contra, diàriament, es demostra que aquestes polítiques només tenen una finalitat: el reforçament dels interessos de les elits financeres i econòmiques i de la classe política.

La financiarització de l'economia, la liberalització absoluta dels fluxos financers, la llibertat dels capitals per a localitzar-se o deslocalitzar-se arreu del planeta, entra en una contradicció forta amb els sistemes democràtics formals o representatius.

Les últimes decisions adoptades a Europa, per decisió unànime dels organismes mundials del saqueig i l'espoliació (FMI, OCDE, Comissió Europea i tots els Bancs Centrals), són autèntics "cops d'estat antidemocràtics", hi hagi o no hi hagi pel mig militars o canons.

El Pacte de l'Euro imposa als estats membres la constitucionalització de l'equilibri financer (limitar el dèficit i assegurar el cobrament del deute per part dels creditors), impedeix la independència del poder legislatiu (sigui del color polític que sigui) i limita el seu poder de sobirania com estat.

El "derrocament" de governs o caps de Govern (casos de Grècia i Itàlia), és una ruptura en tota regla amb la sobirania popular. Entren els "tècnics" –tecnòcrates-, com "salvadors" i se'ls dota de força normativa directa dels mercats financers, per a imposar i gestionar les reformes estructurals com "únic programa" per a tots i totes. La conclusió és òbvia: qui mana és el mercat perquè s'ha acabat la democràcia, la formal, perquè l'altra no existia de fet.

La resistència a l'estat d'excepció econòmic que degrada i redueix drets socials, democràtics i polítics, comença a ser àmplia, des de la plaça de Sintagma, passant per Londres, Lisboa, París, Madrid, Barcelona…, fins a Wall Strett, Tel Aviv, països àrabs, Àsia. És una actuació de les i els subjectes socials, assalariats/des, joves, pensionistes, desnonats de les seves cases, pobres i exclosos, que es resisteixen a permetre la degradació contínua de l'autonomia de les persones, el debilitament de la societat civil i es neguen a una vida pitjor, infinitament pitjor, per a totes i tots i per al medi en el qual es desenvolupa la vida.

El món, Europa aquí i ara, no només ens juguem la pensió, el salari, la casa, la salut, l'educació i el coneixement… sinó que avui, amb característiques i complexitats diferents i desconegudes, ens juguem la possibilitat d'un futur on la llibertat sigui una cosa concreta i materialitzable: la possibilitat de viure lliurement com éssers humans en un món factible per a la vida. El contrari és la barbàrie.

Cop d'estat tecnòcrata (deudòcrata)

Ecologistes en Acció

Ecologistes en Acció denuncia que cada vegada és menys gruixut parlar d'un cop d'estat en els països de la perifèria europea en els quals la democràcia està quedant-se com un residu formal enfront d'una tecnocràcia, una deudocràcia en realitat, en ascens.

La UE assisteix a un canvi de govern després d'un altre en els seus estats membres. Des dels diferents estaments de poder (Comissió Europea, Consell Europeu, Governs nacionals, Banc Central Europeu, Fons Monentari Internacional…) s'afirma que aquests canvis de govern posen en el poder a tecnòcrates que engegaran les mesures adequades per a sortir de la crisi.

No obstant això, segons denúncia Ecologistes en Acció, no existeixen sortides tècniques a la crisi, sinó que qualsevol tipus d'opció que es prengui és d'ampli calat polític. I les que estan imposant des d'aquests estaments de poder impliquen intentar pagar el màxim d'uns immensos deutes impagables a costa d'esprémer tot el possible a les classes més desfavorides i a la naturalesa.

El nou primer ministre grec, Lukás Papademos, va ser vicepresident del BCE i governador del Banc de Grècia. No cap esperar que les mesures "tècniques" que engegui siguin distintes de les quals està imposant la troica (FMI, Comissió Europea i el propi BCE) a la població grega. Mesures que haguessin estat rebutjades si el referèndum que va proposar el seu antecessor en el càrrec no hagués precipitat aquest cop d'estat definitiu a Grècia.

A Itàlia el Govern està ara presidit per Mario Monti. El seu currículum és extens. Va ser Comissari europeu de Mercat Interior i després de Competència. També director europeu de la Comissió Trilateral, un lobby neoliberal fundat per David Rockefeller, i president del think tank Bruegel. Monti també ha estat assessor de Coca-Cola i de Goldman Sachs. Novament una carrera marcada per una visió política fortament neoliberal que projecta un futur (present) de retallades socials a Itàlia.

A l'Estat espanyol, àdhuc sense arribar als extrems grec i italià, es va aprovar a finals d'estiu una reforma constitucional que tenia com element fonamental fer obligatori el pagament del deute per sobre de qualsevol altra despesa, de qualsevol altra necessitat social o ambiental. Aquesta modificació de la carta magna no va ser sancionada per la ciutadania.

En les instàncies que estan imposant mesures fortament regressives els currículums de les persones que estan forçant aquestes polítiques tampoc deixen lloc a dubtes. Mario Draghi, president del BCE, va ser un alt executiu de Goldman Sachs. I Antonio Borges, director del FMI a Europa, també va ser un alt càrrec de Goldman Sachs. Com bé és sabut, Goldman Sachs és un banc d'inversió nord-americà, un dels principals actors en els mercats financers mundials.

Per a Ecologistes en Acció, que qui controla i decideix a qui es presta diners o no i amb quins tipus d'interès, és a dir la banca i els mercats financers, posi als seus directius en el control polític dels estats significa un pas més. Ja no solament hi ha un control de l'economia, sinó també de la política, configurant un govern deudocràtic, o com ells diuen, tecnocràtic.

La lluita és al carrer i en les empreses, no al parlament

CGT-CNT-SO

La Confederació General del Treball (CGT), la Confederació Nacional del Treball (CNT) i Solidaritat Obrera (SO), vam acordar desenvolupar una Setmana de Lluita del 14 al 18 de novembre de 2011, en plena campanya electoral, amb el lema "La lluita és al carrer i en les empreses, no al parlament. Cap a la Vaga General" i ho vam fer com a continuïtat del procés de lluita unitari des del sindicalisme de classe, iniciat en les mobilitzacions del passat 29 de setembre.

La Setmana de Lluita es plantejava per seguir denunciant i exigint la derogació de totes les mesures antisocials, polítiques econòmiques, polítiques de retallades en drets socials i laborals que s'estan aprovant pel pacte entre el govern, la patronal, els mercats, la Unió Europea , amb la complicitat i el silenci del sindicalisme institucional. Polítiques que ens han conduït a l'atur, acomiadaments, reforma laboral, reforma de les pensions, reforma de la negociació col•lectiva, mesures d'ajust, retalls i privatitzacions dels serveis públics, desnonaments…

La classe treballadora i classes populars estem farts de pagar la crisi del sistema capitalista i lluitem per la construcció d'una nova societat basada en la solidaritat, el suport mutu, l'autogestió, un model productiu que pensi en les necessitats de les persones i no en els beneficis del capital, una societat en harmonia amb els recursos naturals i el respecte per al vida al planeta.

Exigim recursos suficients per a totes les persones establint com a principis el repartiment de la riquesa i el treball a través de mesures com l'eliminació de les últimes reformes laborals i socials, la prohibició dels ERO, la universalització del dret a la Sanitat, a l'Ensenyament, a les Cures…, la supressió de les ETT, les hores extres, el substancial augment de la tributació de les empreses i les fortunes a les arques públiques, la dació en pagament de l'habitatge hipotecat, la persecució del frau i els paradisos fiscals, la rebaixa de l'edat de jubilació amb relleu, la reducció de la jornada laboral o la cessió a mans de les treballadores de les empreses que tanquin amb assessorament i finançament públic.

En unes dates de plena campanya electoral, vam defensar que l'important per a l'emancipació dels treballadors no és la lluita electoralista i partidista, sinó la mobilització i la lluita al carrer i en les empreses, en un procés d'agitació social permanent que ens condueixi a una Vaga General, una Vaga de Consum, una Vaga que integri la lluita laboral i la lluita social.

Fem una crida a tota la població, totes les organitzacions sindicals, socials, assemblees populars, veïnals, col•lectius que defensin una nova societat basada en la justícia social i la llibertat, a participar en les nombroses mobilitzacions i accions que estan tenint lloc al llarg de tot l'Estat espanyol.

Vaga a les universitats públiques el 17N

CGT Ensenyament, CGT UAB, CGT Balears, Ermengol Gassiot i Redacció

La CGT va convocar el 17 de novembre vaga de treballadors a totes les universitats públiques catalanes i ens dependents, tant per les diferents categories de professorat i investigadors com de personal d'administració i serveis, tant funcionari com laboral, una vaga general que aconseguia aturar l'activitat a gran part dels campus catalans i que va ser complementada per manifestacions a Barcelona, Lleida, Girona, Mataró i Tarragona.

Motivava la convocatòria les retallades en més del 16% en els pressupostos de les universitats i el seu impacte en les plantilles i en les condicions de treball. Va ser una jornada de protesta contra l'impacte en les comunitats universitàries i en el conjunt de l'educació superior de les retallades pressupostàries promogudes aquest any 2011 per part de la Generalitat de Catalunya i aplicades pels diferents rectorats. Aquestes retallades s'ampliaran de forma molt notòria l'any 2012 i suposaran la destrucció de més de 3000 llocs de treball en el conjunt de les universitats públiques catalanes. Si s'apliquen, faran inviable el desenvolupament de programes públics de docència de qualitat i suposaran també un atemptat per al manteniment del nivells actuals de la recerca e innovació al nostre país. Comportaran, a més, una degradació de la gestió i del desenvolupament del serveis i de l'administració.

La convocatòria de vaga es va efectuar per a donar cobertura a la crida efectuada des d'assemblees de treballadors i estudiants realitzades durant el mes de setembre i octubre i que va concloure amb la resolució unànime del 8 d'octubre de la Plataforma Unitària en Defensa de les Universitats Públiques (PUDUP) de crida a la vaga general d'universitats el 17 de novembre. A més el SEPC i altres organitzacions d'estudiants van convocar vaga d'estudiants d'universitat i secundària.

Valoració positiva a Catalunya

La vaga del 17N ha trencat el sectorialisme que fa anys ens està imposant el sindicalisme majoritari de CCOO i UGT. Poder fer una vaga d'aquestes característiques és una fita important que ens ha de fer avançar en el reforçament d'identitats col•lectives de classe. Però no és l'única. Des de la perspectiva del professorat precari de les universitats, que n'hi ha i molt, és una oportunitat per a refermar-se com a subjecte polític en el procés de defensa de les universitats com un espai públic, cal tenir en compte que una part molt important de les retallades afecta directament el seu lloc de treball.

Amb tot, el més rellevant de la vaga ha estat el d'on ve, el com l'hem gestat. La vaga del 17-N va començar a gestar-se i prenent forma en assemblees de treballadors. I en la coordinació d'assemblees es va concretar la seva convocatòria. És una vaga que neix de l'arrel del què, fa molts anys, s'anomenava la democràcia obrera en oposició del parlamentarisme burgés.

Segurament per aquesta raó aquesta vaga ha estat tant incòmode pel sindicalisme que neda tant a gust en la dinàmica de comitès d'empresa i de negociacions a porta tancada amb les gerències. Transformar aquest model sindical és, també, un altre objectiu d'aquesta vaga i el 17-N ha estat una passa més en aquest camí que hem de recórrer el conjunt de la classe treballadora.

Més enllà de la incidència i seguiment de la vaga a les diferents universitats, que va ser molt important a bona part d'elles, les assemblees, tancades, talls de circulació i les assistències a les manifestacions de Lleida (800 persones), Girona (1.000 persones), Tarragona (500 persones), Mataró (150 persones) i Barcelona (prop de 20.000 persones), cal valorar la jornada molt positivament pels següents aspectes:

La vaga general d'universitats del 17-N ha aconseguit situar en el debat públic la situació actual de les universitats, el problema del seu finançament i, en definitiva, el model de política educativa del nostre país.

A més, la vaga també ha aconseguit que els diferents equips rectorals i la mateixa Generalitat, per boca del director general d'universitats, Antoni Castellà, hagin de respondre públicament a l'impacte de les retallades i al fet que una part dels professors/es contractats són "falsos associats" (cal, doncs, activar els mecanismes adequats per a corregir aquestes contractacions fraudulentes). També destaca l'afirmació d'Antoni Castellà plantejant que el proper any la retallada del pressupost de les universitats prevista per la Generalitat rondarà el 2,5% davant del 5% que plantejava Mas-Colell el mes d'octubre. Sense cap dubte era un primer impacte de la crida a la mobilització i del seu seguiment.

En tercer lloc, i aquest és l'element principal, treballadors/es de les universitats, estudiants i ciutadania hem confluït de manera activa en la defensa de la universitat com a servei públic i de les condicions laborals dels qui, en el dia a dia, la fem funcionar. Els espais de participació que han obert les diferents assemblees generades i la PUDUP com a marc de coordinació han facilitat al PDI i al PAS un lloc on poder-nos reivindicar com a tals, de forma oberta, plural i participativa, lluny dels verticalismes i burocratismes de certes dinàmiques sindicals.

Vaga també a les Illes

Pel que fa a Balears, l'Assemblea de la Comunitat de la UIB va acordar també convocar jornada de vaga pel 17 de Novembre, així com també una manifestació pel mateix dia. La CGT-Balears va donar suport a la mobilització dels estudiants de les Illes Balears i a la manifestació de Palma en defensa de l'educació pública i contra les retallades, per a reivindicar una educació pública, gratuita i de qualitat. en defensa dels serveis públics i contra les privatitzacions. A la manifestació de Palma van participar-hi un miler de persones.

En el manifest de vaga de la UIB es deia: "Volem que s'aturin totes les retallades que estan en marxa, que amenacen els serveis dels que gaudim els i les estudiants i posen el perill llocs de feina de treballadors administratius. Parlam de les reduccions d'horaris de biblioteques, la pujada de preus dels bars, l'augment de les taxes, la eliminació de les bicicletes, del bus circular i de la massificació a les aules i als menjadors. Apostam per una educació i investigació de qualitat i al servei de les necessitats socials, no del benefici privat. Exigim una transparència real dels comptes de la UIB, i que els detalls de la seva política econòmica siguin de fàcil accés i comprensió per part de la comunitat. Amb la nostra mobilització, a les aules i també al carrer, volem donar una resposta a les retallades, als atacs contra el català, a la pèrdua de drets, en definitiva: a la política antisocial de l'actual Govern."

Repartir el treball genera ocupació

Secció Sindical CGT Nissan Zona Franca

L'increment de la jornada de treball que ens ha suposat les modificacions del conveni col•lectiu, han suposat la justificació de reducció de la plantilla necessària per a realitzar les produccions adjudicades. Després d'aquestes modificacions cada treballador (en el cas que tinguessin opció de gaudir els dies de reducció per productivitat, que són l'àmplia majoria dels operaris) ha d'ampliar la seva jornada en:

• 8 dies com dissabtes productius sense opció a compensar-lo amb descans,

• + 4 dies de productivitat que no es pot gaudir,

• + 3 addicionals per la recollida de material cada jornada (218+8=226) = 678 minuts, de treball efectiu.

Cada treballador augmenta la seva jornada en gairebé 14 dies de treball. Amb aquest increment de jornada, es justifica una reducció brutal de la plantilla, que a més de solucionar els problemes amb els acomiadaments injustificats de 2.009, (1.680) garanteix novament l'acomiadament dels treballadors temporals que existeixen en l'actualitat.

D'altra banda, no és comprensible, el volum d'hores extres que s'està realitzant en la planta. Hores extres que serveixen per a tapar les mancances, tant organitzatives com en manteniment de les instal•lacions. Hores extres que serveixen per a completar les produccions necessàries i que no es poden fer entre els dos torns de treball que tenim. Són necessàries més hores productives, però no més hores extres.

Són necessàries més hores productives? Doncs que es realitzin amb més treballadors. Traslladar a la realitat el repartiment del treball per a poder treballar tots. Hores extres que a més serveixen per a tapar les deficiències quant a la inversió i manteniment de la fàbrica, que serveixen per a recuperar producció que es perd per avaries.

Tallant d'arrel la realització de les hores extraordinàries, la Direcció s'ha de replantejar la política de contractació, haurà de contractar més, i haurà d'invertir perquè les línies productives no sofreixin avaries amb la conseqüent perduda de producció.

Des de la CGT volem demanar la no col•laboració, i això significa treballar segons l'obligació que representa la nostra jornada (8 hores, 12 dissabtes, etc.).

La realització d'hores extres i l'increment de jornada, no fan més que destruir ocupació. Les hores extraordinàries són les "engrunes d'avui i la fam del demà".

Vaga a la sanitat pública catalana el 18N

Federació Sanitat
CGT Catalunya

La CGT de Sanitat a Catalunya, amb presència en els diversos centres de la xarxa d'institucions sanitàries públiques i concertades catalanes, és a dir, de la XHUP i l'ICS, va convocar vaga de 24 hores a la sanitat pública catalana el 18 de novembre.

Per a la CGT aquest dia de vaga havia de servir per reclamar i donar difusió al perill assistencial que comporta el brutal retallada pressupostària sanitari imposat per la Generalitat de Catalunya i per la seva Conselleria de Salut. Motivat per interessos economicistes el govern de CiU ha decidit atemptar contra del dret constitucional que ciutadans i ciutadanes tenim a una Salut Pública, tutelada i organitzada pels poders públics, tenint aquests obligació d'establir les mesures preventives, prestacions i serveis necessaris.

A més del problema laboral que implica, està àmpliament reconegut que la protecció de la qualitat assistencial dels serveis sanitaris públics té màxima importància social, ja que, a mitjà / llarg termini, pel que fa a la pèrdua de vides i de qualitat de vida es refereix, les conseqüències del seu deteriorament podrien portar greus conseqüències per a la població.

A mesura que les temeràries retallades imposades al pressupost sanitari per la Generalitat de Catalunya han anat fent forat a la ja agonitzant sanitat pública catalana, a la CGT ens hem vist desbordats pels relats que ens fan molts treballadors del sector respecte a les penoses condicions en què es veuen obligats a realitzar el seu treball assistencial, la qual cosa sembla ser indicador del vertiginós descens de la qualitat assistencial que el ciutadà del carrer està patint.

És evident que, amb menys personal i recursos, les llistes d'espera per a procediments diagnòstics diversos es vénen allargant a passos de gegant. Encara que s'hagin establert circuits de diagnòstic ràpid, aquests només són útils per als pacients en que la fase de la seva malaltia ja dóna indicis al metge de que pot haver-hi patologia molt greu. Als altres pacients, tinguin o no una malaltia perillosa encara en letargia, només els queda esperar. Exemple d'això són els imprudents augments del temps entre els controls preventius realitzats en atenció primària.

Igual futur tenen els pacients d'intervencions quirúrgiques, les llistes d'espera també s'han dilatat dràsticament des de l'inici d'aquesta irresponsable aventura capitanejada pels senyors Artur Mas i Boi Ruiz, qui deixen entreveure la seva perversa intenció d'abocar la població a consumir el producte sanitari privat.

L'escassetat de personal també té efectes immediats sobre l'usuari. Els professionals sanitaris que han vist augmentades les seves càrregues de treball disposen de menys temps per visitar i/o realitzar procediments als seus pacients. Això fa que estiguin molt més exposats a possibles errors que poden resultar en dany a l'usuari. Aquesta relació de càrregues de treball amb qualitat assistencial està àmpliament provada en la literatura tècnica sanitària.

Així, la CGT, en suport als usuaris i professionals de la sanitat pública, va decidir convocar aquest dia de vaga per: tal de reivindicar el dretde treballar dins dels preceptes de la bona pràctica professional; reclamar al Govern de la Generalitat la retirada de les retallades imposades aquest any al pressupost sanitari; i convidar a la reflexió sobre el perill de la galopant pèrdua de drets sanitaris que venim suportant en els últims mesos, la qual cosa comporta un important flagell a l'estat de benestar dels ciutadans de Catalunya.

Tenint en compte la transcendència del tema, la CGT va convidar a participar en la vaga a tots els sindicats amb representació en el sector sanitari públic, però cap d'ells es va afegir a la convocatòria.

Malgrat el seguiment mínim de la vaga, la CGT considerem que per dignitat i coherència s'havia de fer. Set mesos assistint a la destrucció i robatori de la Sanitat Pública catalana per part del govern de CiU, sense que els sindicats de la Mesa Sectorial (negociadora) atorguin als/les treballadors/es l'opció d'una mobilització conjunta i contundent com és una Vaga a totes les categories professionals en el sector, han estat suficients per a la nostra organització per a convocar-la.

Com a complement a la jornada, CGT va convocar una manifestació el dia 18 a les 12h. a plaça Universitat de Barcelona, amb una assistència de 300 treballadores del sector, que es van desplaçar fins la seu de l'ICS.

El Tercer Acord Interprofessional de Catalunya incorpora la flexibilitat total en els convenis

Redacció

De la cara dura del pacte...

Al temps que es coneixien les dades de que l'atur a Catalunya va incrementar-se a l'octubre en 14.628 nous desocupats i es superaven les 615.000 persones sense feina, el sindicalisme institucional segueix sense apostar per una mobilització generalitzada i continua amb la seva política de pactes que ens ha portat a la situació actual.

Els sindicats institucionals CCOO i UGT i la patronal catalana Foment del Treball van firmar un nou acord regressiu, el Tercer Acord Interprofessional de Catalunya, un preacord de "flexibilitat negociada", segons van definir-lo els signants, que tindrà vigència fins l'any 2014 i que lliga els salaris dels treballadors amb més factors a banda de l'IPC, com la productivitat, l'evolució de les vendes, els costos, el compliment dels objectius marcats per l'empresa…

En comptes de l'esquema clàssic de pujar les nòmines amb l'índex de preus de consum, les cúpules del sindicalisme institucional i de la patronal volen fer-ho amb «l'evolució econòmica de les empreses i sectors d'activitat, el desenvolupament i situació dels mercats, inflació, productivitat , la variació dels costos, les inversions i modernització tecnològica, entre d'altres».

Un altre aspecte nou del pacte és el referent a l'absentisme, on es demana a la Generalitat que millori els mecanismes de control i valoració de les absències del personal mitjançant la informatització dels processos i la formació del personal sanitari per decidir les baixes.

A més, el pacte flexibilitza els mecanismes per ajustar la jornada a les necessitats de les empreses sempre que hi hagi garanties per al personal afectat mitjançant un avís amb antelació i la seva negociació prèvia.

El document consensuat per les parts afirma que en la negociació col•lectiva ha de prioritzar més "la regulació de les retribucions variables, que han de basar-se en el compliment dels objectius de l'empresa i són un factor de millora de la productivitat". L'Acord Interprofessional de Catalunya volen que actuï com un conveni de convenis, és a dir, que proporcioni a les empreses, els gremis i els comitès la guia de negociació. En definitiva, flexibilitat total en els convenis col•lectius per tal d'adaptar-los a les diferents realitats dels sectors i empreses.

Els signants també van demanar al principal responsable del govern de les retallades, el Sr. Artur Mas, que participes en l'acte de presentació de l'acord. Tots junts de nou, govern, patronal i sindicats venuts, per seguir empitjorant els nostres drets i les nostres condicions laborals.

Un pacte més. I així ens va…

... a la cara fosca de l'atur

L'atur va pujar a l'octubre a ritmes del 2008 a Catalunya, accentuant la situació de crisi. Es registraven 14.628 nous desocupats i batia un nou rècord amb més de 615.000 persones sense feina. Repartides per demarcacions: 457.129 a Barcelona, 69.976 a Tarragona, 57.537 a Girona i 30.916 a Lleida.

Pel que fa al conjunt de l'Estat espanyol, l'atur va pujar a l'octubre en 134.182 persones, un ritme de creixement que no es veia des del 2008, l'any en què més llocs de treball es van destruir.

Amb aquestes perspectives, la recuperació s'ajorna sine die i el fantasma de la recessió segueix ben present.

Segons les dades fetes públiques pel Ministeri de Treballi, l'atur va pujar un 27% en sanitat i serveis socials a l'Estat en l'últim any, i a Catalunya l'atur a l'administració ha pujat un 263%. L'atur puja amb especial intensitat per als joves, amb un ascens del 5,6% interanual. També cal remarcar que en aquests moments 19.657 universitaris catalans d'entre 20 i 34 anys no tenen feina.

Catalunya va tancar l'octubre amb 615.558 persones registrades a les oficines d'ocupació, xifra que suposa un nou rècord d'aturats, i no era tan alta des del març. D'aquests aturats, 190.640 no cobren cap tipus de prestació.

Tots els sectors van aportar aturats a les llistes, però els serveis van tornar a ser l'ovella negra. L'agricultura, la indústria i la construcció van perdre un miler de treballadors cadascuna, mentre els serveis van registrar 12.400 dels 14.600 nous aturats. En canvi, van baixar els desocupats sense feina prèvia. Això indica, com reflectia l'EPA, que la població activa està baixant a causa de l'atonia del mercat laboral.

A Catalunya es defrauden 16.000 milions d'euros anuals

David Fernández / Setmanari Directa

El frau empresarial català multiplica sis cops les retallades de l'executiu neocon-vergent • Els noms dels 1.600 grans evasors, blindats i protegits pel mateix Estat defraudat • La nissaga Carulla, el pare d'Artur Mas, Carceller de Damm SA, el futbolista Luis Enrique, l'empresari químic Bas Puig, el directiu de RBA Ricardo Rodrigo, l'arquitecte Alfredo Arribas, Alejandro Sanz o Emilio Botin, entre els defraudadors.

Les dades hi són. El frau fiscal empresarial català, via paradisos fiscals, blanqueig de capitals i enginyeria comptable, sixtuplica les pitjors retallades antisocials aprovades pel Parlament de Catalunya des del final de la dictadura. Fonts sindicals eleven a 16.000 milions d'euros el frau fiscal català anual, davant els 2.700 milions d'euros de tissorada del primer pressupost d'Artur Mas. La xifra, en plena fal•lera electoral pel 'pacte fiscal', s'apropa al volum de l'espoli fiscal de l'Estat que acumularien les finances públiques catalanes, estimat en vora 20.000 milions d'euros per diversos estudis sobiranistes. Doble moral convergent: exigeixen nova fiscalitat portes enfora i encobreixen el frau fiscal dins de casa.

La comparativa mereix similar resultat en el cas de l'Estat espanyol. Les organitzacions professionals d'inspectors d'Hisenda xifren l'economia submergida en en 240.000 milions d'euros, ben bé 5 cops les retallades aprovades per Rodriguez Zapatero -50.000 milions- per al període 2010-2013. Aquesta realitat suposa un mínim d'un frau fiscal anual on es deixen d'ingressar ben bé 25.000 milons d'euros anuals. Segons GESTHA, organisme dels tècnics i inspectors d'Hisenda, només durant 2010 les grans fortunes i grans empreses espanyoles van evadir un mínim de 42.771 milions d'euros, la petita i mitjana empresa hauria defraudat 16.261 milions, mentre el frau de particulars es limitaria a 1.543 milions d'euros. L'altre gran bossa de frau, el frau laboral amb la Seguretat Social vinculat a l'economia submergida, ascendiria a 30.000 milions d'euros.

El frau no és pas nou, sinó cronificat: GESTHA denuncia "que s'està perdent la batalla contra el frau fiscal amb una estratègia clarament equivocada", amb una legislació laxa i una política governamental que fa anys que posa la lupa "sobre les rendes del treball, dels autònoms i de les microempreses en compte de perseguir les grans bosses de frau" alenades per les grans fortunes i les grans empreses, principals responsables d'un frau massiu del qual hi ha símptomes rellevants. Segons dades oficials, a l'Estat espanyol hi ha 3.299 persones que disposen d'un patrimoni superior als 10 milions d'euros. Només 729 persones van declarar tenir un patrimoni superior a aquella xifra.

D'empresaris a esportistes

Dels casos de frau fiscal més recents, es podrien citar el del pilot de motos Sete Gibernau -2,8 milions evadits a Suïssa-, el del directiu de RBA Ricardo Rodrigo -2,3 milions, enviats també al país helvètic- o el de la nissaga Carulla. La nissaga propietària d'Agroalimen, al primera indústria alimentària catalana, estpà sent investigada per l'evasió continuada, a través de societats instrumentals, durant els darrers cinc anys. El frau podria arribar als 180 milions d'euros, que van ser enviats a les Antilles Holandeses per contituir dues societats que van ser recomprades per dues mercantils amb seu a Costa Rica i l'Uruguai i vinculades als sis germans Carulla.

No són pas els únics. Demetrio Carceller, propietari indiscutit de Cerveses Damm SA, també està imputat per un frau fiscal continuat durant els darrers 15 anys i per un valor que ascendiria als 500 milions d'euros. Carceller s'hauria empadronat falsament a Portugal per beneficiar-se d'una política fiscal que grava menys les grans fortunes, però la legislació espanyola obliga a demostrar que s'hi resideix al menys 183 dies a l'any per triar sota quina administració declarar. Els paradisos fiscals -més de 100 arreu del món- són peça clau en l'evasió fiscal i, en el cas català, Andorra hi juga un paper cabdal mantenint encara el secret bancari. El principat hi té dipositats entre 2.700 i 3.500 milions d'euros de subdits espanyols. L'any passat, experimentant un creixement del 3000%, la Guàrdia Civil va decomissar fins a 2'5 milions d'euros sortint del país.

El recurs al paradís fiscal va acompanyat de la particular proliferació de nacionalistes sobtades. De fet, la tenista Arancha Sánchez Vicario és fiscalment andorrana, com Montserrat Caballé. El pilot català de F1 Pedro Martinez de la Rosa, com l'espanyol Fernando Alonso o el tenista Carlos Moya, són fiscalment suïssos. De nacionalitat monaguesa és Àlex Crivillé. I sent jugador del FC Barcelona, Luis Enrique -fiscalment nacionalitzat suís. també- va ser expedientat l'any 2003 per no haver declarat 600.000 euros. Els diners corresponien a pagaments realitzats per Nike Europe a la societat Fullforce Sport Limites, controlada pel jugador i amb seu a les Antilles holandeses, i havia evadit 270.000 euros en impostos.

Anecdòtica menció a banda mereix el cas de Sánchez Vicario. Entestada en que José María Aznar assistís a la seva boda, va comunicar a Hisenda el 2003 que regularitzava la seva situació per garantir l'assistència de l'expresident. Aznar hi va anar, però Sánchez Vicario no va passar comptes -un deute de 3,4 milions d'euros- fins el 2009, quan el Tribunal Suprem va dictaminar-ho. L'anècdota està descrita al llibre "Estado fiscal y democracia" de qui fou director de l'Agència Tributària amb el gabinet Aznar, Ignacio Ruiz-Jarabo. Al llibre descriu també com Florentino Pérez, president del Real Madrid, va pressionar Enrique Giménez Reyna -l'aleshores secretari d'Estat d'Hisenda del PP i posteriorment imputat com a cervell de la trama 'Gescartera'- per a que aturés, sota l'amenaça d'aturar la Lliga professional, les investigacions sobre futbolistes d'elit. El darrer episodi d'aquesta mena es va escriure al Mundial de Sudàfrica, quan els jugadors de la selecció espanyola van rebre una prima personal de 600.000 euros que van decidir declarar a Sudàfrica. Allà tributaven al 23% mentre a l'Estat al 43%, el que va suposar per a cada jugador un estalvi de 132.000 euros.

De Lienchenstein a Suïssa, del HSBC al LGT: 1.600 defraudadors descoberts

Fraus massius que cauen ràpidament dels titulars, estafes que mai se sap com acaben i que acaben sovint en impunitat i corrupcions sobre les quals es força un rapid oblit. Doble moral, doble economia i doble fiscalitat i una única impunitat sobre elits multireincidents- Lienchenstein i Suïssa el 2009 i 2010 són les dues clarianes paradigmàtiques del quart fosc del frau fiscal. Dues filtracions -no cap investigació oficial- van deixar al descobert 1.600 defrauadadors descoberts. Delinqüència d'alta volada fiscal i coll blanc. D'aleshores ençà, però, s'ha blindat sempre la seva identitat i se'ls hi ha ofert discrecionalment la possibilitat de solucionar-ho amistosament amb una 'segona oportunitat' (amb declaracions complementàries exemptes de sanció penal o administrativa). I encara avui no està resolt l'engima de com ha acabat tot plegat. Fortunes que han incorregut en delictes fiscals milionaris i que, segons els inspectors d'Hisenda aplegats a GEHTSA, han tingut un escandalós "tractament privilegiat" i "condescendent". Més encara, assenyalen, en un moment de crisi, retallades i noves càrregues impositives a través de l'augment de l'IVA i el IRPF, és a dir de recàrrega fiscal sobre les rendes del treball i el consum.

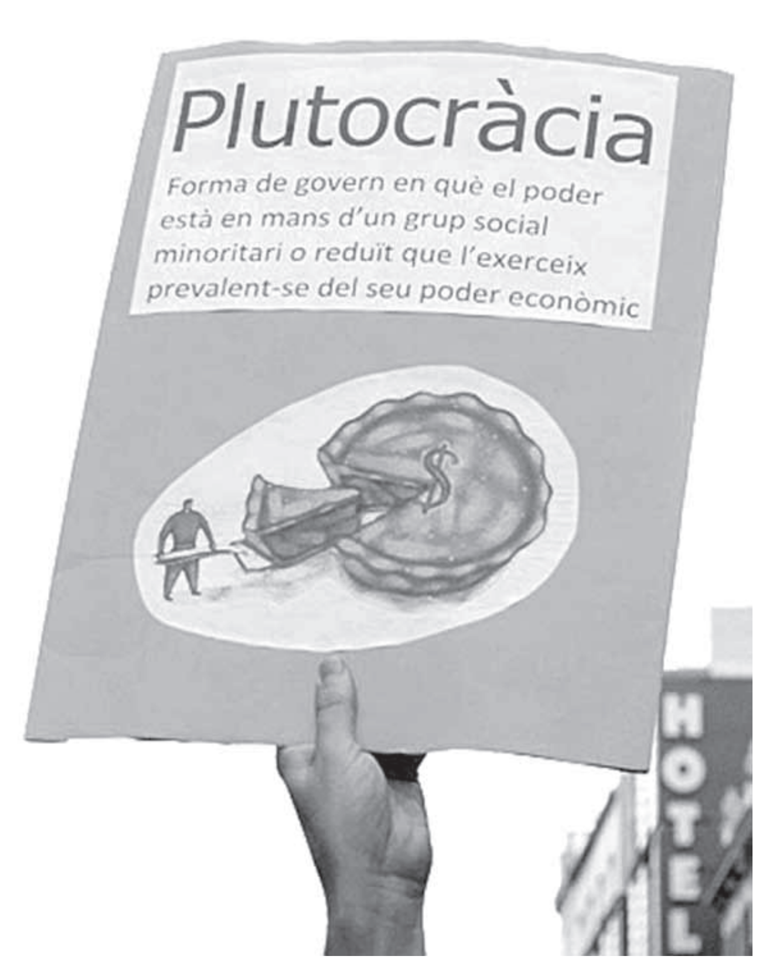
En el cas suís, que esclatà el juny de l'any passat, es varen descobrir 3.000 comptes opacs propietats de ciutadans de l'Estat espanyol, dipositats al HSBC per un valor de 8.000 milions d'euros i que afectaven directament 1.500 persones. Hisenda, però, va centrar-se en 659 casos. La primera carta que va remetre, una invitació a regularitzar la situació sense costos penals, no la va respondre cap dels afectats. Només quan es va incoar expedient sancionador, van començar a arribar les respostes. A dia d'avui, s'han recuperat 220 milions d'euros defraudats. Malgrat el silenci ferri, fonts properes a la investigació han aclarit que al llistat "estan totes les grans fortunes que es puguin imaginar". Hi ha nombrosos polítics, empresaris i financers implicats, entre ells el pare d'Emilio Botin, president del Banc Santander. I fins tot han surat detalls de com es va arribar a estendre el pànic en el si de l'establishment: un empresari madrileny va tancar la seva mansió i va marxar a l'estranger, remetent a Hisenda els bitllets de vol com a prova que ja no vivia a l'Estat.

Només un any abans, havien estat descobertes 200 comptes opacs de ciutadans espanyols al Lienchtenstein Global Trust Group (LGT). Hisenda va instar a regularitzar la situació a 67, dels quals només un 20% ho han fet. Entre els enxampats destacaven 7 ciutadans catalans amb dipòsits no declarats al paradís fiscal. Es tracta de Josep Bas Puig, empresari català del sector químic (frau de 4,2 milions); Luis Gari Sentmenat, administador d'una empresa nàutica a Barcelona (frau de 7'98 milions);

l'arquitecte barceloní Alfredo Arribas (frau de 311.471 euros); Enrique Clapers Alegre, de l'alta societat catalana (frau de 296.905 euros); l'empresari del sector de la decoració Jaume Graells (frau de 1,2 milions d'euros) o l'auditor vinculat al sector editorial Jorge Serra Murtra (frau de 313.442 euros). El setè dels catalans enxampats no és cap altre que Artur Mas Barnet, pare de l'actual president de la Generalitat, Artur Mas, per un frau de 823.262 euros. Del compte era beneficiari, el 2002, el mateix Artur Mas fill, aleshores conseller d'Economia i Finances de la Generalitat. De la mateixa operació també en resultaran expedientats el cantautor Alejandro Sanz –paladí de la lluita contra la pirateria informàtica-, l'industrial basc Alenadro Legarda (director de la totpoderosa CAF) o Carlos Meier (exdirectiu de Segundamano i fundador de l'Instituto de Empresa).

El penyasegat de la impunitat efectiva

Tots dos casos certifiquen, però, que contra el frau fiscal massiu continuat no hi ha estris adients per eradicar-lo. Els dos afers demostren clarament la feblesa i la manca de mitjans: la descoberta no va ser pa fruit d'investigacions pròpies sino de filtracions, compravendes de diskettes i casualitats. En el cas dels comptes al LGT de Lienchenstein, l'origen és la venda de les dades de 5.828 evasors (amb un patrimoni total de 5.000 milions deuros) realitzada per un extreballador de l'entitat, Heinrich Kieber, als serveis secrets alemanys. Entre ells, constaven el 67 ciutadans de l'Estat espanyol expedientats. Alemanya en va facilitar les dades. El cas suís d'HSBC és idèntic: en aquell cas és un extreballador qui ven les dades a l'Estat francés, que les traspassa la hisenda espanyola.
Una dinàmica similar s'ha viscut en els casos més sonats de corrupció dels Països Catalans. A la trama Gürtel, el fet que tota la comptabilitat tafurera estava en un disc dur extraible; en el cas del saqueig de Millet al Palau de la Música, per una denúncia inicial feta des de dins. I per acabar, cal no menystenir que els expedients finalment incoats es caracteritzen després per llargues dilacions judicials, eficaçment gestionades per buffets d'advocats de luxe. La darrera mostra fefaent és el cas Hisenda, "exemple de cobdícia i brutícia" segons el fiscal anticorrupció Emilio Sánchez Ulled d'una trama que subornaba inspectors a canvi de liquidacions favorables.
El judici va trigar 12 anys a celebrarse oi aquest estiu se n'ha fet pública la sentència. Dotze processats han estat condemnats a elevades penes de presó d'entre 6 i 13 anys, entre ells Josep Llúis Núñez, l'advocat Juan José Folchi o l'excap d'Inspecció d'Hisenda a Catalunya a Catalunya Josep Maria Huguet. Tots els condemnats, però, són al carrer.
És el punt sobre la i. De la i d'impunitat. Hannah Arendt ho teoritzava a 'Els origens del totalitarisme': des de l'Edat Mtjana, els codis de conducta, de càstig i repressió que s'apliquen a la resta de la societat mai no afecten els delictes de les elits. Protegides sempre per un circuit de poder que condueix indefectiblement a la seva impunitat.
Al segle XXI, les portes giratòries que vinclen poder estatal i poder econòmic segueixen ben obertes i operatives. I mentre la crisi s'abona per la multitud de baix, els pocs de dalt segueixen acumulant riquesa i evadint-la. Delinquint en els angles cecs del capitalisme opac.

Les agències d'avaluació i l'economia espanyola

Seminari d'econonia crítica Taifa

Les agències d'avaluació, les conegudes com agències de rating (Moody's, S&P i Fitch), determinen el valor del deute espanyol. Segons aquesta avaluació els mercats –els grans fons d'inversió – compren més o menys, o més o menys fàcilment aquest deute. Però com els fons d'inversió i les agències d'avaluació tenen moltes connexions entre si –els fons són accionistes importants de les agències d'avaluació– això es presta a que es realitzin moltes operacions combinades que poden tenir un fort caràcter trampós i especulatiu. Per exemple: tres fons lligats a les agències d'avaluació esmentades tenen 7.500 milions d'euros invertits en deute públic espanyol. A mesura que es rebaixa la qualificació del deute espanyol (el que fan les agències) augmenta el tipus d'interès que cal pagar per ell, i els beneficis dels inversors augmenten.
Davant l'onada de privatitzacions en marxa –Caixes d'estalvis, Loteries, aeroports– competint desesperadament per atreure capital, tots els analistes situen com inversors en la graella de sortida als grans fons nordamericans, que porten mesos catant el sector i estudiant comprar accions de caixes, com més barates millor. Diversos d'aquests grans fons són accionistes de Moody´s i de Standard & Poor. La importància que per al procés de privatització tenen aquests fons d'inversió – accionistes de les agències que han forçat precisament aquest procés– és tal que el passat octubre el rei va rebre a la Zarzuela al conseller delegat d'un d'aquests grans fons.
Si les agències disminueixen la valoració del deute espanyol, la compra d'actius serà més barata. El 10 de març de 2011, només unes hores abans que el Banc d'Espanya xifrés en 15.152 milions les necessitats extra del sistema financer espanyol, Moody´s va rebaixar la qualificació del deute espanyol i va xifrar les necessitats del sistema financer en 120.000 milions d'euros, 10 vegades més que la xifra del Banc d'Espanya. La nota de Moody´s difosa a l'obrir la Borsa, la va rebentar. Totes les caixes han d'accelerar la seva privatització i probablement a preus més barats del que aspiraven, en benefici dels fons interessats a comprar, gairebé tots accionistes o clients de Moody´s.
Aquests fons d'inversió són també grans inversors en la Borsa espanyola i tenen també participacions en els principals bancs espanyols: dos fons tenen més del 1% dels quatre grans –Santander, BBVA, Popular i Sabadell– i un altre arriba fins al 7% del Santander. El sector bancari porta anys exigint la privatització de les caixes, ara encarrilada en part per la pressió de les agències qualificadores. "El conflicte d'interessos de les qualificadores és múltiple i increïble i un dels més descarnats és que els fons participen en el seu accionariat… El problema és que són massa poderoses i el que tracti de limitar el seu poder té molts números per a sortir-ne cremat" (A. Inurrieta, professor de l'Institut d'Estudis Borsaris)
L'Eurocambra ha advertit del "conflicte d'interessos", igual que el Congrés i la Secretària d'Estat d'Estats Units, el G-20, la Comissió Europea, el FMI i a Espanya el president de la Comissió Nacional del Mercat de Valors. L'Eurocambra pretén la creació d'una agència pública, però cap govern de la UE hi dóna suport perquè els mercats, que són ens privats, no voldrien reconèixer les avaluacions d'una agència pública. A Espanya un despatx d'advocats "alternatiu", pròxim als moviments socials, va presentar al febrer una querella contra les tres agències d'avaluació, però encara no se sap si serà admesa a tràmit. Les agències sempre neguen aquesta vinculació d'interessos amb l'argument de la "muralla xinesa": diuen que en les agències hi ha unes muralles xineses molt estrictes entre el departament d'avaluació i altres departaments i que no hi ha transmissió d'informació entre el departament d'avaluació i els d'inversió. L'evidència mostra que és bastant difícil que la muralla sigui inexpugnable.
Les tres agències d'avaluació són negocis molt pròspers els ingressos dels quals procedeixen bàsicament del que paguen les entitats financeres i els estats interessats que els assignin una qualificació als productes que treuen al mercat. És a dir, paguen per qualificar els productes, aquells que venen els productes. Pel que les agències tenen conflictes d'interessos entre els seus propis interessos que els recomanen qualificar favorablement als seus clients, i els dels fons d'inversió, que són parcialment els seus propietaris, que prefereixen que informin menys favorablement.
El 2009, S&P va ingressar a Espanya 24 milions, va gastar 3,6 milions en personal i va declarar uns beneficis de 7,1 milions; Moody´s va tenir una xifra de negocis de 24,2 milions, 4,8 milions en despesa de personal i 9,8 milions de benefici, i Fitch va declarar 4,6 milions de beneficis a Espanya.
Els dirigents d'aquests fons i d'aquestes agències són, a més, dirigents de molts altres negocis: un secretari de Fitch Ratings a Espanya des de 1996 és conseller d'altres set empreses importants, l'executiu Marias Torrellas va passar de Lehman Brothers (1994-2000) a Merryl Lynch (2000-2003), després a Fitch Ratings (2003-2007) i després a Caixa de Catalunya (i després diran que les caixes no tenen gestors professionals!).
Com és un sector autoregulat, és a dir que no ho controla cap autoritat externa, tot això és legal. I es defensen dels possibles atacs amb força i amenaces: "Les agències de qualificació han advertit a la Comissió que podrien deixar de qualificar als països més exposats si segueix endavant amb els seus plans de fer-les legalment responsables de rebaixes errònies". És a dir, ni tan sols acceptén ser responsables dels seus errors. Perquè saben que si les agències deixessin de qualificar el deute d'un país aquest es veuria abocat a la fallida de forma immediata, que és de témer que és el que en certa manera està passant amb Grècia que ja està qualificada com CCC. Ja ho va dir un columnista americà el 1995: "Vivim en un món amb dues superpotències: Estats Units i Moody´s. EUA pot destruir un país llançant-li una bomba. I Moody´s rebaixant-li la qualitat del deute".

** Resum lliure del reportatge de P. Rusiñol "El acecho de los especuladores" publicat al diari Público del 13 de juny de 2011.*

Nomenaments irregulars a la Diputació de Barcelona

CGT presenta una denúncia a l'Oficina Antifrau

Secció sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona

Des del mes d'agost de 2011 la Diputació de Barcelona ha realitzat fins a 9 nomenaments de personal interí per la via de màxima urgència, tal i com es pot comprovar en els respectius anuncis publicats entre l'1 d'agost i el 8 de novembre al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (BOPB) i al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC). Tots aquests nomenaments s'acullen, segons el text dels anuncis, a allò establert en l'article 94 del Decret 214/1990, pel qual s'aprova el reglament del personal al servei de les entitats locals, que preveu que el personal interí d'aquestes no hagi de ser seleccionat mitjançant convocatòria pública en els casos de màxima urgència.

Tanmateix, els nomenaments esmentats no s'ajusten a allò que estableix l'article 10.1 de la llei de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, en virtut del qual les raons de necessitat i urgència que fonamentin el nomenament de funcionaris interins han de ser expressament justificades, i han de correspondre's amb alguna de les circumstàncies previstes en els epígrafs a), b), c), i d) de l'esmentat article. En cap dels nomenaments es justifiquen aquestes raons de necessitat i urgència. A més, en el text dels anuncis de nomenament tampoc no s'especifica el nom de la plaça a ocupar, ni la seva dependència orgànica, ni les funcions a desenvolupar.

Tampoc no hi ha constància que aquests nomenaments de personal interí hagin estat informats al Ple de la Diputació de Barcelona, tal com estableix l'article 291.3 del Decret legislatiu 2/2003. De fet, no consta cap informació sobre nomenaments de personal interí per via de màxima urgència en els ordres del dia de les sessions plenàries ordinàries dels dies 29 de setembre i 27 d'octubre de 2011, les dues que s'han celebrat des de la publicació del primer dels anuncis abans referits. En conseqüència, els nomenaments en qüestió són irregulars, puix que no s'ajusten a la normativa vigent en matèria de provisió de places a les entitats locals.

Cal dir que la majoria de les persones nomenades eren personal eventual de designació política (càrrecs de confiança) durant l'últim mandat a la Diputació de Barcelona o en algun dels seus organismes, sota la presidència del regidor del PSC a Santa Coloma de Gramenet Antoni Fogué i Moya, i havien cessat en el seu càrrec, a conseqüència de la constitució de la nova Junta de Govern de la corporació, poc temps abans que se'ls fes el nomenament com a personal interí. Així, per exemple, l'Andreu Banús Guerrero havia estat coordinador de l'Àrea de Salut Pública i Consum de la Diputació, en Josep Comas Valls coordinador de l'Àrea d'Educació i en Fernando Vallespinos Riera coordinador de l'Àrea de Medi Ambient. És cert que en aquests 3 casos es va fer un nomenament per un període de només 17 dies (entre el 13 i el 30 de setembre, ampliat –en el cas de l'Andreu Banús—10 dies més, fins el 10 d'octubre), i que aquestes persones són les úniques de les 9 que ja no treballen a la Diputació de Barcelona. Però això no resta gravetat, segons el nostre entendre, a la irregularitat comesa.

Segons la informació de la que disposem, la pràctica totalitat de les persones nomenades en els anuncis anteriorment referits (8, d'un total de 9) tenen vinculacions de caràcter orgànic amb alguns dels partits polítics representats al Ple de la Diputació, en concret, amb quatre d'ells: Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Aquestes vinculacions orgàniques són, en alguns casos, de molt alt nivell. Així, per exemple, en Benet Lluís Moreno Campon és Vicepresident i responsable d'Organització d'ICV, i l'Eduard López Domènech és Vicesecretari General de Coordinació Interna i Territori d'ERC.

De fet, d'entre les sis persones esmentades el nomenament de les quals és encara en vigor, n'hi ha quatre que tenen assignada com a unitat orgànica els grups polítics del PSC, ICV o ERC a la Diputació de Barcelona. Les altres dues persones es troben assignades a Coordinació General, orgànic integrat en l'Àrea de Presidència.

En el cas de l'Enric Trias Mañosa, l'únic dels nomenats amb vinculacions amb CiU i la persona a la qual es nomena per un període més llarg (fins l'abril de 2012), es dóna la circumstància que havia estat prèviament nomenat personal eventual d'assessorament especial (assessor de grup polític), segons consta en l'anunci publicat al BOPB el proppassat 4 d'agost, en el qual el seu nom apareix en la relació dels 33 eventuals amb les característiques esmentades nomenats per decret del President de la Diputació. (Per a saber més sobre aquests 33 assessors i assessores del grups polítics, us recomanem l'article "Publicades part de les retribucions dels alts càrrecs", aparegut en el número 8 del nostre Butlletí. Es pot descarregar des de http://www.cgtbarcelona.org/cgtdiba/images/maquestapredef.pdf)

Així, doncs, i a banda de la seva manifesta irregularitat, tot sembla indicar que, com a mínim, 8 d'aquests 9 nomenaments no responen sinó a una voluntat d'"alliberar" personal polític dels partits abans esmentats a càrrec del pressupost de la Diputació de Barcelona. És per aquest motiu que, després de detectar els fets i demanar explicacions als serveis de recursos humans de la corporació, l'assemblea d'afiliats i afiliades de la CGT a la Diputació va decidir el mes d'octubre presentar una denúncia a l'Oficina Antifrau de Catalunya. Ho fem perquè considerem que aquests nomenaments no només constitueixen un frau de llei, sinó també un exemple clarament denunciable de patrimonialització privada d'una administració pública. L'Oficina Antifrau és un organisme independent vinculat al Parlament de Catalunya, que té com a objectiu investigar i prevenir les conductes corruptes al sector públic català. La denuncia es va presentar el dia 14 de novembre.

Des de la Secció sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona volem deixar ben clar que restarem vigilants per a que fets com aquests mai més no es tornin a repetir, i per a que la Diputació s'abstingui en el futur de realitzar noves incorporacions irregulars de personal, és a dir, per a que respecti en tot moment la llei i la normativa vigent en matèria de provisió de places.

Si els nomenaments a dit de personal polític són rebutjables, per definició, a causa de la seva manifesta immoralitat, resulten ja del tot inadmissibles quan la corporació els realitza saltantse a la torera la legalitat, tot demostrant una tendència al nepotisme que considerem que ha de ser radicalment suprimida de l'àmbit públic. A més, resulta un absolut escarni i una burla pels treballadors i les treballadores de base de la Diputació, que observen com això es dóna en un context de reducció de salaris ("decretazo"), disminució de la plantilla (amortització de places, externalitzacions), precarització de l'ocupació (interinatges temporals, becàries per a cobrir places d'estructura) i retallades de serveis públics (pèrdua d'oferta formativa en escoles traspassades, tancament de centres d'atenció directa a col•lectius especialment vulnerables). La CGT no vol i no ho pot admetre. Ni ho ha fet en el passat, ni ho fa ara, ni ho farà en el futur.

Volem acabar aquest article amb una consigna que, tot i que potser no ho sembli, té molt a veure amb tot això que hem estat explicant: No al tancament del Centre de Dia per a Discapacitats Psíquics de les Llars Mundet!

Contra la privatització d'ATLL, els acomiadaments i la mala gestió, i en favor d'una gestió transparent i pública

Secció Sindical CGT ATLL

El Govern de la Generalitat ha posat en marxa els mecanismes per privatitzar l'empresa pública Aigües Ter Llobregat (ATLL) amb l'excusa de què no hi ha diners per pagar el deute.

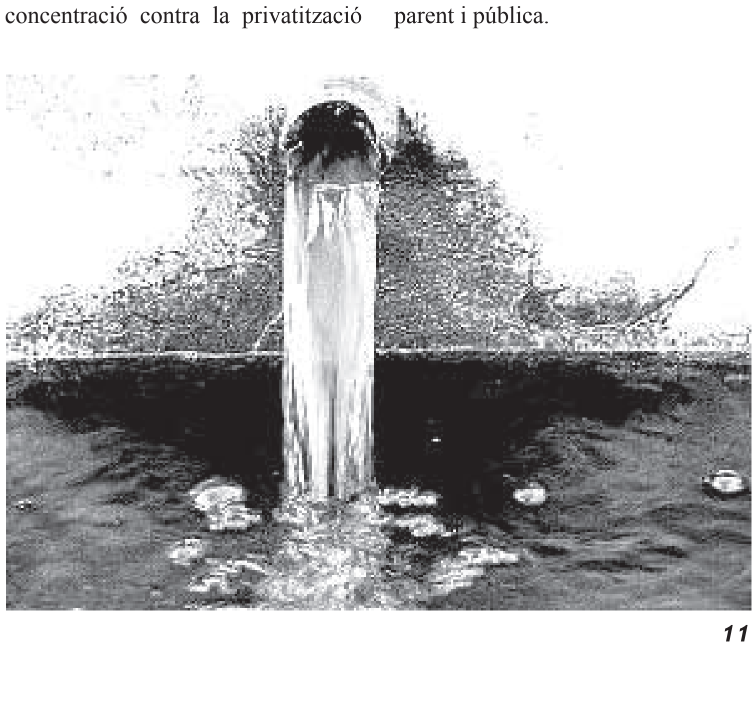
Durant 6 anys, ATLL s'ha dedicat a fer obres faraòniques destinades a ser l'alternativa al controvertit PHN. Ara, de tot això el que ens queda és un deute de més de 600 milions d'euros; una tarifa que caldrà augmentar-la més d'un 20% cada any per cobrir despeses i unes instal•lacions que funcionen al mínim necessari per tal de què no s'espatllin.Al mateix temps, 23 membres del Consell d'Administració d'ATLL, responsables de tot aquesta gestió, s'embutxaquen un sobresou de més 115.000 euros l'any en concepte de dietes i la despesa anual pels esmorzars que ATLL els brinda a cada reunió pot pagar la factura de l'aigua d'un any a tres famílies. Pel que fa als directius d'ATLL, des de la creació de l'empresa a l'any 1990 mantenen els seus privilegis: targetes vises, cotxes d'empresa, benzina, telèfons d'última generació, dinars, etc..

Els/les treballadors/es de l'empresa, en els últims tres anys, hem suportat l'incompliment del conveni col•lectiu, patit reestructuracions innecessàries i baixades de salari. L'últim any a més a més, s'han eliminat 26 llocs de treball. L'externalització de tasques pròpies dels treballadors i treballadores no s'ha resolt i continuen prorrogant amb empreses aquestes feines. La redacció i l'assessorament dels plecs per a la privatització, fet a dit, costarà a l'erari públic 90.000 €. En aquesta situació crítica CCOO i UGT estan en converses amb l'empresa, marginant a la CGT perquè saben que nosaltres no pactarem cap acomiadament ni cap retallada dels nostres drets.

La privatització del servei de l'explotació suposarà pels ciutadans i ciutadanes que haguem de pagar, a més, el benefici industrial de l'empresa privada i serà causa d'exclusió social per aquells que no puguin pagar la factura.

La Secció Sindical de CGT a ATLL portem molts anys en lluita defensant els lloc i de les condicions de treball i denunciant l'ocultisme en la política de la gestió de l'aigua per això hem patit persecució sindical, assetjament, etc.

Per tot això, vam aprofitar la reunió del consell de administració (polítics i consellers) que es feia el 30 de novembre a les instal•lacions de l'empresa a Sant Joan Despí, per a fer un acte de protesta realitzant una concentració contra la privatització d'ATLL, els acomiadaments i la mala gestió, i en favor d'una gestió transparent i pública.

Les decisions polítiques en l'ERO de Mútua de Terrassa

Redacció

Els responsables polítics del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya han autoritzat, finalment, l'ERO presentat per l'Hospital Mútua de Terrassa, malgrat l'informe desfavorable de l'Inspector de Treball encarregat del cas. L'ERO aprovat suposarà una minva important en els serveis assistencials, hi ha 838 treballadors afectats, 159 dels quals ho son al 44%, amb una gran afectació en els serveis de rehabilitació, endocrinologia i reumatologia.

Ho han fet malgrat l'informe desfavorable d'Inspecció de Treball, on s'acredita que no existeixen raons ni econòmiques, ni organitzatives ni de producció que facin necessària l'aplicació d'un ERO. Malgrat admetre que Mútua de Terrassa sofrirà una davallada en els seus ingressos a causa de la retallada del CatSalut, l'inspector de treball encarregat del cas considera que no afectarà la viabilitat de l'empresa o a la seva capacitat per mantenir el volum d'ocupació.

L'informe també recull que:
- la plantilla no està sobredimensionada, i prova d'això és el volum d'hores extres (101.204 l'any 2010 i 76.024 fins el juny del 2011) i el volum de contractació temporal.
- desprès d'una anàlisi exhaustiva dels comptes presentats, no està argumentada la previsió de pèrdues ni es presenta la documentació necessària que ho acrediti.
- l'Inspector argumenta que els fons de reserves amb els que compta l'entitat (83.899.212 €) resoldrien la baixada d'ingressos, en particular, les Reserves de Revalorització. S'ha de tenir en compte que Mútua es l'empresa mare d'un gran grup d'empreses.
- la diferència entre una empresa mercantil i l'administració …"habrá de sustituirse el logro de un beneficio económico por el servicio al interés general".
- no s'argumenta l'especial afectació en els serveis de reumatologia, rehabilitació i endocrinologia respecte a la resta de serveis. Aquests estaven afectats a un 100% de suspensió i encara segueixen amb una afectació del 44%.

La CGT presenta una denúncia per suborn i prevaricació

La secció sindical de CGT de la Mútua de Terrassa -que aglutina una xarxa de 17 empreses de serveis- denuncia per prevaricació i suborn el Director dels Serveis Territorials del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat, Eliseu Oriol Pagès. La denúncia és per prevaricació i suborn, ja que s'ha acceptat l'ERO que proposava el Consorci malgrat l'informe desfavorablee d'Inspecció de Treball de Catalunya.

En el context de retallades al Departament de Salut impulsades pel conseller Boi Ruiz, Mútua de Terrassa va proposar a la plantilla la modificació i retallada de la jornada laboral i els salaris i va amenaçar amb presentar un ERO si les modificacions no eren acceptades per la plantilla.

Així ho va fer. Davant el rebuig de la plantilla a les mesures proposades, l'empresa va presentar, el 30 de juny, l'ERO al Departament d'Empresa i Ocupació, el qual va ser finalment acceptat el 30 desetembre. Els sindicats van presentar un recurs, però la CGT va decidir anar més enllà i denunciar el responsable per delictes de prevaricació i suborn, per fer cas omís de les conclusions desfavorables de l'informe de l'Inspector de Treball que considera que l'ERO no es justifica per les pèrdues anuals ni per les previstes..

Segueix el classisme a l'Àrea Metropolitana de Barcelona: Càrrecs que acumulen càrrecs...

CGT Àrea Metropolitana Barcelona

El mapa galàctic de directius-funcionaris eventuals es completa ara amb el nomenament del nou Director de Serveis de Desenvolupament Econòmic. Però el Servei de Recursos Humans no ha deixat de treballar ni un moment (deu ser per això que no ha tingut temps d'informar-nos) després de la materialització de la nova ÀMB: l'endemà d'aquesta, el 22 de juliol, es va nomenar funcionari interí, amb caràcter d'urgència, un economista adscrit a la Direcció de Serveis Tècnics de Transport i Mobilitat amb nivell 29 de complement de destinació. El seu nomenament s'extingirà quan l'execució del programa temporal (EPT) al qual s'assigna arribi a la seva fi, de la mateixa manera que els altres 13 nomenaments de funcionari interí que s'han fet des de la data indicada. També s'han contractat en pràctiques dues persones, s'han reincorporat vells coneguts, s'han adscrit diverses persones en comissió de serveis… En fi, un no parar.

Paral•lelament, diuen que el Sr. Trias, President de l'ÀMB, ha informat de la voluntat de mantenir la majoria dels llocs de treball temporals i precaris que en teoria finalitzaven aquest any (res de deixar de precaritzar allò que és estructural) i de la "bona salut financera de la casa".

Nosaltres no podem evitar pensar en els nostres sous congelats. Tenim a mà les nostres retribucions com a treballadors que no han canviat de grup ni de nivell des de fa més d'una dècada i tenim els sous del personal directiu d'anys enrere; amb la nostra curiositat habitual ens remuntem fins una data rodona. De gener de l'any 2000 a gener de l'any 2011 l'IPC de la província de Barcelona ha pujat un 41,2%. Un sou mitjà d'un treballador de la casa, amb 4 triennis més –concepte no recollit en la retribució dels càrrecs de confiança-, ha pujat un 25,6%, el del gerent un 36,8%, el dels directors de servei "comuns" un 44% i el del director de serveis generals (quan es va crear, l'any 2001, es deia "serveis centrals") un 52,86%, en deu anys.

Amb els polítics no caben comparacions: ells, tret d'assessors i caps de gabinet, no cobren sous, només "indemnitzacions", ja us ho dèiem. Alguns seran "indemnitzats" per un import més alt que els vostres sous. També seran indemnitzats per l'assistència a algun dels 44 organismes (consorcis, associacions, fundacions, instituts…) i empreses en els quals participa l'ÀMB.

Més de 70 dels nostres consellers hauran d'assistir a consells d'administració, juntes de govern, assemblees, patronats, plens, comitès executius… Entre aquests, qui s'emporta la palma és la nostra Vicepresidenta de l'Àrea de Medi Ambient Assumpta Escarp (PSC), amb 13 càrrecs en aquests òrgans. La segueixen el Vicepresident d'Àrea de Transport i Mobilitat, Antoni Poveda (PSC) amb 5 d'aquests càrrecs i el Vicepresident Jordi Portabella (ERC), també amb 5. El nostre Vicepresident Executiu (PSC) i el nostre President (CiU), només ostentaran 4 i 3 càrrecs respectivament, en representació de l'ÀMB. En aquests organismes, però, també assisteixen directius i tècnics de l'ÀMB, i hem de reivindicar un menor volum de feina per algun d'ells: el Director de Medi Ambient té fins a 15 càrrecs en aquests empreses i organismes, mentre el Gerent només en té 6.

Us dèiem a l'anterior capítol que els consellers de l'ÀMB són indemnitzats per valor d'uns 800.000 € anuals per venir al Consell, Junta de Govern, etc… I per anar a aquests 44 organismes, quant cobren? Ai, no ! Quant els "indemnitzen"? Continuarà…

La CGT demana que s'anul•li el programa "Escola per l'Èxit"

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

La CGT Ensenyament denúnciem el conveni de col•laboració entre el Departament d'Ensenyament i la Fundació d'Ana Patricia Botín, pel qual ha enviat a centres educatius de secundària el programa "Escola per l'èxit", fruit d'un conveni de col•laboració amb la "Fundación Empieza por Educar" que presideix la consellera delegada del Banc de Santander a la Gran Bretanya, Ana Patricia Botín, i que té com a socis a les fundacions Marcelino Botín, Ramón Areces, La Caixa, Barclays i a empreses com Deloitte o DHL.

Aquesta Fundació és la sucursal espanyola de Teach for America que està ampliant la seva activitat arreu del món sota la denominació de Teach for All. Respon a criteris ideològics i pedagògics profundament neoliberals i el seu objectiu és infiltrar en els centres públics una mena de missioners engrescadors (graduats universitaris amb un curset d'ensinistrament) que hauran de treballar durant dos anys (una mena de pràctiques de màster) amb els alumnes amb més dificultats per ajudar a combatre el fracàs escolar.

El programa s'ha posat en marxa el mes de novembre a quatre instituts amb alts índex d'abandonament escolar (dos de L'Hospitalet de Llobregat i dos de Badalona), on vuit joves amb alts expedients acadèmics i esperit emprenedor hi treballaran com a professors durant dos anys, a raó de dos per centre .

Sota l'aparença d'un recurs per atendre a aquest l'alumnat (i pagat per l'esmentada Fundació) es tracta d'amagar i pal•liar el profund retall de mitjans econòmics (dotacions) i humans (professorat, personal de suport, equips d'assistència psicopedagògica…) efectuat per la conselleria en el present curs.

En comptes de posar suficients professionals preparats per a atendre la diversitat i dotar als centres de personal per fer desdoblaments, atencions individualitzades o en grups reduïts, de potenciar l'acció tutorial, el seguiment … la consellera pensa resoldre l'anomenat fracàs escolar, l'abandonament escolar i la promoció amb la fastuosa oferta de dos "emprenedors" (sense experiència) a un grup reduït de centres de secundària.

La responsabilitat de posar en marxa el programa "Escola per l'èxit" recau en les direccions dels centres, seguint un model absolutament equivocat i equívoc del que s'ha d'entendre per autonomia de centres.

CGT denunciem que el programa s'està aplicant de forma que alguns alumnes són separats dels seus companys en horari lectiu per ser atesos per llicenciats sense experiència i hem demanat a la Consellera Irene Rigau que s'anul•li aquest conveni per respecte a la dignitat del professorat i de la resta de professionals que intervenen en el procés educatiu i que es contracti el professorat interí i substitut necessari per atendre en condicions l'augment d'alumnat d'aquest curs (més de 21.000).

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

Una nova secció sobre temes jurídics

Blanca Rivas, Secretaria de Jurídica CGT Catalunya

Un dels objectius de la Secretaria de Jurídica de la CGT de Catalunya és donar eines per defensar-nos, jurídicament, de les lleis i la seva aplicació tant dins de l'empresa com en la pròpia vida.
En aquest sentit, s'han fet comunicats sobre temes concrets, breus guies jurídiques, dossiers de preguntes i respostes,... En la mateixa línia hem cregut que podria ser interessant i necessari obrir una secció dins del Catalunya-Papers, amb la mateixa periodicitat que el diari. Una secció que pretén aprofundir en les eines, en la informació i donar la nostra opinió sobre actualitat jurídica.
A la vegada, si voleu compartir amb nosaltres aquest espai podeu fer aportacions de sentències, actualitat jurídica, articles d'opinió, etc, al correu de la secretaria: s-juridica@cgtcatalunya.cat.

Article de denúncia

Benvingudes perquè éreu mà d'obra barata

Durant els anys de la bombolla immobiliària, a l'estat espanyol, s'ha permès, amb certa facilitat, l'entrada i treball de les persones arribades d'altres països, especialment de l'Amèrica Llatina i del Marroc.
Encara que, amb el menyspreu i el racisme de la societat i de la Llei d'Estrangeria, s'ha estat permetent el treball d'aquestes persones, amb i sense contracte de treball. Durant uns anys ha interessat i s'ha afavorit que treballéssin en favor de l'economia de l'estat espanyol que necessitava mà d'obra barata.
Les treballadores immigrants han tingut durant aquests anys condicions precàries i sous més baixos que la resta de treballadores. A la vegada, tothom s'ha aprofitat de la seva situació, a partir dels requisits exigits per una llei que els obliga a tenir una oferta de treball per regularitzar-se, i que ha provocat la compra-venda de contractes, o que fa que s'hagi d'haver cotitzar durant un període determinat de temps per poder renovar el permís, fet que obliga a la treballadora immigrada a acceptar unes condicions de treball per molt inhumanes que siguin.
Aquestes treballadores que han donat la seva salut per l'economia d'un país i en la recerca d'una "vida millor".
Des del 2008 cap aquí però la situació ha canviat. El benvingudes d'anys anteriors s'ha convertit en una invitació a marxar.
D'una banda, l'aprofitament cada cop més gran per part d'empreses i ciutadanes de la situació que els fa viure la Llei d'Estrangeria. S'han venut les ofertes de treball per valors que han arribat als 4.000 euros, les parelles de fet per 1.000 i 2.000 euros o les inscripcions al padró per quantitats que oscil•len entres els 100 i 500 euros.
I de l'altra banda, un creixement de les actituds racistes, tant per part de les persones com de la societat, amb l'auge de partits com Plataforma per Catalunya i d'actuacions que es poden clarament titllar de racisme institucional.
I és això últim el que volem denunciar. Les institucions ja no duen a terme només actuacions més encobertes, sinó que han passat a l'ofensiva. Durant aquest any, s'han dut a terme actes com suspendre el registre de parelles de fet (com a Vilafranca del Penedès) per considerar que qualsevol parella mixta -entre una persona nouvinguda i ciutadà de l'estat espanyol- era fraudulenta, no inscriure al padró a ciutadanes "sense papers" com es fa a Badalona, retirar el dret a l'assistència sanitària per les nouvingudes que estan empadronades per no "regularitzades" o, finalment, dur a terme controls de passaports tant a les oficines de l'atur com a les de benestar per retallar-los drets.
Així, per exemple, quan les persones immigrades han anat a regularitzar la seva situació d'atur (signar, renovar

la petició de prestació,...) s'han trobat amb controls. Uns controls que amb les dades que ara mateix tenen les associacions de Terrassa, Rubí, Cornellà o Vilafranca del Penedès que denúncien el tema, només es fan a persones immigrades i, sobretot, provinents del continent Africà i, en concret, del Marroc. Si en el passaport hi consta qualsevol indici de sortida del país, encara que sigui d'un dia, es considera que la persona ha canviat de residència. La conseqüència d'això, és la reclamació de la prestació, per indeguda, des del moment de la sortida, la suspensió de la prestació d'atur i l'extinció d'aquesta de manera definitiva.
Davant d'això les associacions d'immigrants i les que hi donen suport estan duent a terme actes de denúncia. Es considera que la mesura és totalment discriminatòria, ja que el control no és per tota la població en general. A part, la sanció que s'aplica, és desproporcionada i que no està prevista legalment, éssent així una aplicació per analogia, no permesa per la llei. El fet de no comunicar la sortida del país no està previst ni com a infracció ni comporta sanció.
S'estan organitzant per denunciar la situació. Per fer una lluita tant al carrer com al jutjat. En el cas de la via jurídica, hi ha algunes sentencies, encara que poques, que ens poden donar arguments per donar-li el tomb a aquesta situació. Per exemple, la sentència de la Sala Social, Secció 1a, del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, de 30 de juny de 2011.

Actualitat Jurídica

El racó de les sentències

Percepció dels salaris de tramitació en cas d'acomiadament improcedent de treballadores sense papers

Sala de lo Social del Tribunal Suprem, 21 de juny de 2011. Recurs de cassació per la unificació de doctrina núm. 3428/2010.
La sentència tanca amb un tema que havia estat plantejat en diverses ocasions. Fins ara, les treballadores sense papers que reclamaven l'acomiadament, si aquest era reconegut com a improcedent o nul, tenien els mateixos drets que la resta de treballadores, excepte als salaris de tramitació.
Els salaris de tramitació són els salaris que pasen des de que la persona és acomiadada fins que surt la sentència que declara l'acomiadament improcedent. Aquesta figura està establerta per compensar el perjudici que comporta la manca de retribució mentre dura el procediment d'acomiadament. Moltes sentències consideraven que, en el cas de les treballadores sense papers, aquest perjudici no exisita ja que era impossible la continuació de la relació laboral pel fet de no ser regulars.
La sentència aquí comentada considera que la treballadora, tot i la seva situació irregular, no es pot veure privada d'aquest dret. Sinó que l'ha de rebre com qualsevol altra treballadora que hagi estat acomiadada sense respectar la legalitat ja que la seva naturalesa és indemnitzatòria.

L'acomiadament objectiu és improcedent tot i la reforma de la llei

Les reformes laborals que s'estan fent a l'estat espanyol des del 2010 en endavant, han tendit a la facilitació de l'acomiadament. Un dels acomiadaments que s'ha vist més modificat és l'objectiu, que està regulat als articles 51 i 52 de l'Estatut dels Treballadors i Treballadores. Aquests permeten acomiadar a 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats quan concorrin causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.
Les empreses, gràcies a les reformes, tenen menys dificultats per justificar aquest acomiadament quan es impugnat. Encara hi ha, però, algunes jutgesses que es resisteixen en les seves sentències a acceptar-lo sense més.
De moment els exemples que podem donar són del Jutjats Socials. S'haurà de veure com evolucionen quan arribin als Tribunals Superiors de Justícia o al Tribunal Suprem en Unificació de doctrina. Considerem però que poden donar idees per impugnar aquests acomiadaments.
El Jutjat Social número 3 de Pamplona, en la seva sentència de 24 de febrer de 2011, resol sobre un acomiadament per causes econòmiques. En ella es diu que la decisió de l'empresa no és l'últim instrument legal per superar la situació negativa i que podia haver adoptat altres mesures menys dràstiques.
O també, el Jutjat Social número 1

de Guadalajara, en la seva sentència núm.161/2011 de 17 de març de 2011, diu que el criteri de la raonabilitat de la mesura ha d'incloure especialment l'interés de la treballadora per conservar el seu lloc de treball i no pot delegar-se a la competitivitat de l'empresa. Considera que l'acomiadament ha de ser l'última mesura, quan ja s'hagin esgotat altres mesures de flexibilitat interna.
Amb aquestes interpretacions es posa per damunt de la situació l'interés de la treballadora afectada i la voluntat de que l'acomiadament sigui la última mesura a aplicar. Tot i això, el resultat no és la readmissió sinó un augment en la indemnització.

Ús com a prova d'una gravació no consentida entre l'empresària i una altra persona

Tribunal Superior de Justícia de Madrid, Sala de lo Social, Secció 1a, Sentència 652/2011 de 8 de juliol.
Al recurs interposat contra la sentència de primera instància es qüestiona si s'ha d'admetre la prova denegada. La prova eren unes gravacions de so i imatge, entre l'empresarià i una altra persona. La seva finalitat era demostrar que la quantia de la indemnització que li havien donat, després de reconèixer l'acomiadament com a improcedent, no era correcta.
Les gravacions i el seu ús com a prova sempre es contraposen amb la seva possible vulneració del dret al secret de les comunicacions, a l'honor i a la intimitat personal. En aquest cas, considera la sentència, que tot i ser obtinguts sense consentiment, no vulneren cap dret fonamental. Es diu que amb la manca de consentiment no n'hi ha prou perquè es consideri infringit el dret. Finalitza dient que considera que la prova s'hauria d'haver admés ja que amb ella es volia demostrar que el salari mensual del treballador era superior, ja que se li pagaven quantitats "en negre". Així, la grabació es considera adient i necessària per conèixer si el treballador tenia dret a una indemnització superior, tal i com demanava.

"Obligar" a signar la baixa voluntària en un acomiadament disciplinari

Sala de lo Social, Secció 1ª, del Tribunal Suprem, sentència de 24 de juny de 2011 en resposta a recurs de cassació per unificació de doctrina.
A la sentència queda acreditat que una treballadora robava a l'empresa des de feia un temps. Davant d'això l'empresa la crida a una reunió, el que es podria conèixer com una "encerrona", i li diu que sinó signa una baixa voluntària pendran les mesures legals pertinents. És a dir, li faran un acomiadament disciplinari i interposaran una denúncia o querella davant dels jutjats penals.
La treballadora signa la baixa voluntària i després demanda dient que la voluntat en la signatura estava viciada perquè havia patit coaccions.
El Jutjat Social de Madrid li dóna la raó perquè l'havien coaccionat i el Tribunal Superior de Justícia considera que la baixa voluntària és vàlida. El Tribunal Suprem, en unificació de doctrina, avala la validesa de la baixa voluntària, tot i això, la sentència és polèmica, doncs set magistrats emeten un vot particular considerant que la baixa voluntària està signada amb coaccions.
Tots els magistrats consideren que amenaçar a una treballadora en dur a terme accions legals no és una amenaça. I marquen els criteris i tenen un debat, entre el vot majoritàri i el particular d'alguns ponents, sobre com s'hauria de fer la "encerrona" per garantir que la treballadora doni el seu consentiment de forma lliure i voluntària.
És d'interessant lectura encara que amb les discrepàncies probablement serà modificada d'aquí un temps.

Novetats legislatives

Llei 36/2011, de 10 d'Octubre, Reguladora de la Jurisdicció Social

L'11 d'octubre de 2011 es va publicar al BOE la llei reguladora de la jurisdicció social que deroga l'anterior. Aquesta començarà a aplicar-se als 2 mesos de la seva publicació. La llei fa molts canvis en l'àmbit social. Tindrem temps d'anar veient quins són aquests. Aquí n'introduirem tres:
1.- Amplia les competències de la jurisdicció social. Per exemple, tots els procediments que deriven d'un accident de treball aniran a la jurisdicció social i els coneixerà el mateix jutjat, la prevenció de riscos laborals, inclosa la que afecta a les funcionàries públiques, o el que afecta a les treballadores autònomes.
2.- Canvis en totes les modalitats processals, a excepció de la que tracta sobre les vacances, i s'incorporen noves modalitats, per l'ampliació de competències. Per exemple, a la demanda d'extinció del contracte de treball per incompliment empresarial s'hi podran acumular els salaris deguts, l'acomiadament al reconeixement de relació laboral de TRADE, en l'acomiadament disciplinari determinar que la infracció no és mereixedora d'acomiadament però si de sanció i autoritzar a l'empresària per a que la imposi o la reclamació de la categoria professional amb les diferencies salarials que genera.
3.- Un nou procés monitori, regulat a l'article 101 de l'ET, per deutes salarials de l'empresària que no excedeixin dels 6.000 euros. El procediment serà similar al monitori civil. Es presentarà la demanda acompanyada dels documents i se li donarà trasllat a l'empresari perquè pagui o s'oposi. Si paga s'arxivarà, si s'oposa es valorarà i si no diu res s'iniciarà l'execució.

Reial Decret sobre el Treball Domèstic aprovat l'11 de novembre de 2011 al Consell de Ministres

Les cinc novetats més importants que incorpora aquest RD segons fonts d'alguns diaris són:
1.- L'accés al treball dins de la llar es farà mitjançant contractació directa o, a través, dels servies públics d'ocupació de les agències de col•locació autoritzades.
2.- El contracte deixarà de ser verbal i haurà de ser per escrit.
3.- S'haurà de pagar en metàl•lic com a mínim el SMI en còmput anual i el salari en espècie no podrà superar el 30% (no es podrà descomptar més d'aquest per conceptes d'allotjament i manutenció). Es cobraran dues pagues extraordinàries de manera que es garanteixi el SMI en còmput anual.
4.- Ampliació del temps de descans.

5.- En cas d'acomiadament s'haurà de comunicar i la indemnització s'amplia de 7 a 12 dies per als nous contractes.
Totes som conscients que la majoria de treball domèstic es desenvolupa sense cap contracte i respectant ben poc les mínimes condicions laborals que tenen les treballadores. Tot i que les mesures són insuficients, i que s'hauria d'equiparar, com a mínim, a la resta de treballadores, sembla ser que és va avançant per anar-les ampliant.

Reial Decret 1493/2011, de 21 d'octubre, publicat al BOE de 27 d'octubre, que regula la inclusió al règim general de la Seguretat Social de les persones que participen en programes de formació

Des de l'1 de novembre, per l'aplicació d'aquest Real Decret, les becàries en pràctiques cotitzaran. Això implica, que les empreses i entitats que tenen becàries treballant tindran l'obligació de cotitzar per elles. Aquesta cotització es computarà per l'accés a les pensions, per les baixes laborals, però no per l'atur.
La responsabilitat de tramitar l'alta a la Seguretat Social serà de l'empresa. I la quota mensual que es pagarà per elles serà la base mínima de cotització, és a dir, 48 euros. Dels quals, 42 euros els pagarà qui contracta i 6 els pagarà la becària.
A la vegada, el mateix decret, preveu que es pugui cotitzar de manera retroactiva. Qui hagi estat becari amb anterioritat al Real Decret, podrà, fins a finals del 2012, signar un conveni individual amb la Seguretat Social per cotitzar, fins un màxim de dos anys. Això li comptarà per una futura jubilació. La quantia de la quota sortirà d'aplicar un coeficient del 0'77 a la base mínima de cotització vigent en el període corresponent. Això si, el pagament, corre a compte de la treballadora becària.

Convenis de recent publicació

El Conveni Col•lectiu d'Acció Social amb infants, joves, famílies i d'altres en situació de risc

El 19 de maig de 2008 es publicava, al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, el 1er Conveni Col•lectiu de Catalunya de treball d'acció social amb infants, joves, famílies i d'altres amb situació de risc pels anys 2008-2009. Tot i la seva publicació aquest Conveni va ser considerat nul per una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 22 de setembre de 2009.
L'esmentada sentència donava la raó a l'Associació d'Empreses de Serveis d'Atenció a la Persona (AESAP). Aquesta Associació va impugnar el Conveni per qüestions de legitimació i aquest va ser considerat nul. Com a conseqüència d'això, es va deixar d'aplicar i moltes empreses es van aprofitar del buit que es va produir.
El passat 10 de novembre de 2011, es va publicar al DOGC, el Conveni que havia de regir les relacions laborals dins d'aquest àmbit pels anys 2010, 2011 i 2012.
Des de l'Assemblea d'Acció Social de CGT Barcelona es valora, en un article del mes de juliol, que el conveni, tot i tenir alguns avenços, és negatiu en termes generals. Es considera que hi ha una pèrdua de poder adquisitiu, una retallada dels dies lliures i una consolidació de les retallades en les condicions laborals. Podeu veure la valoració anant al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5745

Tema del mes

Catalunya inverteix menys en sanitat que la resta de l'Estat o la UE

Privatitzar la sanitat comportaria més desigualtats depenent de l'edat o la ubicació geogràfica, agreujant la situació actual en que Catalunya destina a sanitat menys que la resta de territoris de l'Estat espanyol i que els països de la Unió Europea

Nico Lupo
Setmanari Directa

La filtració del document sobre la governança de l'Institut Català de la Salut (ICS) va marcar un punt d'inflexió en el rumb de les polítiques del govern català en matèria de sanitat. Aquest document, que va ser enviat al diari El País per algú que treballa a l'ICS i que porta per títol "La governança de l'ICS" (veure El País del 19/10/2011 http://politica.elpais.com/politica/2011/10/18/actualidad/1318969397_824805.html), planeja trossejar l'empresa pública en una vintena de societats, finançades en part per capital privat. Un dels objectius és que la sanitat pública tingui superàvit El president Artur Mas va assegurar que el govern no ha volgut privatitzar l'ICS "en cap moment", però les expertes consultades no entenen aquests canvis si no és que hi ha "una línia de privatització al darrere", ja sigui a través de l'entrada de capital privat o mitjançant la col•laboració amb altres entitats. L'aplicació d'aquestes línies de treball es duria a terme en un període d'entre "tres i cinc anys".

El document que El País no ha volgut fer públic tot i ser l'únic mitjà que hi va tenir accés, troba les seves arrels en la Llei Òmnibus que va aprovar el Parlament el mes de juliol passat amb el suport del PP i el PSC. Aquesta llei, que entrarà en vigor amb el canvi d'any, canviarà l'estatus de l'ICS, que ha estat de titularitat pública des que es va crear, l'any 1983. Alhora, permetrà l'entrada de capital privat a l'empresa pública més gran de Catalunya, amb 41.000 treballadores.

Més rendibilitat i menys qualitat

"El problema de l'entrada de capital privat és que buscarà principalment la rendibilitat a costa de la qualitat del servei", assegura el professor de Teoria Econòmica de la UAB i analista de la gestió de la sanitat, Agustí Colom. En matèria de sanitat, això es traduirà en "una reducció d'aquelles operacions que no són rendibles o en l'augment de les desigualtats a causa de les diferències d'inversió als centres sanitaris, constata Colom. "Una persona gran difícilment podria accedir a una pròtesi de genoll que milloraria la seva qualitat de vida perquè representaria una despesa que els inversors privats no voldrien acceptar", assegura el professor.

A més l'entrada de capital privat, una de les mesures que té més rellevància és la creació d'un holding per gestionar la vintena de societats en que es dividiria l'ICS. Cadascun dels vuit hospitals de titularitat pública estaria gestionat per una societat. Els més de 200 ambulatoris, en canvi, s'agruparien en societats que controlarien entre quinze i vint-i-cinc d'aquests centres. "El problema rau en el fet que els diners que s'invertiran en un hospital en concret podrien ser molt superiors als diners que s'invertirien en un altre, depenent de la ubicació geogràfica", indica Colom. Els sectors contraris a la mesura, com els sindicats, creuen que "es valorarien els ingressos de la població, l'edat, la qualitat de vida (que en part vindria dictaminada per l'entorn laboral)…" a l'hora de decidir la inversió en matèria de sanitat.

Per sota de la mitjana internacional

El govern, amb els consellers d'Economia i Salut al capdavant, Mas Colell i Boi Ruiz respectivament, està remarcant que la Generalitat "no pot assumir" l'enorme despesa que representa el sector sanitari. Addueixen que, si no es redueix el pressupost, la sanitat pública es veurà "abocada a la fallida". Però les dades demostren que Catalunya gasta menys que la resta de zones de l'Estat i que el conjunt de la Unió Europea dels 27. La despesa en matèria de sanitat a Catalunya representa el 5,86% del pressupost (dades de 2009). En canvi, aquesta dada és del 6,7% al conjunt de l'Estat espanyol, mentre que la mitjana de la Unió Europea se situa al 7,4% del PIB. Tot i això, Catalunya té un sector sanitari reconegut per la seva qualitat, tant a nivell públic com privat.S'emparen en el fet que hi havia una mala gestió per part de les pròpies institucions per justificar que es trossegi l'ICS i sembla que les usuàries i el personal en siguin les responsables. El professor Agustí Colom constata que "no hi ha cap informe que digui quins són els problemes de gestió a l'ICS".

Explica que, en els últims anys, s'ha millorat la centralització administrativa i, d'aquesta manera, s'ha reduït una part important de les despeses que es generaven a nivell burocràtic: "Si volen reduir la despesa, que expliquin perquè la inversió en la construcció d'una obra pública es duplica entre el projecte inicial i el cost final".

Per a Boi Ruiz "la salut és un bé privat que depèn d'un mateix, no de l'Estat"

El nomenament del conseller Boi Ruiz, només conèixer-se, va generar rebuig entre la majoria de professionals de la sanitat pública, que van criticar durament la seva elecció perquè afectava un dels pilars de l'estat del benestar i, alhora, era una declaració d'intencions per part del nou govern d'Artur Mas.

Ruiz té una experiència dilatada en la gestió sanitària, però sempre des del sector privat. També ha format part dels consells de les organitzacions patronals més importants. Entre els anys 2008 i 2010, va ser president de la Unió Catalana d'Hospitals, que agrupa gairebé un centenar de centres sociosanitaris privats i concertats. En realitat és un lobby de pressió que ha demanat que s'estudiï "la incorporació de mecanismes de copagament" i la reducció de les despeses i de la cartera de serveis que ofereix la sanitat pública.

Boi Ruiz és vocal al consell de direcció del CatSalut en representació del sector empresarial i té el mateix càrrec a la Junta Directiva del Foment del Treball Nacional, la principal organització patronal catalana.

Alguns informes per conèixer millor què està passant amb el sistema sanitari a Catalunya:

- Anàlisi del pressupost de salut 2011 a Catalunya i propostes alternatives per millorar el sistema públic de salut, informe elaborat pel Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) amb una anàlisi completa de dades i propostes d'actuació.

Conclussions:

1. La retallada de la despesa real proposada en relació a la realitzada el 2010 es del -14,2%
2. Si tenim en compte l'increment de l'IPC la disminució de despesa del 2011 serà del -17,7%
3. Això situa a Catalunya amb una despesa en salut encara més per sota dels països de la UE-15 i d'altres comunitats autònomes, amb una despesa per càpita de 1.206,98 €
4. En el capítol de personal, al 2011 hi ha una retallada del 7,41% (ICS) respecte a l'inici del 2010, si ho calculem per la resta del sector (XHUP) representa una disminució de despesa en personal de 230 milions d'euros, l'equivalent a prescindir de 7.000 professionals i treballadors/es del sector.
5. "Retallar per fer sostenible" no és possible. Retallar és tenir una altra cosa més petita, disminuïda, però que pot seguir sent poc sostenible.
6. Per la sostenibilitat del Sistema de Salut cal reestructurar, reordenar, reorientar i augmentar el finançament.
7. Ens podem preguntar: estem gastant massa? NO. La despesa pública en salut a la Europa dels 27 països és del 7,4% del PIB, a Espanya del 6,7% i a Catalunya del 5,86% del PIB (2009).
8. La despesa pública en salut per càpita d'Espanya al 2008 era de 1.554 €. (el país núm. 21 de la OCDE) A Catalunya, amb les retallades de despesa proposades pel 2011, la despesa per càpita serà de 1.206,98 €. Tenim un nivell de Estat de Benestar en Salut inferior el nostre nivell de riquesa relativa i molt per sota de la mitja dels països europeus i d'Espanya.
9. Que caldria fer?: Els ingressos tributaris, aquesta és la qüestió. La mitjana d'ingressos tributaris dels països de la UE-16 eren del 40,2% del PIB mentre que a Espanya és del 32%, es ha dir 8,2 punts per sota

Es pot accedir a l'informe complet a www.caps.cat/images/stories/DOCUMENT_DE_TREBALLpremsa.pdf

- L'atenció primària de salut a Catalunya en els pressupostos 2003-2011, un dossier elaborat pel Fòrum Català d'Atenció Primària

En l'informe, el Focap adverteix de les conseqüències de les retallades sobre l'atenció primària de salut (APS) que és un dels pilars bàsics de l'estat de benestar i un element clau que treballa per la qualitat de vida de tots els ciutadans.

Es pot descarregar a http://focap.files.wordpress.com/2011/10/doc_focap_laps_catalunya_03_114.pdf

- Contrainforme al model de privatització de la Sanitat

Aquest contrainforme elaborat per la Plataforma Acción + Reacción explica breument les conseqüències del model proposat per l'informe de "La governança de l'ICS" destapat pel diari El País.

Es pot descarregar a http://accionmasreaccion.files.wordpress.com/2011/10/contrainforme-al-model-de-privatitzacic3b3-de-la-sanitat1.pdf

Parlem

Xus Núñez, PAS de la Universitat de Barcelona, i **Palo**

“Cal la implicació real de tothom

Joan M. Rosich

En aquest número entrevistem a dues delegades de la CGT en dos sectors afectats de ple per les retallades del govern de CiU, el de la sanitat i el de l'educació (i dins d'aquest l'ensenyament universitari), dos sectors que es troben immersos en una dinàmica de mobilització sindical i social a nivell de Catalunya per tal de fer-hi front, en la qual la CGT està tenint un paper destacat, com per exemple en les convocatòries recents de vagues a les universitats el 17-N i a la sanitat pública el 18-N.

Entrevista a Xus Núñez, delegada de CGT a la Universitat de Barcelona

- En què consisteixen les retallades a les universitats?

- En les universitats públiques catalanes, les anomenades “retallades” consisteixen en diverses mesures que no són només i estrictament retallades.

Pel que fa a les universitats públiques catalanes, tenim per una banda la reducció dels pressupostos asignats des de la Generalitat al conjunt d'universitats i a cadascuna d'elles individualment, i que en síntesi es pretén justificar la presumpta necessitat de reduir despesa pública i, per altra banda, la intencionada i volguda necessitat d'augmentar els ingressos “pròpis” de les mateixes universitats públiques.

La Generalitat “obliga” a les universitats a gestionar-se i a auto finançar-se una retallada en els seus pressupostos què, segons les indicacions i dinàmiques preteses i establertes, consisteixen en una dràstica i brutal baixada del capitol I que és el destinat a remunerar al personal de les universitats. Això es tradueix, així es vol traduir, en l'acomiadament de centenars de treballadores i treballadors de cadascún dels col•lectius de cada universitat. I, per això mateix, en el conjunt de tota Catalunya són o serien milers de Professores i Investigadores (PDI) i Personal d'Administració i Serveis (PAS), que s'aniran al carrer; “com no” les que se'n vagin al carrer són les persones treballadores en situació laboral més feble, les més inestables, les més precàries, les més fàcils de fer fora de les universitats.

Val a dir què, des del punt de vista estrictament legal, tant des de les universitats com per part de declaracions públiques del mateix Secretari d'Universitats de la Generalitat, afirmen davant l'opinió pública què “No hi hauràn acomiadaments”. Des del més estricte argot jurídic-laboral, és cert que no acomiaden a ningú (encara?), no obstant aquestes afirmacions són patranyes legals, donat que hi ha més d'un terç de les plantilles de treballadores de les universitats que tenen contractes temporals i només els hi cal deixar caducar els seus contractes sense renovar-los-hi i amb això s'han rentat la cara i les mans dient a tort i a dret què “No és cert que s'acomiadi a ningú”.

Per l'altra banda, que deia al principi, està la volguda i (mal) intencionada necessitat d'augmentar els ingressos o recursos “pròpis” de les universitats. Això és que les taxes i preus de matrícula per l'alumnat ha crescut vergonyosament en el curs present i s'ha anunciat ja que encara creixerà més en els següents anys. També és vol afegir que els ingressos “pròpis” de les universitats s'acompanyen de més i cada vegada més intrusisme de l'empresa privada (i de la banca) en les funcions que li són inherents a la universitat pública catalana.

- Com creieu que afecten als serveis que rep la població?

- Tal vegada és fa fàcil deixar-se caure en el parany d'imaginar que la universitat és un servei públic no imprescindible, front de les retallades brutals i injustificables de la sanitat, dels serveis socials, de l'ensenyament no-universitari, etc. No obstant, sí que afecta i greument el fet que ens vulguin desballestar la universitat pública. Un poble sense cultura, és un poble fàcil de governar, manipular i subjugar a les voluntats del capital i dels mercats.

El present i el futur dels pobles i les seves cultures, el de la classe treballadora en general, no ha d'estar privat dels drets a un ensenyament superior o univesitari públic i de qüalitat. Per tant, si mercantilitzem l'ensenyament universitari català, estem privant a les filles i fills de la classe treballadora de l'accés a les esferes de l'ensenyament anomenat superior, a l'investigació, a l'aliment i a la salut de la seva cultura; elititzant (encara més) l'accés i les possibilitats que desitjablement ha d'oferir la Universitat.

És pot dir que des de la vessant social, les retallades en universitats cerquen excloure dels recursos universitaris públics a la classe treballadora; augmentant costos directes de l'accés a la universitat, cedint els recursos públics a l'explotació privada i mercantilitzada, fent fora a treballadores en situació precària i així baixant la qüalitat dels serveis actualment oferts, per justificar l'entrada de més empresa privada i de més control de mercat dirigit cap a les universitats públiques.

- Quines respostes hi esteu donant des dels centres de treball?

- Hi ha molts col•lectius implicats a les universitats i no estem habituades a treballar conjuntament entre col•lectius. A trets generals es reconèixen tres estaments: Personal Docent i Investigador (PDI), Personal d'Administració i Serveis (PAS) i tot l'estudiantat; de manera no tan clara convivim amb d'altres col•lectius no gaire “identificats” com poden ser les diverses tipologies de becàries, personal contractat a través de fundacions o d'altres ens de les pròpies universitats.

Sovint fins i tot ens manca cohessió dins dels mateixos col•lectius. Així que la resposta que se li està donant a l'agressió de les retallades des dels centres de treball és molt variada i desigual. És porten ritmes diferents. S'estan generant, activant i posant en pràctica vies de comunicació per aixecar respostes aunades; però encara estem en etapa de creixement i ens queda molt per fer.

- Recentment el 17 de novembre la CGT ha convocat una vaga a les universitats públiques catalanes que no han recolzat els altres sindicats, però si algunes organitzacions d'estudiants. Com s'ha arribat a aquest punt?

- En primer lloc cal situar que fruit de la inquietud d'un grup de professorat, investigadores i personal d'administració i serveis, neix la PUDUP (Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública) i a la qual també s'inclouen estudiants i altre personal de les universitats públiques catalanes. Dins d'aquesta plataforma, hi formem part i participem un abundant nombre de membres de la CGT.

En una de les seves assemblees, la del 8 d'octubre, diverses delegacions d'assemblees (entre d'elles de la UAB i de la UPF) és planteja la necessitat de fer una Vaga el dia 17-N per a tota la comunitat del sistema públic universitari català.

La CGT asumeix formalitzar la convocatoria legal per a fer aquesta jornada de vaga, mentre la resta de sindicats neguen que sigui el moment de fer aquesta vaga i és neguen a donar-li cobertura legal.

Mentre passen els dies i les setmanes, és celebren incomptables assemblees de tot tipus de personal (d'estudiants, de professorat, de personal d'administració i serveis; siguin conjuntes o no; per facultats, per universitats, per campus, etc.). La idea de la vaga creix imparable.

Però tret del recolçament i participació de la CGT, i de la presentació oficial de la convocatòria de vaga i la seva legalització, la resta de sindicats insisteixen incansablement en què: “no és el moment, que serà un fracàs absolut, que no prosperarà, que no hi hi ha temps per preparar-la...” Excuses! Ah! però sí, a darrera hora tots els altres sindicats “s'apunten a recolçar el 17-N com a una jornada de lluita universitària”. Tot i els pals a les rodes, la jornada del 17-N ha existit de debó.

- Com valoreu la implicació de col•lectius i moviments socials? N'hi ha hagut? Quin paper ha tingut la CGT en aquesta implicació?

- Sí que hi ha hagut implicació de col•lectius i moviments socials, però ni això de les retallades s'ha acabat, ni n'hi ha prou amb els col•lectius i moviments implicats. Queda molt per fer i no podem esperar a que vinguin per generació espontània. Insto a convidar a tots els col•lectius i moviments possibles, sempre i quan el seu tarannà sigui de democracia participativa i assemblearisme.

- Finalment, com creieu que hauria de ser la implicació de la resta de l'organització en la defensa de les universitats?

- Mireu, jo no sóc una gran oradora ni cap bona savia en el discurs. No m'hi dedico, possiblement per que no en tinc cap d'aquelles habilitats i no em deixo el temps en aquest entrenament.

N'hi ha molts i molt bons articles a la CGT i arreu sobre la necessitat irrenunciable de lluitar per tot el que és la cosa pública, el nostre patrimoni social, el de tota la classe treballadora, tot allò en que no podem recular ni deixar que ens robin; el que tant ens ha costat conquerir i que malgrat fos i és encara molt insuficient, és fins ara on hem arribat i és ben nostre.

Avui la punta de llança és la sanitat, l'ensenyament i els serveis socials. Si tota l'organització de la CGT, a aquestes alçades, no s'ha adonat que aquestes lluites són de tota la CGT, “apaga i marxem”.

amb...

oma de Lacalle, treballadora de l'Hospital de Bellvitge

en la lluita contra les retallades”

Entrevista a Paloma de Lacalle, delegada de CGT a l'Hospital de Bellvitge

- En què consisteixen les retallades al sector de la sanitat?
- Quan el Sr. Boi Ruiz va arribar a la Conselleria de Sanitat, va dir que l'hi faltaven 1000 milions d'euros de la caixa. Ningú es va preguntar on eren els diners, ni qui se'ls havia endut. Mai es van demanar responsabilitats ni es va investigar el que hi havia de cert en aquesta informació. Simplement es va assumir que ara se l'hi hauran de treure 1000 milions en un any a la Sanitat Pública.
Això s'ha traduït en mil•lers de llits hospitalaris tancats, alguns durant l'estiu, altres per sempre més; quiròfans tancats, també alguns només a l'estiu i altres per sempre. S'ha traduït per tant en un allargament de les llistes de espera per a intervencions quirúrgiques lleus i també les greus.
S'han tancat UCIS per sempre mai, a on es evident que només hi han malalts greus. S'han tancat uns 70 CAP (Centres d'Atenció Primària o Ambulatoris), deixant a un gran nombre d'usuaris desemparats sanitàriament. A més s'han perdut uns 2000 llocs de treball, situant la taxa d'atur al sector al voltant del 30% (fa un any hi havia feina per a tothom).
Evidentment això s'ha traduït també en una pèrdua de la qualitat assistencial, i el que és pitjor encara: ja no tenim garantida la vida com fa un any. Les retallades estan matant.

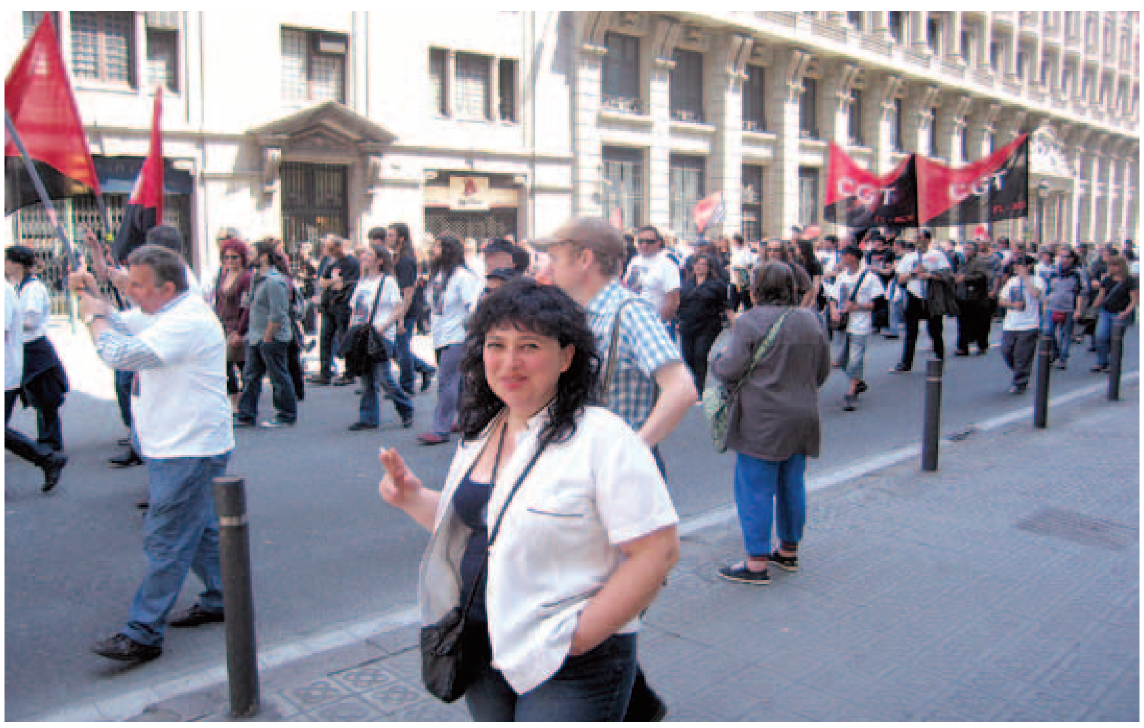
- Com creieu que afecten als serveis que rep la població?
- Afecta de manera molt greu tenint en conta que estem parlant de la salut de la gent i per tant de la vida o la mort. Qui ara necessita d'atenció sanitària es trobarà amb tot això:
* Augment de les llistes d'espera tant de malalties lleus com de les greus. A l'Hospital de Bellvitge, per exemple, des que s'han iniciat les retallades ha augmentat a dos mesos el termini per intervenir situacions oncològiques; intervencions que han de realitzar-se en un termini inferior a un mes s'estan perllongant fins a dos mesos i es preveu que aquests temps s'allarguin.
* Augment de les hores d'espera quan s'acudeix a Urgències d'un Hospital.
* Augment de la distància (en quilòmetres) que s'ha de recórrer per accedir a un ambulatori atès que molts d'ells han estat tancats.
* Deteriorament de la qualitat assistencial degut tant al fet que la falta de llits obliga de vegades per exemple a saltar-se certs protocols concebuts en el seu moment per garantir la prevenció en qüestions de contagis (Protocol Marsa), com també la correcta atenció de qüestions socials dels pacients. A l'Hospital de Bellvitge durant els mesos d'estiu s'han mantingut tancats 300 llits d'Hospitalització. Passat el període estival, la Direcció de l'Hospital va decidir no tornar a obrir al voltant de 100 llits (inclosos llits d'UCI entre altres).
* Augment de les hores d'espera per ser intervingut quirúrgicament amb caràcter urgent d'una malaltia greu com per exemple l'Infart Cerebral (Accident Vascular Cerebral) o els Politraumatismes (accidentats que presenten múltiples fractures), degut de d'una banda al fet que s'han tancat Quiròfans i d'altra banda al fet que s'ha reduït el nombre d'Hospitals de referència de patologies que requereixen alta especialització. Concretant més: els Politraumatismes greus en els quals és vital el temps en què es trigui a atendre al malalt i d'això depèn la vida del pacient o la gravetat de les seqüeles, han passat de ser atesos només en 6 centres, de 10 centres en els quals s'atenien fins a abans de les retallades, i s'esperen noves reduccions. A Bellvitge un dels Hospitals en els quals es concentra l'atenció d'aquesta especialitat, la unitat de Traumatologia d'aquest Hospital ha estat retallada des del passat 23 de Maig en un 50% i amb caràcter definitiu.

- Quines respostes hi esteu donant des dels centres de treball?
- A l'Hospital de Bellvitge cada dimecres tallem la Gran Via contra les retallades des de fa gairebé 8 mesos, ja portem 37 talls. Hem aconseguit no parar mai, ni a l'estiu ni els dimecres que han sigut festius i això ha estat molt important per mantenir certa tensió i certs ànims. Evidentment no hem aconseguit aturar les retallades, però sí hem aconseguit trencar el silenci mediàtic i augmentar el nivell de consciència de la població així com augmentar el nombre d'usuaris que es mobilitzen. Ara els dimecres els usuaris son gairebé els principals protagonistes dels talls de la Gran Via que de bon principi eren només cosa de treballadors i treballadores.
D'altra banda també hi han un munt de CAP ocupats per gent gran que no ha tingut mes remei que l'ocupació per evitar que els tanquin els CAP i quedar-se així sense atenció sanitària en quilòmetres a la rodona.
Penso que ara ens toca a tots fer una reflexió de com pujar el nivell de protesta, i aconseguir posar al govern de CiU contra les cordes.

- Recentment, el 18 de novembre, la CGT ha convocat una vaga a la sanitat pública catalana que no han recolzat els altres sindicats. Com s'ha arribat a aquest punt?
- En paraules d'alguns Sindicats de la Taula Negociadora, concretament CCOO, UGT i CATAC, que van fer una assemblea dijous 17 de Novembre a l'Hospital de Bellvitge: “Encara que les negociacions estan encallades, ara no es moment de fer Vaga, no volem perjudicar als nostres companys”. Aquest va ser tot el seu raonament quan una treballadora els va preguntat per que no s'hi sumaven a la Vaga de CGT.
Jo personalment penso que aquest raonament no se'l creuen ni ells. No pot ser que en els 8 mesos criminals que portem assistint a la destrucció de la Sanitat Pública encara no sigui moment de fer una Vaga, quin misteri o miracle esperen per part del govern?. Evidentment als treballadors i treballadores ens manca informació. Quelcom tenen a la cassola que s'està bullint.

- Com valoreu la implicació de col•lectius i moviments socials? N'hi ha hagut? Quin paper ha tingut la CGT en aquesta implicació?
- A Sanitat alguna cosa no hem fet bé. Aquesta vegada no hem aconseguit fer una bona feina de coordinació. Els moviments socials no s'han acabat d'implicar, i la CGT la veritat que tampoc ha estat a l'alçada. El dia 18 a Plaça Universitat vam ser 200 persones, vaig trobar a faltar companys i companyes del Sindicat, i també vaig trobar a faltar gent dels moviments socials que en altres ocasions s'ha mobilitzat per la sanitat pública. Hem d'aprendre de la gran feina que ha fet aquesta vegada la gent d'universitats. Els felicito.

- Finalment, com creieu que hauria de ser la implicació de la resta de l'organització en la defensa de la sanitat?
- Penso que tota l'organització hauria de tenir en aquests moments dos objectius principals: la defensa de la Sanitat i de l'Educació. I això independentment de si es treballa a la banca o a la hostaleria.
Ara crec que l'agressió al Sistema Sanitari Públic i per tant, al nostre dret a la vida, ha de estar per sobre de qualsevol conveni d'empresa. Se que pot sonar exigent, però penseu que si no tenim salut de poc ens servirà tenir un bon conveni i ni tant sols, tenir feina.
Amb l'educació també s'està fent el que ja he denunciat repetidament que es fa a Sanitat: eugenèsia per nivell econòmic. Dit d'una altra manera: els que no tinguem calers, no tindrem accés a una Sanitat. En el cas de l'educació als més pobres se'ls condemna a la ignorància. Aquesta gent de “dalt” hauria de tenir en compte que les capacitats poc saben de calers, i es poden perdre pel camí grans cervells que no tenen un duro.

> LES FRASES...

“Tant la CGT com els moviments socials hauriem de tenir ara mateix dos objectius principals: la defensa de la Sanitat i de l'Educació”

12-N a Madrid en defensa dels serveis públics

Redacció

Al voltant de cinc mil persones es van donar cita el dissabte 12 de novembre, a Madrid en la manifestació estatal convocada per la CGT en defensa dels serveis públics i contra les retallades socials.

La marxa va transcorrer des de la plaça de Cibeles a Nuevos Ministerios i es va desenvolupar en un ambient reivindicatiu, amb desplegament de pancartes, banderes i crits en defensa dels serveis públics, contra les retallades i la crisi, per la vaga general i contra la corrupció del sistema. Cal destacar el gran desplegament policial que va envoltar a la manifestació durant tot el seu recorregut i també durant el míting final, així com l'absència de mitjans de comunicació públics.

Durant el recorregut es van desplegar pancartes de les federacions sectorials de CGT d'ensenyament, sanitat, administració pública, transports i comunicacions, així com de sectors i empreses com correus, telemàrqueting, ferrocarril, Aena, Aquagest ,…, també de diverses localitats i territoris de l'Estat espanyol.

La marxa va finalitzar davant de la seu de diversos ministeris, on es van realitzar unes breus intervencions, a càrrec del secretari general de CGT de Madrid-CLM i Extremadura, de representants de les federacions de transports i telecomunicacions, sanitat, administració pública, ensenyament, d'Ecologistes en Acció, el Secretari de Relacions Internacionals de CGT, i delegacions dels sindicats Solidaires de França i Unió Sindical de Base d'Itàlia.

Finalment va intervindre el secretari general de CGT, Jacinto Ceacero, que va manifestar que la defensa dels serveis públics està integrada des de fa molt de temps en el discurs de CGT, va recordar que independentment del govern que resultés elegit el 20 novembre les i els treballadors hem de seguir lluitant, perquè ningú ho farà per nosaltres, i va fer una crida a seguir lluitant perquè no es segueixin regalant els serveis públics a banquers i empresaris. Ceacero va indicar que la situació actual és especialment crítica i va sol•licitar el compromís de les i els militants de CGT per ajuntar-nos amb aquella gent que lluiten per la justícia social i la llibertat

Solidaritat Josep Garganté

Campanya de denuncia i protesta el dia del judici

http://garganteabsolucio.wordpress.com

Som companys i companyes de feina, de militància política o sindical, amics i amigues del Josep que veiem com des del Govern estan malmetent les condicions de treball, privatitzant l'estat del benestar i empobrint al poble, mentre tothom que lluita contra aquesta situació és potencialment un o una multada econòmicament, portada a judici o colpejada pels Mossos d'esquadra.

Pensem que ni la Fiscalia, ni els Mossos d'esquadra, ni la Direcció de TV3 són neutrals en aquest estat de les coses i que el judici contra el nostre company i amic és només una manera de passar-li factura per haver donat la cara per molts i moltes de nosaltres en la seva activitat laboral, política o veïnal.

Per tant, animem a tots els col•lectius, organitzacions, assemblees e individus a ajudar-nos a estendre aquesta campanya de denuncia i a sumar-se a la protesta el dia del judici, que esta previst pel dijous 23 de febrer de 2012 a les 11h. al jutjat penal nº 25 de la Ciutat de la Injustícia.

Per missatges de suport, preguntes o el que creieu oportú: garganteabsolucio@gmail.com

Podeu aportar ajut econòmic al següent numero de compte corrent: 1491 0001 26 0010010209

Una mica d'història:

Aquest judici comença el passat 29 de setembre de 2010, durant la Vaga General convocada contra les retallades laborals imposades pel Govern Central del PSOE. Aquell dia, molts i moltes vam sortir al carrer per mostrar el nostre rebuig a aquestes mesures. A la Plaça Universitat, i quan la manifestació anava direcció Departament de Treball, els Mossos d'esquadra van impedir que la gent continués el camí carregant amb duresa contra els i les manifestants.

Setmanes després, en Josep es detingut quan sortia de l'autobús de treballar a Plaça Espanya. L'esposen dos Mossos de paisà i se'l enduen a la comissaria de Les Corts on li fan passar tota la nit fins el dia següent que es traslladat als calabossos de la Ciutat de la Injustícia.

La denuncia contra ell l'acusa d'aldarulls a Plaça Universitat i de trencar una càmera de TV3 que estava filmant les carregues dels Mossos i la autodefensa dels i les manifestants.

En Josep és afiliat de la CGT, membre de la secció sindical d'autobusos de TMB, ha fet de portaveu en múltiples ocasions dels treballadors i treballadores. També milita a la Trobada Alternativa de Nou Barris i a la Candidatura d'Unitat Popular (CUP). Participa, dintre de les seves possibilitats, a l'Assemblea d'indignats i indignades del seu districte.

A nivell de l'empresa on treballa participa a TMB Solidari, una ONG on posa el seu temps lliure per transportar nens i nenes sahrauís quan venen a passar l'estiu a la nostra terra, persones amb problemes de mobilitat o traslladar autobusos per ser utilitzats a Cuba.

CGT es concentra a les oficines principals de Bancs i Caixes de Barcelona

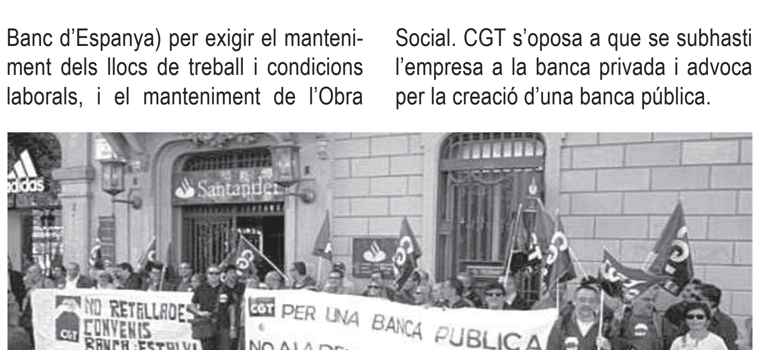
Federació Banca CGT Catalunya

El 9 de novembre, la Federació de Banca de Catalunya de CGT va realitzar diversos actes per denunciar la paralització dels Convenis Col•lectius de Banca i d'Estalvi des de fa un any i les pretensions de les dues patronals de reduir fortament els salaris i les condicions socials, mentre que l'única resposta per part dels anomenats sindicats majoritaris és "seguir parlant" en comptes de mobilitzar-se per defensar els drets dels treballadors.

La CGT ha criticat també la utilització d'Expedients de Regulació (ERO) en el sector i el desallotjament massiu de famílies dels seus pisos per part de les entitats financeres, mentre que continua la injecció de capital públic en aquestes empreses i els directius de Bancs i Caixes segueixen cobrant uns sous i unes indemnitzacions totalment fora de tota ètica i lògica.

Uns 70 delegats de CGT es van concentrar a les seus principals del BBVA, del SCH i del Popular a Barcelona, per fer públiques les seves denúncies.

Igualment es van concentrar en les oficines de la CAM (intervinguda pel Banc d'Espanya) per exigir el manteniment dels llocs de treball i condicions laborals, i el manteniment de l'Obra Social. CGT s'oposa a que se subhasti l'empresa a la banca privada i advoca per la creació d'una banca pública.

Contra l'ERO a Ficosa Electronics

Comitè d'Empresa de Ficosa Electronics

El comitè de Ficosa Electronics va obrir una taula de negociació amb el grup Ficosa arrel que l'empresa anunciés que s'acollia a la clausula de despenjament del conveni. En aquesta taula l'empresa va situar la negociació d'un increment salarial inferior a la publicada en el conveni, totes les millores per sobre del conveni que tenia la plantilla i un ERO temporal per a l'any 2012 que afectaria a tota la plantilla per un temps per concretar.

Per part del comitè es va posar com condició per a arribar a un acord la no presentació de l'ERO temporal i que en en aquestes negociacions s'inclogués una clàusula que assegurés els llocs de treball de la plantilla més enllà de Desembre del 2012, data en la qual caduca l'actual acord que es va signar al setembre del 2010 entre Sony, Ficosa i el Comitè d'Empresa.

Després de diverses reunions en l'empresa ha defugit parlar sobre les càrregues de treball per a més enllà del pròxim any. Per fi el dimecres 2 de novembre ha reconegut al comitè que no pot escometre aquest punt perquè, a dia d'avui, de les 777 persones que componen la plantilla, 480 no tenen càrregues de treball per a Gener del 2013, això sense comptar que el mercat de l'auto va a pitjor i que les línies que han de venir de fora se'ls han d'aplicar les millores oportunes per a augmentar la seva productivitat (l'única que ha vingut ha passat de 12 operaris a 8 i damunt amb major producció).

A pesar d'això, l'empresa no té cap escrúpol a seguir demanant els mateixos sacrificis a la plantilla és per això que la plantilla de Ficosa Electronics va tornar a mobilitzar-se, convocant una manifestació el 12 de novembre a Barcelona que va anar des de Plaça Catalunya de Barcelona a Plaça Sant Jaume.

Al Marroc, un país on s'assassina activistes i on es violen diàriament els drets humans, els empresaris violen impunement la legalitat i trepitgen els drets sindicals

La legislació laboral és pur paper mullat al Marroc

Solidaritat amb els sindicalistes de Roca-Maroc

La repressió sindical, quotidiana al Marroc, s'enfronta a la solidaritat internacional

Mouatamid, Equip de treball per al nord d'Àfrica de la S. de RR. II. de la CGT

El que passa a la fàbrica de Roca, multinacional catalana, a Settat (Marroc), és l'habitual en el món del treball marroquí: s'acomiada als treballadors sense previ avís i sense indemnització, si algun treballador està de baixa, s'obliga a un treballador del torn anterior a suplir-lo, treballant 16 hores seguides, sota amenaça de sanció o acomiadament, és el metge de l'empresa qui dóna la baixa, fet que poques vegades fa, les absències se sancionen com a faltes molt greus, sent motiu d'acomiadament; l'assistència mèdica i les mesures de seguretat brillen per la seva absència, i un company va morir per falta d'atenció mèdica a l'empresa; la constitució d'un sindicat, no controlat per l'empresa, comporta una segura repressió sindical per part de l'empresa.

Aquesta situació en les empreses reflecteix la realitat del Marroc: d'una banda, xerrameca de reconeixement de drets humans, dels drets de vaga i sindicació, de l'altra, la realitat d'una dictadura que assassina, que viola diàriament els drets humans, on els empresaris violen impunement la legalitat i trepitgen una i altra vegada els drets sindicals.

La situació a Roca-Maroc (Settat)

Des de principis de 2011, els treballadors de la fàbrica de Roca a Settat estan organitzant el seu sindicat per fer front als abusos de l'empresa. Primerament, van decidir organitzar-se en la UMT però, davant la falta de suport per part de la Unió local, van decidir organitzar-se en la CDT (Confederació Democràtica del Treball).

La resposta de l'empresa va ser l'assetjament i la persecució de la secció sindical, negant-se a reconèixer-la, encara que compta amb més de 300 afiliats/es.

Els treballadors de Roca-Maroc van iniciar contactes amb els treballadors de Roca-Gavà (Barcelona), seu principal de la multinacional, buscant una resposta internacional unitària dels treballadors.

Campanya de solidaritat i enganyosa de l'empresa

Ja al maig de 2011 comença una campanya de solidaritat de la CGT, impulsada pels companys de Roca de Gavà i la secretaria de Relacions Internacionals de la CGT amb enviament massiu de fax i correus electrònics de solidaritat, exigint a l'empresa que cessés la repressió i els deixessin organitzar-se. També cal assenyalar el suport i la solidaritat de SUD-Solidaires de França que també ha enviat comunicats de solidaritat.

La campanya va tenir alguns efectes positius com el cessament de la repressió i que l'empresa després de 15 anys rebés per primera vegada a un treballador per parlar (a títol personal, no com a representant legal dels treballadors).

Companys de la secció sindical de CGT a Roca Gavà es van desplaçar a finals de juny al Marroc, per assistir a la constitució del sindicat a la fàbrica marroquina, coneixent la seva realitat, i en especial les penoses condicions de salut laboral existents i establint les bases del suport mutu entre ambdues seccions sindicals.

Ja al setembre, els companys de CGT Roca de Gavà van aprofitar una reunió amb el Cap de Recursos Humans de tot el Grup Roca per denunciar aquesta situació que s'està produint al Marroc i aquest, després d'un llarg silenci els va contestar que no era el fòrum adequat per parlar d'aquest tema. Cal assenyalar el silenci i la passivitat dels representants de CCOO i UGT a l'empresa que van passar olímpicament de tot. El cap de Recursos Humans va declarar que es respectava la legalitat laboral vigent a cada país en què treballen.

A principis d'octubre, es reprèn la campanya de solidaritat contra la repressió sindical a Roca-Maroc. Cal respondre a l'assetjament i les persecucions de l'empresa contra els sindicalistes.

Repressió sindical de l'empresa i resposta dels treballadors

L'empresa segueix obstinada a no reconèixer al sindicat de CDT de l'empresa i en perseguir als seus representants. La direcció obre un expedient disciplinari al secretari general del sindicat i un altre membre de la secció sindical amb l'objectiu de acomiadar-los. Les tramposes maniobres de l'empresa arriben fins acusar els treballadors d'abandonament del lloc de treball i falta greu amb conseqüència de danys materials per haver acudit a una reunió a la delegació de treball, convocats per la mateixa empresa.

L'expedient disciplinari té com a resposta la mobilització dels treballadors. Més de 200 persones es concentren davant la Delegació de treball el divendres 21 d'octubre on se celebrava una reunió entre la CDT, el director de recursos humans de Roca i el delegat de treball de Settat per tractar l'expedient disciplinari. El director de recursos humans abandona la reunió sense donar cap solució i es retarda la reunió per al dimarts 25 i després per al dimecres 26. Els treballadors convoquen vaga per a aquell dia.

En resposta coordinada i solidària, el mateix dimecres 26 d'octubre, la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT convoca una concentració a les portes de les oficines principals de l'empresa a Barcelona, paralitzant el torn de menjar dels Directius de Roca, que no van poder sortir ni entrar durant hores, cosa que els va obligar a acceptar una reunió. En la mateixa es va exposar el motiu de la concentració i se'ls va retreure la seva complicitat amb la situació que pateixen els companys de Roca Maroc.

Els treballadors de Roca-Maroc, al mateix temps que estan preparant una federació entre diverses empreses de la zona industrial, vhan decidir organitzar, amb el seu suport, una marxa de 5 km. des de la porta principal de l'empresa fins a la delegació de treball en el centre de la ciutat, passant per la seva avinguda principal.

Es produeix l'acomiadament el 2 de novembre del secretari general del sindicat, Nachit Bashir, i també d'Azzdine Bousajda, davant la qual cosa es va procedir a la convocatòria d'una vaga indefinida per exigir la seva readmissió. Des de CGT s'intensifica la campanya d'enviament de faxos i correus electrònics als directius de Roca.

Lluita oberta entre els treballadors de Roca-Maroc i l'empresa. A l'acomiadament dels representants sindicals, els treballadors responen amb la vaga indefinida dels treballadors de l'empresa que, durant el dia i la nit, acampen davant de les instal•lacions de l'empresa, per aconseguir la paralització total de la seva activitat.

Immediatament l'empresa va enviar cartes d'amenaça d'acomiadament a tots els treballadors si no es reintegraven a la feina i va intentar que esquirols entressin a treballar de manera que els treballadors romanen dia i nit vigilant l'entrada a l'empresa.

El 14 de novembre, l'empresa va comunicar a la Delegació de Treball marroquí seva intenció d'acomiadar tots els treballadors en vaga (més de 400) i substituir-los per altres treballadors.

ERO a Roca-Barcelona

La lluita al Marroc coincideix amb un ERO presentat per l'empresa i que ha estat signat per CCOO i UGT. Ja fa dos anys, l'empresa va acomiadar a 700 treballadors i segueix intentant reduir la plantilla amb aquest nou ERO.

En aquest context, és clar que l'empresa intenta aixafar la solidaritat internacional amb els treballadors de Roca-Maroc per eliminar el sindicalisme combatiu i, especialment, la presència de la CGT com a sindicat que està impulsant aquesta solidaritat internacional.

Un exemple a seguir

La multinacional Roca actua com totes les multinacionals al Marroc. Les empreses occidentals són un exemple de violació de drets, de repressió sindical, de tracte vexatori per als treballadors, de menyspreu de les normes mínimes de seguretat en el treball i en salut laboral.

La multinacional catalana Roca té vinculacions amb el nacionalisme català a través de CiU i al grup empresarial català Godó (lligat al seu torn a l'Opus Dei). considerats aquí persones respectables i demòcrates, són en realitat depredadors, que exploten inhumana i salvatgement als seus treballadors, allà on els és permès.

Al Marroc, on la legislació laboral és pur paper mullat perquè les autoritats mai prenen mesures contra les empreses i es limiten a convocar les parts, es viu la paradoxa que el sindicalisme, sent reconegut legalment, és brutalment perseguit a les empreses, especialment en les multinacionals que tenen tot el suport de l'estat, que ni tan sols es posa vermell incomplint les seves pròpies lleis. Igual que el rei està per sobre de la llei, les multinacionals i els empresaris, també. Això és el Marroc. Hi ha una llei però sempre hi ha algún poderós per sobre d'ella.

El camí emprès pels treballadors de CGT Gavà i de CDT Settat obre un camí a seguir que pot estendre a altres multinacionals.

Cal prendre consciència de la importància que està prenent el tema doncs no solament és un pols contra els companys del Marroc sinó contra la CGT de Roca també.

Des de CGT exigim el respecte als drets laborals per part de Roca al Marroc i en tots els països i el cessament de les agressions i accions antisindicals. Seguirem donant suport als companys del Marroc i lluitant per tal que s'aturi la persecució de que són víctimes els sindicalistes de Roca-Maroc per part de l'empresa pel simple fet d'organitzar-se sindicalment i defensar els seus drets.

SOCIAL

La repressió sindical i els salaris baixos o les jornades interminables a través de subcontractacions, amb unes condicions de treball draconianes.

Els casos del 4F o la Galle, la cara més fosca de la repressió i la injustícia

BALA PERDUDA

516.296 euros

Toni Àlvarez

Qui busqui feina o recursos per anar tirant, sapigueu que teniu fins a final d'any per presentar-vos a la convocatòria que proposa la "Resolución 150/38241/2011, de 7 de noviembre, de la Dirección General de Relaciones Institucionales de la Defensa, por la que se convocan subvenciones, en régimen de concurrencia competitiva, para la promoción y difusión de la cultura de defensa y de la imagen de las Fuerzas Armadas, correspondientes al año 2012."Per si algú es pregunta quines activitats es poden fer per difondre i promocionar aquesta "cultura" la convocatòria del BOE dóna idees com cursos, seminaris, foros, projectes d'investigació, estudis sociològics, jornades, exposicions i, el més preocupant, "Actividades para impulsar y promover acciones en el ámbito escolar, no universitario (educación primaria y secundaria), en materia de educación y promoción, de los temas relacionados con la educación para la paz, la seguridad y la defensa, el patrimonio histórico y la historia militar".

Si no teniu clar els temes i voleu anar a "tiro fijo" la mateixa convocatòria dona idees que estaran de moda l'any vinent dins del món militar. Temes tant "interessants" com el VIII centenari de la batalla de les Navas de Tolosa al 1612, la commemoració del naixement de Tinent General Manuel Gutiérrez Mellado, el centenari del establiment del Protectorat espanyol al Marroc o l'estratègia espanyola de seguretat.

516.296 euros que tenen per objectiu reforçar la consciencia de la seguretat i defensa nacional amb les activitats que desenvolupen les Forces Armades, dins i fora de les fronteres espanyoles. Així ho diuen i ho paguem dels nostres impostos. Demanen treballs amb un enfocament integral per la resolució de conflictes i gestió de crisis i amb les noves perspectives de la relació entre les Forces Armades, les organitzacions internacionals, les ONG i demés entitats publiques o privades respecte la realització de missions internacionals de pau i d'assistència humanitària….

Ara bé, per arrodonir-lo, d'aquests 516.296 euros, 471.440 euros són pels que realitzin activitats directa o indirectament relacionades amb les Forces Armades i la resta (44.856 euros) per a estudis a favor de la pau…Que us pensàveu!

Ja sé que us agradaria parlar més de la pau, ja conec als que llegiu aquesta columna, però l'exèrcit i els governs tenen clar els seus objectius i han de dissimular les seves misèries. Per això mai està de menys donar un petit toc pacifista a tanta mesquinesa, tasca que fan els mercenaris que aposten en aquestes convocatòries i les porten a les escoles dels seus nens o alumnes. Es ven molt bé un treball sobre la pau i l'exèrcit fet per un nen. I sembla que diners no en falten per comprar-lo. La crisi no és igual per tothom.

Persones que fan roba en situacions d'esclavitud:

La moda de l'explotació laboral

Globalització neoliberal i draps bruts a la indústria tèxtil

Albert Sales

La producció de teixits i la confecció de roba va ser esdevenir un dels primers motors de la revolució industrial, caracteritzada també, des dels inicis, per la lluita dels obrers i obreres per unes condicions laborals dignes. Avui, però, les treballadores de la indústria de la roba, deslocalitzada a la perifèria dels països empobrits, segueixen patint a diari la imposició d'unes condicions de treball draconianes. Contra el tòpic, les esclaves de la moda no estan pas al Nord: sobreviuen sobreexplotades al Sud per les grans marques multinacionals.

Des de mitjans dels 90 nombroses plataformes i organitzacions socials vénen denunciant l'explotació laboral i fent front al silenci mediàtic que envolta el negoci de la confecció tèxtil sota la globalització. Malgrat més de 25 anys de treball de xarxes consolidades com la Campanya Roba Neta internacional i de "compromisos" públics de les grans firmes internacionals –en reacció a les denuncies realitzades–, avui ens seguim trobant les mateixes situacions que als 90. L'amenaça constant de tancament i de deslocalitzacions i la debilitat dels moviments obrers als països productors segueix contribuint al fet que la realitat amagada rere el "glamour" que ens venen esportistes d'èlit, models i dissenyadors es quedi al Marroc, a la Xina o a Bangla Desh.

Any 2011: el sector global de la confecció continua nodrint-se del treball de milions de persones que viuen en la pobresa malgrat fer llargues jornades laborals. Les pràctiques de compra de les marques, derivades del model de producció, consum i comerç internacional, es troben a l'arrel de les condicions de treball i de vida de les treballadores.

Salaris de misèria

Per a les persones que treballen a la indústria de la confecció global, cobrar un salari que permeti cobrir les seves necessitats amb un mínim de dignitat s'ha convertit en la seva major preocupació. En un sector que tradicionalment es caracteritza per condicions pèssimes i una de les retribucions salarials més baixes del món amb conseqüències directes derivades: llargues jornades de treball, desestructuració familiar, assumpció de deutes impagables, malnutrició d'infants i adults i, en definitiva, uns costos inquantificables en forma de patiment humà. Tot plegat, vulnerant drets humans fonamentals –com l'article 23 de la Declaració Universal dels Drets Humans relatiu a una remuneració equitativa i satisfactòria– o les disposicions de l'Organització Internacional del Treball (OIT), que afirma que «el salari mínim legal hauria de constituir un element clau en les polítiques per eliminar la pobresa i assegurar les necessitats de les persones treballadores i de les seves famílies».

No és pas així. Gairebé tots els països tenen establerts salaris mínims legals però, amb la finalitat d'atraure la inversió estrangera, els governs fixen els mínims molt per sota dels nivells de subsistència. En conseqüència, a alguns països, els salaris mínims no arriben als llindars de pobresa absoluta internacionalment acceptats. A Bangla Desh no arriba a 1 dòlar diari, i a l'Índia, Sri Lanka, Vietnam, Pakistan i Cambodja, se situa entre els 2 i els 4 dòlars diaris. Salaris impossibles per a a garantir necessitats bàsiques com són l'alimentació, l'habitatge, la roba i serveis imprescindibles com l'educació, la salut o el transport.

Agreujament i especulació

La carestia de la vida d'ha agreujat, a més, sota un context de pujada de preus dels productes bàsics que ha minvat el poder adquisitiu. Més encara quan bona part dels salaris està destinat a l'alimentació. Una treballadora d'Indonèsia que treballava per a un proveïdor de Nike, Reebok i Walmart comentava en una entrevista realitzada el 2009: "Hi ha augments del salari mínim, però el cost de la vida augmenta més ràpid. Per empitjorar la situació, des de fa poc, l'empresa ja no ens subvenciona el transport ni el menjar". A Bangalor, Índia, hi ha un sistema trianual de revisió salarial però el salari real ha disminuït un 10% en els darrers 15 anys.

A Tailàndia, els salaris van augmentar únicament 18 bath (38 cèntims d'euro) entre 1997 i 2005. A Vietnam i la Xina els sous van estar congelats durant més d'una dècada.

La pitjor situació, en aquest sentit, és la de Bangla Desh, on el salari mínim va ser el mateix entre 1994 i 2006, mentre que el cost de la vida augmentava una mitjana del 5% anual. Només després de grans mobilitzacions, els treballadors i les treballadores van aconseguir que el 2006 es passés d'un salari mínim de 900 taka a 1.662,50 taka al mes (16,60€ o 24,30$ aproximadament). La triplicació del preu de l'arròs registrada el 2008 va inutilitzar, però, aquest increment i va generar una nova onada de mobilitzacions fortament represaliada. Doble impacte té aquesta sobre les dones treballadores que són les que pateixen les pitjors conseqüències segons la mateixa OIT: "salaris baixos, més hores de treball, freqüentment temporal i en negre, perllongant encara més les seves llargues jornades laborals".

Esgotament interminable

Jornades que, a la indústria de la confecció s'allarguen fins a les 12 o 14 hores diàries. Alguns fabricants fins i tot encadenen diversos torns en moments de molta feina o per fer front a terminis d'entrega molt curts. Les treballadores no poden negar-se perquè el seu salari base no és suficient per cobrir les necessitats més bàsiques i per mantenir una família. Extorquint la pobresa, les treballadores accepten la sobreexplotació, veuen malmesa la seva salut, i perden les possibilitats de formar-se, d'educar els fills, d'assolir una vida digna.

Rere anys treballant en habitacions petites, mal il•luminades, sense ventilació, respirant pols i partícules en suspensió i en posicions corporals inadequades mantingudes durant moltes hores, pateixen fatiga visual i lesions i desenvolupen nombroses malalties. Sense cap assegurança mèdica ni cap cobertura o subsidi per baixa.

El 2009, una investigació realitzada a 12 fàbriques tèxtils de Bangla Desh contractades per marques holandeses afirmava que el 76,4% de les persones treballadores declaraven que els objectius de producció eren impossibles dins l'horari habitual. Moltes treballadores, en no arribar a l'objectiu diari establert per l'empresa, eren obligades a seguir

treballant i acabaven sortint molt tard dels centres de treball. La majoria de les dones clouen la jornada entre les 8 i les 10 del vespre. Sense incorporar que la comptabilització d'hores extra només comença un cop acomplerts els objectius de producció.

Repressió sindical i dificultats per a la negociació col·lectiva

Malgrat la llibertat d'associació i de negociació col•lectiva són dos drets fonamentals, establerts per la OIT i definits com a «drets habilitants» (és a dir, que el seu exercici és necessari per tal que altres drets siguin respectats), la seva defensa i protecció és una tasca impossible. Se'ls nega obertament la possibilitat de sindicar-se. En molts dels països productors de roba, els governs restringeixen, dificulten i, inclús, prohibeixen els sindicats independents, així com la negociació col•lectiva. En un context de sobrexplotació laboral on les possibilitats d'autorganitzar-se també són limitades. Els empresaris, al seu torn, recorren si cal a la intimidació, als acomiadaments, a les llistes negres i, sovint, a la violència física. És pràctica estesa la creació de llistes compartides sobre sindicalistes.
Tot i les traves, les treballadores busquen maneres d'organitzar-se i lluitar per millorar les seves condicions. La Federació Sindical Internacional de Treballadors/es del Tèxtil, la Confecció i el Cuir (ITGLWF per les seves sigles en anglès) compta amb 217 organitzacions afiliades de 110 països. El context internacional d'ofensiva neoliberal ha limitat molt el poder de negociació dels sindicats. Els empresaris locals disposen de marges imposats molt curts per acceptar salaris més alts i estan sotmesos a fortes pressions de les firmes internacionals. Davant la possibilitat de perdre els seus beneficis, els empresaris traslladen la pressió a les persones treballadores. I l'amenaça de la deslocalització i del tancament dels centres de treball opera com l'argument més utilitzat per fomentar la desmobilització.

La llista blanca: hi ha marques netes?

Malgrat la llista no és exhaustiva i existeix molta opacitat, perquè sovint els acords es perden en una teranyina de subcontractacions, Inditex (Zara, Bershka, Stradivarius, Oysho…) , H&M, Decathlon, C&A, Nike o Adidas han estat blanc habitual de les denúncies públiques internacionals.
Des de la Campanya Roba Neta, que el maig passat va editar la guia "Moda, indústria i drets laborals", s'impulsen també alternatives, tot recordant que com a consumidores podem reduir la nostra complicitat amb l'esclavatge tèxtil del s.XXI i repensar qui i com ens vesteix. Els activistes apunten que cal primer replantejar-se les necessitats reals i no caure en el parany d'oci consumista; que les peces de roba tenen moltes vides; que es pot decidir està informat sobre les multinacionals implicades; que es poden participar dels mercats locals d'intercanvi o en iniciatives com els guarda-robes populars.
Quan la mida si importa, recorden, cal afavorir els petits productors. I clouen recordant que els grups de treballadors i de treballadores organitzades al Sud necessiten suport davant la repressió i la persecució que pateixen i que la nostra solidaritat es pot canalitzar a través de les xarxes i de les organitzacions internacionals que lluiten pels drets laborals.

Manchester migra a Bangla Desh

Abaratir, deslocalitzar o esprémer són termes que estan a la base de la confecció neoliberal. Des dels anys 70, fins a tres onades deslocalitzadores han anat evadint els drets laborals i la justícia social i engreixant els beneficis de la indústria textil
El 8 de març de 1857 un grup d'obreres tèxtils recorrien els barris més rics de Nova York. Protestaven per les seves condicions laborals. El 8 de març de 1908, 146 obreres morien en un incendi provocat a la fàbrica Cotton de Nova Iork. Jorn que des de 1911 es commemora com Diada Internacional de la Dona Treballadora. Mitjans del segle XIX i primeres dècades del segle XX: les treballadores dels EUA i Europa reclamaven una jornada laboral de 10 hores, permisos de maternitat i lactància, la prohibició del treball infantil, formació professional i el dret a formar part d'un sindicat. El segle XIX deixava encunyat el terme capitalisme manchesterià: prototipus d'un capitalisme en estat pur, d'explotació salvatge, que havia caracteritzat l'activitat fabril de la ciutat anglesa.
2011. Manchester és a Bangla Desh. Mentre les firmes internacionals de moda i les grans cadenes de distribució sedueixen la seva clientela amb l'actualització constant dels seus dissenys i els baixos preus dels seus productes, obreres de Xina, Marroc, Bangla Desh, Hondures o Romania, viuen envoltades de peces de roba que confeccionen durant més de 12 hores diàries, a canvi de salaris que amb prou feines cobreixen les seves necessitats més bàsiques.

Tres dècades deslocalitzant

La deslocalització de la producció de roba a països econòmicament empobrits es va accelerar als anys 90, moment en el que es va consolidar un model de negoci caracteritzat per la subcontractació de proveïdors. Les grans marques, que en el passat produïen la seva pròpia roba, passen a ser empreses que dissenyen, distribueixen i comercialitzen peces de roba fabricades arreu del món, en tallers i fàbriques que són propietat de tercers. Per competir en aquest sistema, que externalitza els costos laborals en països amb mà d'obra barata, les petites firmes de moda també s'associen i adopten el mateix model de negoci. El gran èxit de firmes internacionals com H&M o Zara (del grup Inditex) no s'entendria sense l'abaratiment del cost dels seus productes a partir de la deslocalització de bona part del procés de manufactura.
La primera gran onada de deslocalitzacions del sector de la confecció va tenir lloc als 70 i va tenir com a països receptors Corea del Sud, Taiwan, Singapur, Hong Kong i Tunísia. L'entrada de roba barata als mercats occidentals va motivar que l'any 1974 se signés l'Acord Multifibres (AMF), que establia un sistema de quotes i límits. Lluny de suposar una limitació a la globalització de la moda, l'AMF va provocar que les firmes internacionals cerquessin proveïdors a altres països que no estiguessin inclosos en el sistema de quotes. Als anys 80, una segona onada deslocalitzadora abandona els 'tigres asiàtics' i es desplaça a països com Sri Lanka, Filipines, Bangla Desh, Tailàndia i Indonèsia. Mentre Amèrica Central i Mèxic és convertien en àrees clau per proveir de roba les botigues nord-americanes, Turquia, Tunísia i Marroc esdevenen els tallers de costura del mercat europeu. A finals dels 90, entren en escena altres països productors com Botswana, Kenya, Tanzània, Uganda, Cambodja, Laos o Birmània.
Els darrers països triats –en la perifèria els darrers anys es caracteritzen a més per un patró comú: estan fortament endeutats amb la banca privada i amb l'FMI i el BM, que els ha imposat plans d'ajust encaminats orientats a l'exportació i la millora de la competitivitat. És a dir, d'una major explotació. La indústria de la moda, a més, impedeix el desenvolupament: se'ls encarrega la part amb menor valor afegit del mercat legal, se'ls imposa un sistema d'acords internacionals on sempre són els febles i el moviment obrer s'ha d'enfrontar constantment a l'amenaça de la deslocalització.

El rentat de cara de la Responsabilitat Social

Rere les primeres denúncies públiques, les grans firmes van declinar tota responsabilitat. Però la successió d'escàndols, particularment referents a Nike i l'explotació infantil, les multinacionals van començar, a la dècada dels 90, a publicitar les respectives polítiques de Responsabilitat Social Empresarial. Gegants de la moda que anunciaven que feien els deures. Inditex, The Gap,
H&M, Aldi, Walmart o Carrefour van fer públics codis de conducta. Però 20 anys després, la RSE no han estat suficient per millorar la situació dels obrers i les obreres de la confecció. Es continua exigint als productors locals una competitivitat basada en la reducció gairebé a zero dels costos laborals i fiscals i en la capacitat per servir les comandes de forma ràpida i flexible. Per estalviar costos d'emmagatzematge i no acumular estoc, , les firmes de moda, de roba esportiva o les cadenes de distribució imposen terminis de lliurament cada vegada més curts. Com a conseqüència, la comercialització de roba es converteix en un sector dominat per unes poques empreses transnacionals amb milers de fàbriques proveïdores que assumeixen les seves draconianes condicions.
Les treballadores de la indústria de la roba, deslocalitzada a la perifèria dels països empobrits, segueixen patint la imposició d'unes condicions de treball draconianes. La repressió sindical, els salaris baixos o les jornades interminables a través de subcontractacions, es troben rere el glamour i l'èxit de grans marques com H&M o Inditex.

** Albert Sales és Coordinador de la Campanya Roba Neta de SETEM Catalunya http://robaneta.wordpress.com/*

SALUT I ANARQUISMES

Per molts anys

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga —una de les organitzacions on milito— fa deu anys. Vam muntar l'Ateneu un munt de gent de Berga, la majoria eren nanos súper joves, jo ho era una mica menys. La finalitat va ser clara des del principi: difondre idees i pràctiques anarquistes. La majoria de gent ja estàvem al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, que no el definíem com anarquista, alguns estàvem des del 1998. Ens estava bé que fos així, però ens calia una organització específicament anarquista i fundada directament per nosaltres. Hi havia diverses generacions però el pes el portaven els vint o trenta companys que va portar l'Andreu en aquella assemblea desbordada i desbordant. En poc temps teníem local, projectes ens en sobraven i ens en sobren i les ganes eren incontrolables i, per sort, encara és així.
En aquest anys hem fet de tot: lluitar contra els abusos d'autoritat dels Mossos (manis 2003 i 2004, denúncies, accions, etc.), fer infinitat de xerrades i tallers, crear i gestionar el Berguedà Llibertari, participar al pèsol negre, lluitar contra el civisme, fer una ràdio i marxar per potes per no callar-nos ni una, solidaritzar-nos amb tot allò que ens ha semblat just, reivindicar el Primer de Maig, la Marxa-Homenatge als Maquis, afrontar la mort del nostre company Pep Isanta el 2005 i tota la porqueria que se'n va derivar, temes laborals locals o per solidaritat amb anarcosindicats d'arreu, vagues generals, fer néixer i impulsar fins que va morir la Xarxa Anarquista (2007-09) i moltes coses més que de ben segur hem deixo o no cal dir.
A part, molts dels membres de l'Ateneu, som del centru i des d'allà hem catalogat una biblioteca, hem mantingut una distribuïdora i hem editat llibres i discos. Ja sé que estic fent propaganda, però realment aquest cap de setmana ordenant fotos i textos, he quedat ben parat. M'agrada que hàgim impulsat tot allò llibertari, al marge d'etiquetes: ens és igual CGT, que CNT-AIT que CNT Catalunya, que SO, que insurreccionalistes, que antidesemvolupament, primitivisme, etc. Hem donat cabuda a tot allò antiautoritari, per pensar de manera crítica, aprendre, formar-nos.
Ara mateix estem en un molt bon moment, fem deu anys d'Ateneu, uns quants més de centru, som més socis que mai —encara no els suficients— i més militants que mai. No crec que hàgim de presumir o mirarnos el melic. No ho fem. Però recoi, també val la pena celebrar alguna cosa de tant en tant: per molts anys companyes!
Salut i anarquia!

Campanya per l'alliberament de Karina Germano

Solidaritat internacional amb "La Galle", empressonada des de fa deu anys entre Brasil i l'Argentina

Joni D.

El passat 27 d'octubre els noticiaris es feren reso de la condemna a cadena perpetua del Capità Alfredo Astiz i onze dels seus companys culpables del terrorisme d'Estat que assolà l'Argentina durant la darrera dictadura. Però aquest terrorisme no s'inicià amb el cop d'Estat de 1976, si no que havia pres forma sota el nom de Triple A o Aliança Anticomunista Argentina al voltant de López Rega, l'assessor de Perón, quan aquest vivia a Madrid. Malauradament el nom d'Alfredo Astiz ha marcat la vida de Karina Germano que continua pagant per la resistència de tota la seva família a les polítiques d'extermini de l'extrema dreta argentina.

Karina Germano va néixer a Buenos Aires el 1964, en un impasse entre dictadures, filla de Rodolfo Germano i Hilda López. Els anys posteriors els pares es van apropar a l'esquerra peronista i finalment ingressaren als Montoneros, grup que practicava la lluita armada per intentar enderrocar la dictadura sorgida del cop d'Estat del 28 de juny de 1966, dictadura que enarborà la bandera del nacionalcatolicisme fins que la insurrecció popular forçà una sortida pactada, el març de 1973, en forma de noves eleccions.

És precisament en aquesta etapa democràtica quan Karina te el seu primer contacte amb el Capità Astiz.

A Astiz l'anomenaven "el Cuervo", aquest era el seu malnom quan formava part dels escamots de la Triple A o, ja consumat el posterior cop d'Estat, quan es dedicava a torturar detinguts a l'ESMA (Escola Mecànica de l'Armada, el desgraciadament més famós centre de tortura del país). "El Cuervo" és precisament l'únic malnom que recorda Karina del dia en que va ser segrestada, quan tenia 10 anys, juntament amb el seu pare i el seu germà petit, una tarda de març de 1974, encara en democràcia i sent Perón el President de la República. Després d'hores de neguit, de ser entregats a una comissaria de Buenos Aires i d'haver sentit com colpejaven el seu pare a la mateixa cambra on ells restaven, els nens van ser alliberats havent de presenciar, però, un violent escorcoll del seu domicili. El pare seria alliberat dies més tard.

Després d'aquests fets, per consell d'un advocat, la família passà a la clandestinitat. Eren els dies grisos de la democràcia peronista, la Triple A era una amenaça constant per a tots els lluitadors que creien en un mon més just. Mostra del risc que corrien és que només dos mesos més tard era assassinat el pare Múgica, representant de la teologia de l'alliberament a l'Argentina.

La família va viure dos anys en clandestinitat, separats la major part del temps, trobant-se furtivament, fugint... Quan el 24 de març de 1976 es produïa el nou cop d'Estat, la situació esdevingué crítica. Rodolfo Germano, responsable de la Columna Nord de l'organització Montoneros, va ser ferit i detingut en un enfrontament 28 dies després. Va ser vist per darrera vegada a l'ESMA, d'on molt pocs van sortir vius i on Astiz, de nou "el Cuervo", era torturador.

Els mesos posteriors van ser de gran incertesa per la mare i els nens fins que finalment aconseguiren fugir del país via Brasil i exiliar-se, finalment, a l'Estat espanyol.

A Barcelona, on va arribar amb 15 anys, Karina va viure la seva joventut, eren els primers anys vuitanta i va formar part d'aquella generació de joves que van plantar cara al servei militar i a l'especulació immobiliària mitjançant les primeres ocupacions de cases.

A tocar del segle XXI, el 1998, Karina va tornar per primera vegada a l'Argentina per intentar reconstruir els darrers passos del pare, van ser els anys de la crisi que va escombrar el país, l'Estat trontollava, les lluites es radicalitzaven i el poble autogestionava molts aspectes de la vida que fins aquells anys havien estat controlats per l'Estat. A Karina, després d'uns anys d'activisme a l'organització de fills de desapareguts HIJOS, li proposaren passar al Brasil, per muntar un pis de repòs per a lluitadors socials amb problemes, i ella se'n va anar, era desembre del 2001.

El dia 11 d'aquell mateix mes fou segrestat el més important publicista brasiler, Washington Olivetto, prop de dos mesos més tard, l'u de febrer de 2002 foren detingudes sis persones identificades com Mauricio Hernández Norambuena, Alfredo Canales Moreno, Marco Rodríguez Ortega, (tots tres xilens), William Gaona Becerra, Marta Urrego Mejía (colombians) i Karina Germano López. L'historial del primer és abastament conegut, militant del Front Patriòtic Manuel Rodríguez va participar en nombroses accions contra la dictadura xilena arribant a atemptar contra Pinochet, detingut el 1993 va fugir de una presó d'alta seguretat fent aterrar un helicòpter al pati del penal. Els altres dos xilens eren militants del Moviment d'Esquerra Revolucionària-Exercit Guerriller dels Pobres. La resta no tenia antecedents. El mateix dia l'empresari fou alliberat.

Norambuena i Canales, van reconèixer la negociació del rescat i exculparen els companys, dies després la policia va declarar haver identificat mitja dotzena d'activistes xilens que havien participat a l'acció i s'havien fugat però la Justícia brasilera condemnà a tots sis detinguts a 16 anys de presó. Karina sempre ha reconegut haver anat a Brasil a muntar un pis per a companys activistes a l'hora que ha negat cap implicació en el segrest. Se la va sotmetre a 14 acaraments, no va ser reconeguda, les seves empremtes no van aparèixer a cap dels elements utilitzats en l'acció i al pis on els van detenir no hi havia cap arma. Un any i mig més tard, després de l'apel•lació de la fiscalia, els hi augmentaren la condemna a 30 anys.

Després de quatre anys de presó i de topar-se amb un motí al maig de 2006, la mare decideix intentar el trasllat de Karina a l'Argentina. Aprofitant un tractat bilateral, el 9 de novembre Karina arriba al seu país, li manquen 49 dies per rebre les sortides transitòries, semblants al tercer grau de l'Estat espanyol. El tractat estipula que la presa sempre serà sotmesa a la llei del país que l'ha jutjat. En arribar a Ezeiza el seu advocat inicià els tràmits per aconseguir les sortides, la primera notícia, però, no podia ser més macabra, el fiscal que revisarà el cas és Oscar Hermelo, qui durant la dictadura era advocat del grup de torturadors que va fer desaparèixer el seu pare. Les sortides transitòries són denegades. Sota la pressió del fiscal, el jutge barreja la pena brasilera amb les lleis argentines que estipulen complir la meitat de la condemna per obtenir beneficis. En segona instància el jutge que revisà la causa fou Gustavo Mitchell, de nou males notícies: Mitchell estava imputat en casos de fills de desaparegudes entregats als seus torturadors... La demanda va ser desestimada.

El cas arribà a la Cort Suprema, tres dels jutges aprovaren la concessió, quatre s'hi negaren: tothom va entendre que mentre es continues jutjant els culpables del terrorisme d'Estat Karina continuaria a la balança de la seva Justícia. Semblava que s'havien esgotat les vies però la pressió ciutadana ha fet renéixer l'esperança, la Cort Suprema revisarà el cas aprofitant que el proper 26 de desembre Karina complirà un terç de la condemna i segons la llei brasilera hauria de rebre la llibertat condicional, és el moment de traure a Karina de la balança...

Mentrestant, la campanya de solidaritat amb la Galle continua, també a Barcelona.

Més info al bloc del grup de suport: www.lagallealacalle.blogspot.com/

Pel Desmuntatge del cas 4F

#desmontaje4F

El 4F és un dels més polèmics casos de corrupció policial, judicial i governamental que ha viscut la ciutat de Barcelona en els darrers anys.
El 4 de febrer del 2006 algú va llençar un test des d'una casa ocupada al carrer Sant Pere més Baix (propietat de l'Ajuntament) on s'hi celebrava una festa, deixant ferit de gravetat un agent de policia del cos de la Guàrdia Urbana. L'Ajuntament i la policia, davant de la impossibilitat d'esbrinar qui havia llançat el test (ja que a dins de la casa hi havia centenars de persones) van decidir crear un muntatge tot inculpant gent innocent que no era a dins de la casa i alguns ni tan sols a la zona. Les conseqüències directes del muntatge es poden descriure així: Álex Cisternas i Juan Pintos han passat 2 anys en presó preventiva i uns altres dos en presó i tercer grau.
Rodrigo Lanza ha passat 2 anys en presó preventiva i actualment encara està engarjolat.
Álex, Rodrigo i Juan van ser torturats durant la detenció i en els posteriors dies de calabós per la policia; la denúncia per tortures mai no va reeixir.
Patricia Heras va passar 2 mesos a la presó i 4 mesos en tercer grau fins que el 26 d'abril del 2011 va decidir de treure's la vida.
El primer judici a l'Audiència Provincial de Barcelona, el febrer del 2008, es va desenvolupar amb múltiples irregularitats, no es van acceptar les proves de la defensa i l'única prova de l'acusació va ser el testimoni de dos guàrdies urbans: Bakari Samyang i Víctor Viedma. Es va presentar un recurs al Tribunal Suprem el juliol del 2009, que va ratificar la sentència i va augmentar les condemnes ("això per queixar-te'n"). Actualment estem a l'espera d'una resposta del Tribunal Constitucional, davant del qual es va presentar un altre recurs.
Ara, per tal de desmuntar aquesta estratègia de la policia i l'Ajuntament de Barcelona per a crear caps de turc, comptem amb una nova eina que acaba de sortir a la llum:
Els agents de la Guàrdia Urbana que van ser la peça clau del cas, Samyang i Bayona, aniran a presó per torturar el fill d'un diplomàtic (Sentència de la secció 5ena de l'Audiència Provincial de Barcelona, de 17 d'octubre de 2011). La sentència també deixa palès que van simular delicte i van falsejar l'atestat, la qual cosa qüestiona àmpliament la credibilitat de les seves declaracions com a testimonis de càrrec en el cas 4F.
A més, Amnistia Internacional (informe "Sal a la Ferida") i les defenses van denunciar les tortures patides pels acusats del 4F, però un sector dels jutges de Barcelona ens va tractar de mentiders. La jutgessa del Jutjat d'instrucció 18 de Barcelona, Carmen García Martinez, es va negar a investigar les tortures patides: La seva feina estava contaminada, no podia instruir els dos processos alhora.
Part del judici penal es va perdre però el judici històric s'està guanyant, i per això ens cal la màxima difusió d'aquesta dramàtica història de corrupció, tortures, segrest i mort.
Més de 1000 persones es van manifestar el 12 de novembre a la tarda pels carrers del centre de Barcelona per donar veu "al desmuntatge del cas 4F", en el marc de la campanya iniciada després que es conegués que els policies responsables de les declaracions que van ser la única prova per empresonar a quatre persones, han estat condemnats a presó per tortures greus en un altre cas.
Ajuda a difondre la veritat, que el següent procés del cas 4F (el recurs al Constitucional) pugui ser finalment basat en la justícia i no en la mentida. Que la denúncia per les tortures patides per Rodrigo, Álex i Juan prosperi i es reobri, ja que els acusats d'aleshores (Samyang i Bayona) són els mateixos torturadors ara condemnats.

Per la no-violència contra les dones

Isa Garnika, Secretaria de la Dona CGT Catalunya

Que la dona no sigui tractada com un mitjà perquè l'home aconsegueixi les seves finalitats hauria de ser una de les bases de la societat que pot sorgir dels grans esforços que estan fent durant aquests dies moltes persones arreu del món, també en les nostres ciutats. Aquests moviments han de donar lloc a una realitat en la qual es generin dinàmiques de relació on la base no sigui tractar l'altre com una propietat.
Qui escolti això pot pensar que estem parlant d'un problema superat, que ens trobem en una societat que ja ha pres consciència d'aquests perills. El fet, però, és que hem pres consciència de l'aspecte més explícit dels perills que es desprenen d'aquesta manera de relacionar-nos. El nostre imaginari però, està impregnat de trets que fomenten un tractament degradant de la dona i això no sembla estar canviant. De fet, entre les persones més joves de la nostra societat, que tot just inicien les primeres relacions, s'està estenent una visió de les relacions de parella que entén la capacitat de fer mal, d'anul•lar, com un tret característic del romanticisme.
Però la violència no es produeix només en l'interior de les parelles. Les empreses adapten d'acord als seus interessos la Llei d'Igualtat. Els tradicionals problemes de precarietat, la dificultat d'ocupació i l'indestructible sostre de vidre segueixen planant sobre la vida laboral de les dones. Amb la Llei no s'ha vençut la discriminació perquè els empresaris l'han llegit com han volgut i això és l'únic que ens assegura el feminisme de despatx.
La violència és arreu i l'hem de combatre des d'aquesta perspectiva. La violència no sols implica la víctima, l'agressor i el seu entorn immediat sinó totes les persones que fomenten i accepten una visió tradicional de les relacions entre homes i dones. Naturalitzar el tractament de la dona com un objecte sexual és ja violència, malgrat que acostumem a emprar aquest concepte un cop la dinàmica ja ha creat una situació per a qui la viu que ha convertit la seva quotidianitat en un infern, on el perill assetja en tot moment a tot arreu.
Cal recordar que fins a l'u d'octubre es van comptabilitzar a Espanya més de 60 víctimes per violència masclista.
El nostre objectiu ha de ser combatre les formes de legitimació de la violència masclista provinents de la nostra cultura i establertes en la nostra societat, una societat patriarcal on les relacions i les formes de producció es funden sobre la base de la dominació. Aquestes formes de legitimació de la violència han quedat reflectides en dades com la que ens arribava fa uns mesos per la qual prop d'un 9% de la població espanyola justifica aquest tipus de violència. Cal que totes i tots adoptem una actitud crítica respecte a la imatge que tant des dels mitjans com des de l'imaginari social –tot sovint fonamentat en aquests- es dóna de les dones i dels homes i que la combatem en la mesura que particularment ens sigui possible: a casa, al barri, a les escoles o des del lloc que ocupem en la nostra comunitat. Perquè els assassinats de dones en mans de les seves parelles i ex-parelles que tant ens estremeixen s'acabin.

Que no ens expliquin contes. El patriarcat mata

Secretaria de la Dona Comitè Confederal de la CGT

Des de la Secretaria de la Dona de la CGT, amb motiu del 25 de novembre, dia contra la violència de gènere, hem remarcat com un any més, la xifra de dones assassinades per la violència masclista ha estat esgarrifosa: 67 dones i 14 persones relacionades amb elles: fills/es, germans/es, amics/gues … Segurament, quan estiguis llegint això, hi hagi alguna dona més morta. Cap persona està fora de perill quan té lloc aquest tipus d'agressió. Tot i que la violència que mata és escandalosa, considerem que hi ha altres tipus de violència més subtils i, de vegades, completament invisibles als ulls de la societat, que segueixen perpetuant el sistema patriarcal i que impedeixen la nostra evolució com a dones lliures.
La nostra societat educa en la diferència sexual i l'objectiu d'aquesta educació és formar dones que se sentin inferiors, subordinades, servidores dels homes. De res serveix que les institucions, després, intentin rentar-se la cara fent lleis d'igualtat.
La Llei d'Igualtat també és usada sense cap pudor i segons convingui a les empreses. Els llocs superiors segueixen sent ocupats majoritàriament per homes i els inferiors, tant en condicions laborals com de qualificació, segueixen estant coberts majoritàriament per dones, De vegades s'utilitzen els Plans d'igualtat per a contractar més homes en aquests llocs on ells són minoria oblidant la resta on les excepcions som nosaltres.
La idea de l'amor romàntic, amb els contes clàssics en què apareix la nena o la princesa desprotegida esperant el príncep blau que li solucioni la vida, segueix sent un poderós element simbòlic que perpètua la violència contra les dones. Aquest model de comportament arrossega conseqüències doloroses: els homes han de protegir, ser forts i autosuficients, mentre que les seves companyes han de ser fràgils i necessitades d'ajuda. Quan això es trenca, és molt difícil assumir els nous papers.
Des de CGT pensem que la violència masclista està generada pel patriarcat i el capitalisme, dues xacres unides que es complementen i ens sotmeten, sent els assassinats de dones l'expressió de la manca d'arguments quan no hi ha raons per seguir mantenint la supremacia masculina.
- Exigim que l'educació sigui igualitària, amb el compromís d'homes i dones en la pràctica diària de treballar per un món en igualtat en tots els àmbits i responsabilitats …
- Volem que la disposició a eliminar aquesta xacra social tan estesa en els dies simbòlics passi a ser l'ànim que inspiri la lluita quotidiana de tots i totes.
- Volem igualtat d'oportunitats per desenvolupar-nos en llibertat, tots els dies i en tots els sectors de la societat, començant per l'educació i el treball.
- Volem viure sense opressió.
- Volem triar lliurement el que ens sembli millor per a nosaltres mateixes.
Sense violència, sense masclisme, en igualtat

Dinamita de cervell

Goldman Sachs: curiosos bombers piròmans

Jordi Martí

El 27 de setembre passat, un agent de borsa completament desconegut es convertia en un personatge mediàtic gràcies a una entrevista a la cadena de televisió BBC. El 'broker', anomenat Alessio Rastani, explicava com somiava cada nit que arribés una recessió, s'afonés tot i ell en tragués beneficis astronòmics, ja que era el que sempre havia esperat i estava preparat per fer-ho. Entre opinió desmesurada i valoració desafortunada, una afirmació seva apuntava una opinió generalitzada entre cada cop més gent. Alessio afirmava que "aquest no és el moment de confiar que els governs arreglin les coses. Ells no governen el món. Goldman Sachs governa el món. I a Goldman Sachs no li importa aquest paquet de mesures de rescat..." Tenia bona part de raó, tot i que alguns es van escandalitzar quan van sentir-li dir aquesta veritat gairebé ja absoluta.

El Grup Goldman Sachs (The Goldman Sachs Group, Inc.) o simplement Goldman Sachs (GS) és un dels grups d'inversió més grans del món, que va ser fundat el 1869. Durant la crisi financera d'Estats Units del 2008 i davant la possibilitat d'afrontar la fallida, el 21 de setembre de 2008, Goldman Sachs va rebre autorització de la Reserva Federal (FED) per a deixar de ser un banc d'inversió i convertir-se en un banc comercial.

En bona part, desconeixem quina és la composició del nou govern mundial que aquesta crisi provocada ha originat, però tenim algunes indicacions que ens poden guiar entre xifres i noms per tal de treure'n l'aigua clara. Per fer-ho, abans de res, voldria evidenciar algunes curiositats que provoquen neguit quan les enumeres una darrere l'altra. Som-hi, doncs.

Des de l'1 de novembre del 2011, l'italià Mario Draghi és el president del Banc Central Europeu. Abans (del gener del 2006 a l'octubre del 2011) havia estat el governador del Banc d'Itàlia i entre 1985 i 1990, director executiu del Banc Mundial. Del gener de 2002 al gener de 2006 va ser vicepresident per Europa, amb càrrec operatiu, de Goldman Sachs. Quina feina desenvolupava Draghi durant aquest temps al banc d'inversions tot i que ara diu no recordar-ho? Doncs ajudava a maquillar els comptes grecs o bé supervisava altres que ho feien, una "feina" que va permetre la incorporació de Grècia a l'euro, amb un deute amagat darrere de complexos productes financers derivats que no tenien el nom de deute. En el moment que aquest maquillatge (conegut amb el nom de swap) va caure i es va veure el veritable rostre de l'economia grega va començar oficialment la crisi a l'eurozona.

Al 2009, l'Executiu grec del socialista Yorgos Papandreu havia situat un dels homes forts del banc nord-americà en un dels llocs clau per combatre -o nola suposada crisi. Es tractava de Petros Christodoulo, responsable de l'Agència de Deute Públic grega. El financer, format a Goldman Sachs, al 2006 era el responsable de Mercats i Banca Privada del Banc Nacional de Grècia (una entitat privada), acusat de ser un dels desencadenants de la crisi al país hel•lè.

Al 2010, un tercer executiu de Goldman Sachs agafava seient en una altra entitat que, com sempre que el capitalisme desencadena desastres, havia de dirigir la sortida de la suposada crisi. Era el portuguès Antonio Borges, vicepresident i managing director de Goldman Sachs Internacional (des d'on es van dirigir els swaps grecs) del 2000 al 2008.

Resulta ben curiós que tres de les persones que al més alt nivell s'han d'encarregar d'apagar l'incendi que socarrima el món siguin tres de les que el podrien haver provocat. Si més no, curiós...

Goldman Sachs: "fer el treball de Déu"

No crec en conspiracions planetàries ni en trames mundials de malèfics que manen des de l'ombra més que no pas els que posen la cara com a suposats "amos". De la mateixa manera, però, no crec tampoc en tantes coincidències i menys encara que una crisi d'aquesta magnitud que envia a la misèria i a la mort, dia rere dia, milions de persones no tingui culpables o com a mínim, responsables. Per això assenyalo aquestes coincidències i curiositats i les continuaré assenyalant aquí.

Als Estats Units d'Amèrica, Goldman Sachs és ben conegut, no només per ser un dels causants de la crisi econòmica que el món sencer passa ara mateix sinó, sobretot, perquè ha esdevingut també un dels màxims beneficiaris d'aquesta mateixa crisi. I no beneficiari per casualitat sinó perquè si manes prou sempre pots muntar-t'ho perquè els mecanismes econòmics dependents de l'Estat et beneficiïn, fins i tot si ets ultraliberal com ells mateixos són i odies l'Estat. No és per casualitat que se'ls anomeni "Govern Sachs".

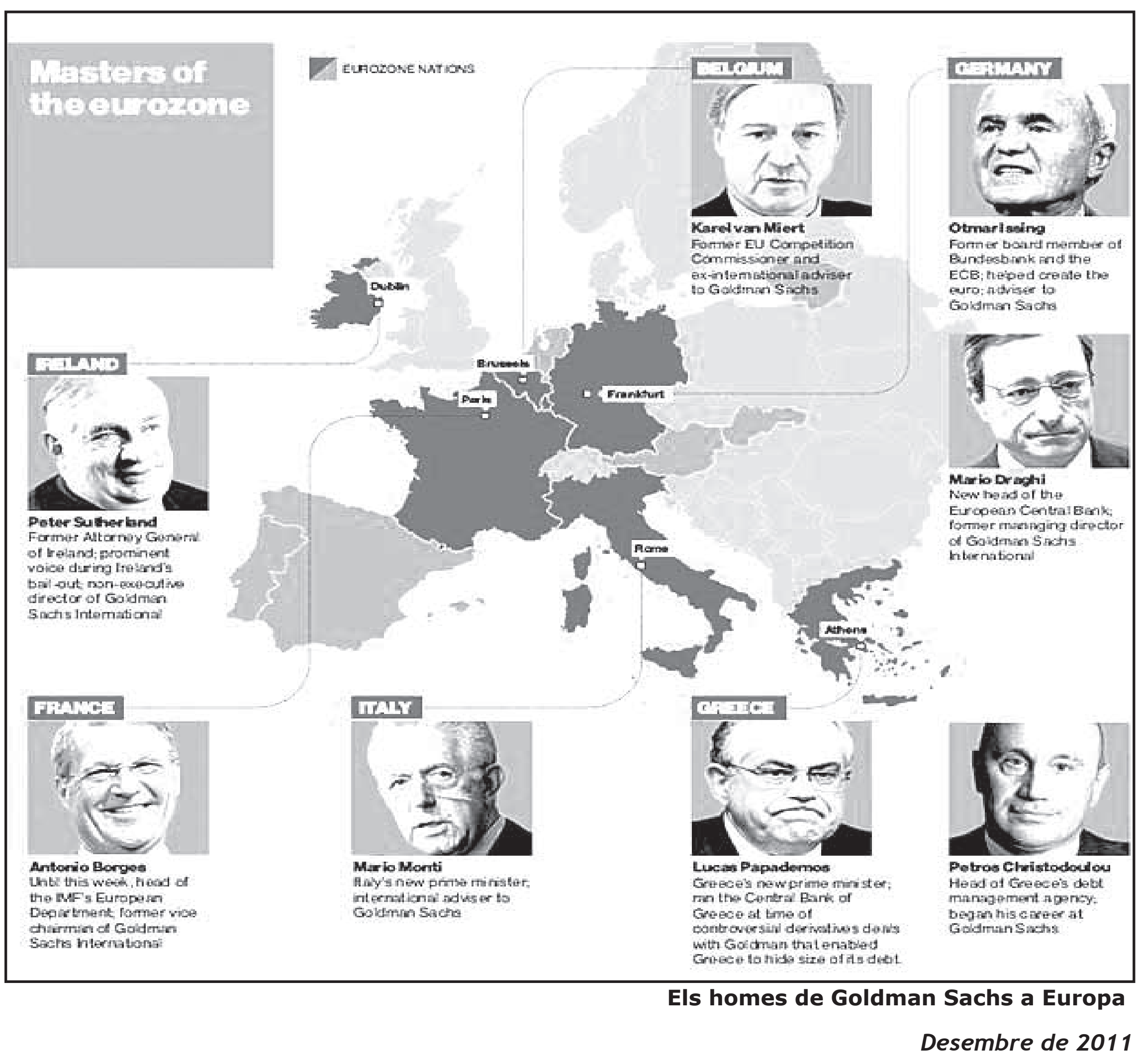
Així, el secretari del Tresor de Clinton, Robert Rubin, responsable de la total desregulació financera, venia de Goldman Sachs. El va succeir, ja amb Bush, Hank Paulson, prèviament president executiu de Goldman Sachs i membre del Directori de Governadors del Fons Monetari Internacional; va ser qui es va encarregar de transferir als estats el deute podrit dels bancs durant la crisi financera i també se l'acusa de ser una peça clau a l'hora de deixar caure el banc d'inversions Lehman Brothers, un dels màxims rivals de Goldman, la caiguda del qual, junt amb les hipoteques subprime s'apunten com a desencadenants de la crisi capitalista mundial actual. Ja sigui per implicació o per omissió, aquests alts càrrecs econòmics està clar que han estat jugadors de primera fila en el desenvolupament de la situació de crisi total d'ara mateix i sobta moltíssim que cap ni un dels implicats hagi estat acusat formalment de res. Bé, sobta si pensem que els delictes i fer anar malament milions de persones hauria d'estar penat molt més que ho està el petit furt o els robatoris sense violència. No és el cas.

En aquest terreny, també, els riquíssims i poderosíssims ho tenen tot lligat i ben lligat. I entre els lligams evidents, públics i coneguts, per exemple, el finançament de la campanya que va portar Obama a la presidència dels EUA.

Aquestes i altres informacions apareixen a un dels dos llibres de què ara mateix disposem per entendre com és i quina cara té aquest amo del món que existeix del de finals del segle XIX però que mai havia tingut tan poder com ara mateix. Es tracta d'"El banc. Com Goldman Sachs dirigeix el món", disponible en espanyol i en francès però encara no en català. És obra del periodista francès Marc Rocha i a banda d'haver guanyat el Prix du Livre d'Économic, al millor assaig econòmic de l'any, crec que hauria de ser lectura obligatòria per a qualsevol persona que vulgui entendre on som i qui ens hi ha portat. De les preguntes sobre el futur que ens espera, potser millor no fer-nos-les ara ja que estem en època de canvis i vés a saber qui o què prendrà aquest poder que ara té Goldman Sachs en les properes hores, dies o anys. En tot cas, potser seria bo de recordar les paraules de l'actual president del banc, Lloyd Blankfein, a qui li agrada dir que ell s'encarrega de fer "el treball de Déu".

Goldman Sachs: especialistes en cops d'estat i dictadures a l'Europa del segle XXI

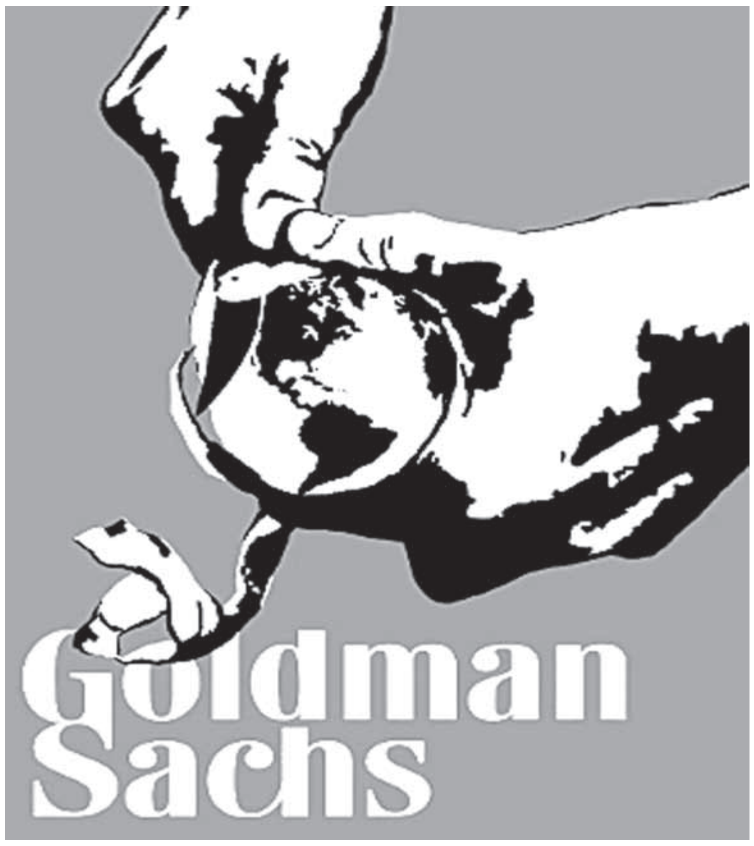
Europa, novembre del 2011. En pocs dies, després d'intenses setmanes

Els homes de Goldman Sachs a Europa

d'amenaces en forma de casuals caigudes de les borses i de negació explícita del dret a decidir quan es tracta d'economia, la Unió Europea ha vist com "els mercats" dictaven qui havien de ser els nous caps de dos dels seus estats. Grècia i Itàlia ja tenen nous primers ministres i, no ens hauria de sorprendre però sí repugnar-nos, són homes de Goldman Sachs. Finalment, els polítics ja no obeeixen el poder econòmic perquè ara és el poder econòmic qui ha pres les regnes dels estats.
D'una banda, tenim Lucas Papademos, que va ser governador del Banc Central Grec entre 1994 i 2002; i, per tant, va participar en la falsificació dels comptes de l'Estat grec al costat de Goldman Sachs. S'han acabat els mitjancers, els polítics d'un partit o de l'altre que feien d'intermediaris de les decisions dels amos. Ara, manen directament. Alhora, el nou govern grec inclou, per primera vegada des de la dictadura dels coronels, membres de l'extrema dreta. Una bona mostra pràctica de com els ultres del liberalisme no tenen cap mena de dubte, a través dels governs de "concentració nacional", a l'hora d'abraçar el feixisme i de netejar la imatge i donar prestigi social als qui connecten directament el país amb l'anterior dictadura, aleshores militar.
D'una altra banda, el nou primer ministre d'Itàlia, Mario Monti, és assessor del mil vegades anomenat banc nord-americà des del 2005, però no només. El seu currículum no té palla, és tot gra fort. Amb 68 anys, ha estat comissari europeu i director de la Trilateral, el lobby ultraliberal fundat per Rockefeller al 1973. Alhora, també és membre del Club Bilderberg, al qual cada cop més gent qualifica de "govern mundial a l'ombra". Li haurem d'estar agraïts per haver fet fora l'odiat Berlusconi? No cal, amb el temps i sense tant d'espectacle si analitzem bé què fa i què farà en tindrem prou odiant-lo a ell. Perquè la seva feina està ben clara: desmuntar tot l'estat del benestar i fer-ne negoci i diners per als amics i amigues.
El Poder capitalista s'està reinventant davant dels nostres ulls, i ho fa amb una rapidesa que no ens deixa espai per a la reflexió ni per a la contesta social. El pensament, exterminat i relegat a la consideració social d'excentricitat inútil, s'escapa com pot per sobreviure en els boscos dels llibres. Monti assegura que plegarà quan calgui, quan s'acabi la crisi i com ja ens deia Orwell: "el sistema és la crisi, la crisi és el sistema".
No hi ha sortida davant d'aquests cops d'estat amb forma acceptada per la majoria i sense sang vessada? Doncs sí, n'hi ha però costa. Tenim la llibertat que ens dóna veure la realitat i explicar-la, anomenar-la, conèixer-la i intentar transformar-la. Costarà, però com sempre: podrem si volem. Ara bé, que ningú deixi de pensar que ara serà encara més complicat, tot i que alhora més necessari. Totes aquelles que quan eren joves o no tant preguntaven als seus antecessors com era possible que no s'haguessin implicat en la lluita antifranquista, ja es poden calçar, perquè si ara no lluitem els que vinguin després ens diran exactament el mateix. Cal que ens enfrontem a cada una de les dictadures que imposen i imposaran, perquè no són tecnocràcies, tal com les anomenen ells i la seva premsa, són dictadures! I com a tals les hem de combatre.

** Jordi Martí és periodista, treballador d'ensenyament i militant de la CGT de Tarragona*

Ocupem el futur

Noam Chomsky

Aquest article està adaptat d'una xerrada de Noam Chomsky al campament Occupy Boston com a part d'una sèrie de conferències en memòria de Howard Zinn (historiador, activista i autor de "L'altra història dels Estats Units").

Pronunciar una conferència sobre Howard Zinn és una experiència agredolça per a mi. Lamento que ell no estigui aquí per prendre part i revigoritzar a un moviment que hagués estat el somni de la seva vida. En efecte, ell va posar bona part dels seus fonaments.
Si els llaços i les associacions que s'estan establint en aquests notables esdeveniments poden sostenir durant el llarg i difícil període que els espera-la victòria mai arriba aviat-, les protestes de Occupy podrien representar un moment significatiu en la història nord-americana.
Mai havia vist res com el moviment Occupy, ni en grandària ni en caràcter. Occupy està tractant de crear comunitats cooperatives que bé podrien ser la base per a les organitzacions permanents que es necessitaran per superar les barreres per venir i la reacció en contra que ja s'està produint.
Que el moviment Occupy no tingui precedents és una cosa que sembla apropiat, ja que aquesta és una era sense precedents, no només en aquests moments, sinó des dels anys setanta.
Els anys setanta van ser decisius per als EUA. Des que es va crear el país, aquest ha tingut una societat en desenvolupament, no sempre en el millor sentit, però amb un avanç general cap a la industrialització i la riquesa. Fins i tot en els períodes més ombrívols, l'expectativa era que el progrés hauria de continuar. Amb prou feines tinc l'edat necessària per recordar la Gran Depressió. A mitjans dels anys trenta, tot i que la situació objectiva era molt més dura que avui, l'esperit era bastant diferent. S'estava organitzant un moviment obrer militant -amb el Congrés d'Organitzacions Industrials (CIO) i altres- i els treballadors organitzaven vagues, a un pas de prendre les fàbriques i manejar ells mateixos. A causa de les pressions populars, es va aprovar la legislació del New Deal. La sensació que prevalia era que sortiríem d'aquests temps difícils.
Ara hi ha una sensació de desesperança i de vegades de desesperació. Això és una cosa bastant nova en la nostra història. En els anys trenta, els treballadors podien preveure que els llocs de treball tornarien. Ara, els treballadors de manufactura, amb una desocupació pràcticament al mateix nivell que durant la Gran Depressió, saben que, si persisteixen les polítiques actuals, aquests llocs de treball hauran desaparegut per sempre.
Aquest canvi en la perspectiva nord-americana ha evolucionat des dels anys setanta. En un canvi de direcció, diversos segles d'industrialització es van convertir en desindustrialització. És clar, la manufactura va seguir, però a l'estranger, quelcom molt lucratiu per a les empreses, però nociu per a la força de treball.
L'economia es va centrar en les finances. Les institucions financeres es van expandir enormement. Es va accelerar el cercle viciós entre finances i política. La riquesa es concentrava cada vegada més en el sector financer. Els polítics, davant els alts costos de les campanyes, es van enfonsar més profundament en les butxaques dels qui els donaven suport amb diners.
I, al seu torn, els polítics els van afavorir amb polítiques beneficioses per Wall Street: desregulació, canvis fiscals i relaxament de les regles d'administració corporativa, la qual cosa va intensificar el cercle viciós. El col•lapse era inevitable.
El 2008, el Govern va sortir una vegada més al rescat d'empreses de Wall Street que suposadament eren massa grans per fer fallida, amb dirigents massa grans per ser empresonats. Ara, per la desena part de l'1% de la població que més es va beneficiar de tots aquests anys de cobdícia i enganys, tot està molt bé. El 2005, Citigroup-que, per cert, ha estat objecte en repetides ocasions de rescats per part del Govern, va veure en el luxe una oportunitat de creixement. El banc va distribuir un fullet per inversors en què els convidava a posar els seus diners en alguna cosa anomenada l'índex de la plutonomia, que identificava les accions de les companyies que atenen el mercat de luxe. "El món està dividit en dos blocs: la plutonomia i la resta", va resumir Citigroup. "Els EUA, Gran Bretanya i Canadà són les plutonomies clau: les economies impulsades pel luxe".
Pel que fa als no rics, de vegades els crida "la perifèria": el proletariat que porta una existència precària a la perifèria de la societat. Aquesta perifèria, però, s'ha convertit en una proporció substancial de la població dels EUA i altres països.
Així, tenim la plutonomia i el precariat: l'1% i el 99%, com ho veu el moviment Occupy. No són xifres literals, però sí que és la imatge exacta.
El canvi històric en la confiança popular en el futur és un reflex de tendències que podrien ser irreversibles. Les protestes de Occupy són la primera reacció popular important que podria canviar aquesta dinàmica.
M'he cenyit als assumptes interns. Però hi ha dos perillosos esdeveniments en l'arena internacional que enfosqueixen tota la resta.
Per primera vegada en la història, hi ha amenaces reals a la supervivència de l'espècie humana. Des de 1945 hem tingut armes nuclears i sembla un miracle que hàgim sobreviscut. Però les polítiques del Govern de Barack Obama i els seus aliats estan fomentant l'escalada.
L'altra amenaça, és clar, és la catàstrofe ambiental. Per fi, pràcticament tots els països del món estan prenent mesures per fer alguna cosa. Però els EUA està avançant cap a enrere. Un sistema de propaganda, reconegut obertament per la comunitat empresarial, declara que el canvi climàtic és un engany dels liberals. Per què hauríem de prestar atenció a aquests científics?
Si continua aquesta intransigència al país més ric i poderós del món, no podrem evitar la catàstrofe. S'ha de fer alguna cosa, d'una manera disciplinada i sostinguda. I aviat. No serà fàcil avançar. És inevitable que hi hagi dificultats i fracassos. Però a menys que el procés que està passant aquí i en altres parts del país i de tot el món continuï creixent i es converteixi en una força important de la societat i la política, les possibilitats d'un futur decent seran minses.
No es poden llançar iniciatives significatives sense una base popular àmplia i activa. Cal sortir per tot el país i fer-li entendre a la gent de què va el moviment Occupy; què pot fer cadascú i quines conseqüències tindria no fer res.
Organitzar una base així implica educació i activisme. Educar la gent no significa dir-li en què creure: significa aprendre d'ella i amb ella.
Karl Marx va dir: "La tasca no és només entendre el món, sinó transformar-lo". Una variant que convé tenir en compte és que, si volem canviar el món, més ens val entendre-ho. Això no vol dir escoltar una xerrada o llegir un llibre, si bé això de vegades ajuda. S'aprèn en participar. S'aprèn dels altres. S'aprèn de la gent a la qual es vol organitzar. Tots hem de assolir coneixements i experiències per formular i implementar idees.
L'aspecte més digne d'entusiasme del moviment Occupy és la construcció de vincles que s'està donant per tot arreu. Si poden mantenir-se i expandir-se, el moviment Occupy podrà dedicar-se a campanyes destinades a posar a la societat en una trajectòria més humana.

Contraanuncis

Es privatitza la política?

Miren Etxezarreta

Quan vaig començar a escriure aquesta nota tenia en ment al Parlament Europeu. No obstant això, els esdeveniments econòmico-polítics se succeeixen amb tal velocitat que aquest comentari ha quedat ja petit i l'absència de democràcia s'accentua: ara resulta que ni tan sols els governs han d'estar sotmesos a les formes de legitimitat democràtica i que l'única preocupació és que els mercats mostrin la seva satisfacció amb aquests.
Comencem per l'única institució electa de la Unió Europea. En els últims mesos, algú ha sentit parlar del Parlament Europeu? Ha desaparegut de l'escena. Enfront de les enormes turbulències que està experimentant la Unió Europea i les importants decisions que es prenen en el seu nom, no apareix ni una sola referència al Parlament. A pesar de l'accentuada debilitat de la democràcia en la UE, i que sempre ha estat un ens marginal en l'estructura de la Unió, és l'única institució refrendada pels europeus, i ni se la veu, ni tan sols es pretén que tingui la més mínima importància.
No és només el Parlament. La gestió de la crisi del deute està sent regida gairebé en exclusiva per Angela Merkel i Nicolas Sarkozy que decideixen quins seran els passos que hauran de donar els culpables països deutors i els que hauran de seguir sense fisures els 17 països de l'eurozona i els 27 de la Unió. Que, per altra banda, no semblen ressentir-se massa d'aquesta situació mentre puguin continuar tranquils. Tampoc sembla que a Merkel i Sarkozy els molesti que sigui tan conspicu que siguin ells sols els que decideixin enfront dels seus 17 o 27 copartíceps nominals.
Encara que alguns òrgans directius intermedis de la Unió mostren una mica més de presència –es reuneixen els ministres, sobretot els d'Economia i Hisenda, per a preparar les reunions dels seus respectius caps de Govern– al final accepten els dictats del tàndem Merkel-Sarkozy, o serveixen per a justificar les pomposes reunions de Barroso i Van Rompuy, que lluiten desesperadament per fer veure que manen una mica a la Unió mentre són desautoritzats pels dirigents franco-alemanys totes les vegades que a aquests els sembla.
Tota aquesta evolució havia de concloure com ho està fent, amb el nomenament de dos caps de Govern dels països amb els majors problemes realitzat per canals jurídicament vàlids, però amb el mínim d'incidència de les ja molt desarborades institucions democràtiques. I la principal virtut dels quals sembla residir en que són tècnics i no polítics. Però els mercats estan molt contents i, sobretot, Goldman Sachs que, una vegada més, aconsegueix que entre els principals dirigents dels països se situïn –o ells els situen?– els seus antics empleats o un tecnòcrata grec d'ampli recorregut que, quina casualitat, va facilitar l'entrada de Grècia en l'euro realitzat.
El greu no és només la falta de democràcia gairebé total, sinó que aquesta dinàmica no és més que l'evolució natural d'unes tendències a anar disminuint el paper de les institucions democràtiques en la vida dels països. S'està privatitzant la política, potenciant cada vegada més, amb major força i amb menors precaucions, el que la gestió de la vida comuna no la realitzin els polítics –per molt insatisfactòriament que siguin triats– sinó agents cada vegada més directes dels grans poders econòmics.
La disminució del paper dels legislatius, els lobbies empresarials, les portes circulars, són aspectes ben coneguts des de fa temps en l'escena política, però els últims esdeveniments apunten a una potent ampliació d'aquestes dinàmiques i a la gradual substitució dels polítics per tècnics d'alt nivell dels poders dominants. L'últim i clar exemple són els nomenaments del cap de Govern de Grècia i el d'Itàlia, i el fet que són saludats amb entusiasme pels mercats i la immensa majoria dels dirigents polítics i els creadors d'opinió.
És curiós que els tècnics siguin considerats en tan alta vàlua, doncs sembla lògic pensar que en general els polítics que manen tenen darrera d'ells l'assessorament de tècnics de no menor valia que els que ara s'enalteixen. Tant és el pes d'unes poques persones en els assumptes d'Estat? En definitiva, es tracta de la negació de la política.
A Espanya es perceben també aquestes tendències. Zapatero ha fet gala freqüentment de les seves reunions amb banquers i empresaris de primera línia i les seves corresponents tècnics per a orientar la política econòmica, s'estableixen think tanks per a tractar d'encaminar la trajectòria del país, sorgeixen documents on els tècnics pretenen no només realitzar diagnòstics del que succeeix, sinó que aconsellen directament a les més altes instàncies (Rei i Govern) sobre la trajectòria que s'ha de seguir (vegi's la iniciativa Transforma Espanya, per exemple), sent part de la recomanació el gradual abandó de la política en mans dels tècnics (encara que aquests, causalitat, siguin els tècnics dels poders econòmics dominants).
La democràcia, feble, imperfecta i insuficient com és, està sent asfixiada pels poders econòmics en nom d'una molt hipotètica eficàcia que, a més, afavoreix els interessos més poderosos i deteriora la situació de les poblacions. És un desenvolupament molt greu, perquè pot conduir a posicions de dictadura pràctica per part d'una tecnocràcia dirigent minoritària, molt allunyada dels interessos de la població i sense cap control social. No s'abandona la política impunement i aquesta degradació de la mateixa pot tenir conseqüències molt serioses en el futur.

** Miren Etxezarreta és Catedràtica d'Economía Aplicada de la UAB i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa*

El 15-M: falsos amics, enemics externs

Carlos Taibo

En algun moment en els mesos anteriors li he prestat atenció als assetjaments que ha patit el moviment del 15M. Torno ara a la càrrega amb la qüestió perquè hi ha dues circumstàncies que mereixen atenció.
La primera alguna relació té amb un fenomen que ens afecta des de temps enrere: la principal estratègia que els mitjans de comunicació progressistes -El País i Público, la SER i La Sexta, Televisión Española i Radio Nacional- han desplegat en relació amb el moviment ha consistit en rebaixar la radicalitat de les demandes que sovint arribaven d'aquest últim. Fa unes setmanes un periodista que cobria una manifestació del 15-M madrileny per a la televisió pública va acabar la seva intervenció assenyalant que els assistents havien corejat les consignes habituals a favor de la reforma de la llei electoral. No he escoltat mai consignes sobre una qüestió tan estimulant com aquesta. El periodista estava bolcant sobre el moviment una percepció prejuiciosa que feia d'aquest una simpàtica i festiva reunió de joves que, lògicament molestos per l'horitzó que se'ls ofereix, s'acontentarien de demandar una més que raonable reforma de la llei electoral ... Per a què prestar atenció a tota la resta que es reclama en les manifestacions i que revela sovint una franca vocació de posar el dit a la nafra de les misèries del capitalisme que patim?
Explico tot això perquè hora és de subratllar que distorsions semblants es fan valer, també, a l'interior del moviment. Les transmeten gent que en l'aclaparadora majoria dels casos han lluitat de sempre per horitzons ben diferents dels que postula en aquestes hores el 15-M -en lloc central l'assemblea, l'autogestió i el rebuig dels lideratges- i que fa uns mesos no apreciaven altra possibilitat que la que oferien pactes cupulars de la mà dels sindicats majoritaris. Gent que, després de subratllar l'aparent lleugeresa de molts dels joves que estan als carrers i de retreure la seva presumpta falta de radicalitat contestatària, al final poc més reclamen que la reconstrucció dels Estats del benestar dels que se suposa gaudíem un lustre enrere.
A to amb el retrat del 15-M que ofereixen els mitjans progressistes, les persones de les que parlo fugen de qualsevol contestació franca del capitalisme -n'hi ha prou, als seus ulls, amb repudiar la deriva neoliberal d'aquest últim- i aposten pel que sovint és un curtplacisme aberrant que cancel•la qualsevol perspectiva de transformació radical del sistema. Els drets de les dones, els de les generacions futures i els dels habitants dels països del Sud poques vegades treuen el cap a les seves preocupacions, que encaixen a la perfecció amb les lletanies que han acabat per enfonsar l'esquerra tradicional. Algú afegirà que res d'això seria particularment rellevant -és evident que la posició que esmento és present en el 15-M- si no comencés a cobrar cos un fenomen inquietant: després de xuclar de la imatge d'un moviment amb el que comunament han mantingut vincles escassos, alguns dels representants d'aquestes posicions haurien començat a arrogar-se una mena de càrrec de portaveu del 15-M, que als seus ulls necessitaria inequívocament de representants externs.
L'altra circumstància que volia esmentar remet a una realitat diferent davant la que s'ha de ser preparades. Amb el PSOE en l'oposició no convé perdre de vista un risc que hi és: el que aquest partit en virtut d'una decisió orgànica -o els seus militants i simpatitzants de forma més o menys espontània- decideixi desembarcar al 15-M i utilitzar aquest com a ariet davant les polítiques del nou govern. Si semblant horitzó guanya terreny caldrà estar alerta, i això tan sols sigui per una prosaica raó: el desembarcament del que parlo comportaria, per lògica, un designi de rebaixar, un cop més, la radicalitat de moltes de les demandes del 15-M i allunyaria a aquest del designi de buscar un acostament urgent amb els segments resistents del moviment obrer. Posaria en safata, a més, una possible aliança entre els anti-neoliberals que ja estan dins i els que, després de recolzar l'indefensable, s'afanyen a arribar.

** Carlos Taibo és escriptor, periodista, activista social i professor de Ciències Polítiques de la UAM*

De la primavera àrab a la tardor islàmica

Pepe Nieto

Per si encara algú tenia dubtes sobre les preferències polítiques de la majoria de les poblacions de l'anomenat món àrab i entorn islàmic de la Mediterrània, les primeres eleccions lliures i democràtiques recentment celebrades a Tunísia i les declaracions dels nous dirigents de Líbia sobre quina serà la base de la llei en aquest país, vénen a aclarir-les. La realitat és tossuda i el temps col•loca, tard o d'hora, les coses en el seu lloc, per sort no de forma inamovible.

La primavera àrab donarà pas a la tardor islàmica, al marge de com hagi estat o sigui el seu paper en les diferents revoltes que s'estenen des del Magrib al Mashreq, l'islamisme polític, com fenomen polític-social i no com moviment, que no existeix, moderat o radical, pacifico o armat, xiïta o sunnita, conservador o reformista, d'esquerres o "feudalista/tribal", serà el gran beneficiat de la caiguda o reajustaments o reformes o revoltes o revolucions que se succeeixen amb major o menor intensitat en l'espai geopolític esmentat.

En aquests moments, la premsa francesa es posa les mans al cap per l'evolució dels esdeveniments a Tunísia i Líbia, però quina ingenuïtat!! o millor dit, quins càlculs més dolents i quin desconeixement de les realitats d'aquests pobles. ¿És que pensaven potser que bombardejant Líbia a favor dels rebels, aquests acollirien el laïcisme integrista francès com model polític-legislatiu?! O que això facilitaria la propulsió al nou poder libi dels "tecnòcrates liberals" o ex Gadafistes transformats en rebels, els uns i els altres i des de dècades exiliats a Europa i per tant desconnectats de la realitat i en minoria?

¿És que ja no se'n recorden de gener de 1992, quan a Algèria van haver de donar suport a un cop d'estat militar per a impedir que el Front Islàmic de Salvació aconseguís la majoria absoluta en el Parlament algerià, en el que van ser les primeres eleccions legislatives més democràtiques hagudes a l'Algèria independent, i impedir que això pogués significar la fi dels saborosos beneficis per a França, resultat de l'aliança entre el poder militar algerià i el poder polític francès?

¿Ja no se'n recorden quan, al gener del 2005, després de la victòria de Hamas en les eleccions més democràtiques celebrades mai a Palestina, juntament amb tot Occident, es van posicionar per sabotejar aquest desig popular de la majoria dels palestins?

No recorden com l'islam polític turc ha acabat governant democràticament el país, malgrat lleis de partits, il•legalitzacions i persecucions judicials sense mesura contra els seus dirigents? És que algú te algun dubte sobre el rol fonamental de l'islam polític iemenita i siri a través dels seus corrents reformistes, a l'hora d'iniciar un mínim procés democràtic en aquests països?

¿Què se suposa que ha canviat a millor en la regió perquè la majoria de les poblacions hagin deixat de veure a certes organitzacions de l'islam polític com un model en honestedat, coherència, ètica i compromís i hagin decidit tenir altres referents polítics a l'hora d'exercir la democràcia o a l'hora d'escollir els seus nous dirigents sortits dels diferents processos que estan havent en la regió? Doncs poca cosa, encara que en realitat alguna cosa molt important i evident ha canviat. Turquia amb el govern del AKP s'ha convertit en una potència político-econòmica emergent mundial i en una potència regional i Qatar, mitjançant diferents estratègies (política d'asil polític, la seva política mediàtica…), s'ha convertit en un referent polític-financer de l'islam polític regional (Germans Musulmans especialment) substituint d'alguna manera a l'Aràbia Saudita del wahabisme més ranci i desfasat molt apegat en la seva política exterior a la d'EEUU.

En aquest context, amb l'actual debilitat d'Europa i EEUU, ja no és possible seguir orquestrant cops d'estat contra la voluntat popular, més al contrari, l'exemple libi i sirià demostren com ambdós (en el cas europeu alguns més que uns altres) tracten de dirigir o no perdre peu en els canvis que s'aveïnen en la regió i pretenen col•locar en les millors posicions possibles les seves fitxes o les que millor els garanteixin els seus interessos geoestratègics.

Per descomptat, casos com els règims sirià i libi, en una total "degeneració revolucionària/antiimperialista", després de dècades en el poder sota els mateixos clans familiars i sectaris, els fa creure que és possible no perdre lloc en la partida i fins i tot guanyar posicions de cares a una confrontació futura amb Iran.

Per descomptat no hi ha cap revolució anticapitalista en marxa (de moment), sí que hi ha canvis geopolítics importants, sorpreses estratègiques que en relació a Israel tenen un impacte importantíssim, un canvi de paradigma dintre del paradigma dominant del capitalisme internacional i on les multinacionals occidentals corren a tot córrer a adaptar-se al nou context, amb l'esperança de seguir fent el mateix negoci o millorar-lo, aquests no tenen "manies"! i per aquí pot haver la confluència entre unes velles i cansades potències capitalistes occidentals i una espècie de islamocapitalisme social emergent i amb ampli suport popular. El temps ens ho dirà!!

Si no hi ha la compatibilització dels interessos entre aquests actors en procés decadent i els emergents, entrarem en una nova fase del nou paradigma, més caòtic, més desordenat encara, amb altres actors polítics-militars més radicals, que s'enfortiran en aquest context, del costat de l'islam polític però també del costat d'Occident.

L'altre escenari, és la consolidació definitivament d'una dialèctica multipolar i pacífica, on les tensions i problemes internacionals siguin gestionades amb saviesa, paciència, llibertat i respecte a la sobirania popular de cadascú, sobirania individual i col•lectiva que no hagués de ser sacrificada en nom de cap Déu, en nom de cap revolució, en nom de cap desenvolupament ni de cap model de govern que pugui semblar superior; en el marc d'unes institucions internacionals amb legitimitat reconeguda i història impecable, inexistent actualment!!

El temps ens ho dirà!!

** Pepe Nieto és membre de Sodepau*

100 anys de la "Canadiense"

Pau Juvillà, afiliat CGT Lleida

El 12 de setembre de 1911, ara fa 100 anys, es fundava a Toronto la Barcelona Traction, Light and Power Company Limited, mes coneguda com la "Canadiense", una empresa que va dur a terme la electrificació d'una part del principat i va construir infrastructures d'importància com el canal industrial de Seròs i les preses de Camarasa i Sant Antoni.

La Canadiense però, es mes recordada per la vaga que s'originà entre febrer i març de 1919 i que va aconseguir aturar bona part de Catalunya en una demostració de força del sindicalisme mes potent i combatiu que comptava, llavors, amb personatges de la immensa vàlua com Salvador Seguí, el "noi del sucre".

Així el 5 de febrer de 1919 l'espurna de la mobilització s'iniciava als despatxos de l'empresa elèctrica i s'estenia ràpidament fins a tallar el subministrament de la llum a Barcelona i fer que, poc a poc, treballadors d'altres sectors s'unissin a la mobilització. La vaga finalitzaria el 14 de març amb la signatura del conveni que hi posava punt i final i on s'acordava l'alliberament dels 3000 detinguts, la readmissió dels acomiadats i l'augment dels salaris dels treballadors de la Canadiense, que també acceptava la jornada laboral de 8 hores per als seus treballadors.

El sindicat aprofitant la seva arma mes valuosa i poderosa, la vaga general, aconseguia el 3 de abril de 1919 que el Govern de Romanones publiqués un Reial Decret pel que s'aplicava la jornada laboral de 8 hores a l'Estat Espanyol, el segon estat del món que en gaudia després de l'Uruguay.

Avui, gairebé 100 anys després d'aquella vaga ens trobem davant de la retallada mes important de drets socials, i també laborals, dels darrers decennis. Si fins els anys 70 les mobilitzacions es comptaven amb petites conquestes dels i les treballadores, a partir dels 90 i sense la por d'una alternativa al capitalisme els passos endarrera han estat constants i han augmentat exponencialment.

Així, aquelles estructures sindicals imbricades profundament en el teixit social en forma d'ateneus, associacions i milers de petites ramificacions, aquelles organitzacions que feien trontollar governs han patit un desgast i una deserció important d'una part de les treballadores i treballadors que els nodrien.

De ben segur que les raons son moltes i la realitat es molt complexa, però no ha ajudat el manteniment d'una estructura organitzativa que te greus problemes d'adaptació a la precarietat creixent del mercat de treball i que li costa trobar mecanismes àgils de participació real en el seu sí per aquells que no disposen d'hores sindicals.

Aquella presència constant en la societat s'ha vist reduïda, cada cop més, a l'àmbit estrictament laboral sense un moviment i una dinàmica que abasti la resta. I malgrat tot existeixen excepcions. Encara queda aquella força en algunes organitzacions sindicals que no dubten a posar-se al costat de les noves formes d'organització en xarxa, mes dinàmiques, assembleàries i menys rígides que creixen i que agrupen una part important dels sectors mes crítics i conscients.

Segurament caldrà fixar-nos en aquestes noves formes d'organització, en la seva praxis, en accions com les que s'han dut a terme i combinar-les amb les ja existents per tornar a fer tremolar aquells qui defensen un sistema econòmic absolutament injust i excloent.

> EL FAR

El foc de Prometeu

Ferran Aisa

A la caiguda del mur de Berlín el pensament lliberal va aprofitar per manifestar que les ideologies s'havien acabat, naturalment totes menys la dominant que es va convertir en el pensament únic. El capitalisme, sense cap oposició, va fomentar el pensament conservador per desenvolupar la seva política neoliberal i per donar poder il•limitat als anomenats mercats. Polítics, banquers i financers van agafar el timó del món per construir la seva aldea global revestida amb el seu pensament únic.

El resultat immediat d'aquest sistema fou l'auge del lliure mercat que havia d'estendre arreu del món la societat del benestar. Els filòsofs del pensament únic, a sou del capitalisme, van declarar que la història s'havia acabat i que la utopia havia deixat d'existir. A partir d'aquests moments manifestaven que l'única realitat era la que assenyalava el sistema capitalista: mercat lliure, oferta i comanda, així com els seus mals colaterals: deslocalització, acomiadament, atur, precarietat, etc.

El foment capitalista del desig va crear la necessitat del consum pel consum, però l'espiral del fals boom econòmic va esclatar la tardor de 2008 amb una crisi de grans conseqüències globals provocada pels sectors financers que va fer trontollar la societat de benestar. Aquesta crisi provocada per banquers, financers i polítics corruptes ha recaigut molt durament sobre els ciutadans més febles. Vázquez Montalbán ja havia manifestat, poc abans de morir, que la globalització: "...és com Robin Hood al revés. Ha après a robar els més pobres per donar-ho als més rics".

En el món global dirigit per una cosa tan abstracta com el mercat, l'ésser humà acaba convertint-se en una peça més en mans dels "pirates" de les finances. Els partits polítics han deixat de tenir un rol important en la pressa de decisions, doncs, les principals ordres ja els hi venen dictades pels dirigents del mercat. Els sindicats majoritaris també han perdut credibilitat en la defensa dels treballadors i, a base de pactes, s'han convertit en els estabilitzadors del sistema.

Tot plegat ha anat creant entre la ciutadania, primer desafecció política i després la indignació total. Aquesta indignació és el fruit d'un malestar provocat per la vida precària, la desigualtats i la injustícia. D'aquí l'aparició del 15M o moviments dels indignats, contrari a una societat que dóna prioritat a l'economia per damunt de l'individu i d'una política que exclou a la majoria de la població de les principals decisions. El moviment ha apostat, no solament per reforma les lleis i acabar amb les retallades , sinó també per una transformació profunda de la societat i que aquesta sigui la protagonista d'aquest canvi.

Qui pensava que la societat estava dormida s'ha equivocat de ple, un dia u altre havia de despertar i ara està molt desperta i amb la consciència vigilant. La seva lluita per la dignitat, des de la no-violència i el pacifisme, és l'arma més intel•ligent per combatre el sistema del pensament únic neoliberal del capitalisme salvatge. El pensament utòpic davant el pensament únic, tal vegada, és la gran clau per obrir novament la capsa màgica on es conserva la imaginació, els anhels de llibertat i de solidaritat de la humanitat. Davant la democràcia parlamentària burgesa, la democràcia directa basada en l'assemblea, l'autogestió i el suport mutu.

Si la utopia és present a l'horitzó, doncs caminem cap a ella, perquè la utopia, malgrat tot, encara és viva en el somni dels éssers humans i, com diu l'adagi, mentre quedi vida hi haurà esperança, perquè la història continua... La humanitat que pensa i lluita i que creu que és urgent i necessari construir un altre món ha de recollir el foc de Prometeu, la torxa de la utopia, i prosseguir el seu camí vers l'horitzó... I caminar més enllà de l'horitzó on sempre hi haurà un altre horitzó, allí tal vegada resideix la utopia. Però mentre caminem podem anar construint un món a l'alçada dels éssers humans més just i més lliure.

De les urnes al "corralito"

Rafael Cid

Ara que ja hem confirmat el que sabíem per endavant i tot torna on acostumava, en un ròssec que ens farà encara més cecs, convé desmitificar aquest procés electoral que ens ha portat del no-res a la més absoluta misèria. Per demostrar, qui vulgui veure-ho i no estigui fanatitzat per la "veritat oficial", que de les urnes del 20-N no ha sortit més que una mena de "corralito" polític que busca reduir el marge de maniobra del moviment 15-M a seva vessant antisistema. Perquè participar en un joc amb regles trucades i cartes marcades, com és l'actual model electoral espanyol i la seva supeditació als interessos estratègics dels dos partits dinàstics hegemònics, és reproduir el model de dominació que es combat a la contumaç dissidència ciutadana i sotmetre a la lògica institucional que serveix per legitimar. Anem per passos.

Amb tota lògica, el partit de Rodríguez Zapatero ha estat apallissat a les urnes per les polítiques neoliberals aplicades pel govern seguint el dictat dels mercats de capital. Unes mesures clarament reaccionàries i antisocials que, a més de ser diametralment oposades a les que figuraven en el programa amb que va arribar al poder, contradiuen els mínims acceptables en una formació que es reclama retòricament obrera i socialista. Per aquest motiu el ""donde dije digo, digo Diego" funambulesc entonat pel candidat Rubalcaba, prenent per imbècils als seus potencials votants, no fes sinó confirmar que el PSOE mereixia passar a l'oposició amb armes i bagatges.

I dit i fet. Abandonat per bona part dels seus seguidors, que van optar per engrossir l'abstenció o es van dividir salomònica i estrafolàriament entre la roja IU i la gualda UPyD, la victòria per majoria absoluta del Partit Popular de Mariano Rajoy resultava una obvietat. Prou el rei és mort, visca el rei. Des de l'inici de la transició, PSOE i PP formen una mena de partit únic, però en tàndem, i la sortida d'un per deixar lloc a l'altre no significa novetat. I menys quan una crisi economicofinancera sistèmica amenaça amb trencar l'statu quo i liquidar amb això el règim en què aquest dreta i esquerra justifiquen la seva raó de ser.

Per això, el "suma't al canvi" guanyador de Rajoy, amb el suport de gairebé 11 milions de votants, representa en última instància un punt i seguit, un relleu, un passar el testimoni. Aquesta és la basta ironia d'aquestes eleccions en les quals alguns van dipositar vanes il•lusions, encara que els pactes de taula braser PSOE-PP a la antidemocràtica reforma constitucional i la cessió de Rota com a caserna general per al desplegament del programa "escut antimíssils" a la Mediterrània constituïen el típic cas de la profecia autocompleta.

Es tomba el PSOE per la seva gestió antisocial de la crisi i es dóna la benvinguda al PP, que serà d'ara endavant el digne continuador i possible aprofundir d'aquestes mateixes polítiques "matapobres". En suma, el ritual de les urnes, burla burlant, acaba en un bumerang. El vot popular del 20-N farà que el cabreig de la societat per les retallades i aquests 5 milions d'aturats s'interpreti com una legitimació perquè la dreta acabi la feina que va començar el PSOE. Aquest és sil•logisme que va agermanar durant la campanya a un Rubalcaba que no volia parlar del passat i un Rajoy que evitava parlar dels seus plans futurs. Tot molt coherent. Per això el 70% d'electors que, segons l'última enquesta del CIS, no li interessa gens la política. Un oxímoron digne del Guinness que recull el sembrat pels dos partits que durant aquests 33 anys de democràcia de mínims van monopolitzar el govern: 21 anys el PSOE i 12 les diferents versions de la saga PP. Educació per la ciutadania?

Receptes...

Porcella al forn

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
½ porcella
greix o oli d'oliva
sal
pebre
1 tassó de vi blanc o un tassó de brandi, opcional

Ingredients de les patates:
¾ kg de patató
oli d'oliva
sal

Preparació de la porcella:
Untau de greix la pell de la porcella. Salpebrau-la. Col·locau la porcella en una safata de forn, amb greix o abundant oli. Enfornau a una temperatura de 150ºC, entre 1 h i 1 h i 15 min, aproximadament. Tancau el foc del forn. Enceneu la graella superior al màxim durant els 5 minuts finals, a fi que la corna quedi cruixent. El vi o el brandi podeu posar-lo a mitja cocció.

Preparació de les patates:
Pelau-les i rebejau-les amb aigua abundant. Faceu-hi un tall petit per la meitat. Salau-les. Fregiu-les lleugerament en oli abundant. Incorporau-les a la safata d'enfornar 5 minuts abans d'acabar la cocció.

Observació:
També podeu afegir el patató cru a la safata del forn, 15-20 minuts abans d'acabar la cocció de la carn. Serviu la porcella acompanyada amb les patates rostides i enciam.
Bon profit!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

L'apartament

Joan Canyelles Amengual

(The apartment, Billy Wilder 1960)

C.C. Baxter (Jack Lemon), és un insignificant empleat d'una important companyia d'assegurances. La seva ambició és anar escalant llocs i arribar a la planta 27, que es la dels executius. Fa mèrits deixant la clau del seu apartament als seus caps per les seves aventures extramatrimonials. Finalment ho aconsegueix quan li deixa al cap de personal Jeff Sheldrake (Fred MacMurray). Però Baxter ignora que l'al·lota amb qui ell està embolicat es Fran Kubekik (Shirley Maclaine), l'ascensorista de qui està perdudament enamorat.

Quan fortuïtament ho descobreix, s'ho agafa amb una amarga resignació, però un seguit d'aconteixements el faran canviar d'opinió, recupera definitivament la clau del seu apartament i abandona el seu despatx d'executiu i l'empresa.

Ja varem parlar de l'incommensurable talent de Billy Wilder quan fa uns quants mesos parlarem de "El gran Carnaval". Efectivament és un dels meus directors preferits. No es casual que sigui de moment (si no vaig equivocat), l'únic de qui hem comentat dues pel·lícules.

Però la crítica sovint va esser injusta amb aquest director. Una part de l'Europea, (sobre tot la francesa, naturalment), el va gairebé ignorar amb una miopia que fregava la ceguera. La Nord-americana, es va dividir amb frequència entre la lliberal i progressista, que alabava les seves pel.lícules posant-les pels niguls, i la conservadora, puritana i reaccionària, que les masacrava, considerant-les immorals.

Per a mi no hi ha dubte de que era un veritable autor, en el més ample sentit de la paraula. Per a Wilder, la primera regla que havia d'observar un director, era intentar no avorrir al públic. També tenia clar que feia feina per unes empreses que havien confiat amb ell, i no tenia cap intenció de fer-lis perdre doblers.

Amb això volem dir que es situava a les antípodes de directors com Godard o Antonioni. La seva ambició no era de cap manera deixar a cada fotograma la seva emprempta personal. El que intentava era que el públic quedés enganxat a la història que els hi contava i no abandonés la butaca. Per a ell, si en acabar la pel·lícula l'espectador sortia de la sala satisfet, sense pensar durant tota la projecció amb qui l'havia dirigit, significava que havia fet bé la seva feina.

A "Sabrina" (1954) filmava un modern conte de fades amb una brillant i enlluernadora Audrey Hepburn i un Bogart un pel descol·locat, incòmode i fora del seu registre habitual. La pel·lícula hauria guanyat molts de punts si s'hagués pogut comptar amb Cary Grant.

Amb "Some Like it Hot", 1959, (en castellà es va titular "Con faldas y a lo loco"), va rodar una de les millors comèdies de tots els temps, amb un dels finals mes memorables de tota la història del cinema: quan Jack Lemon li fa veure finalment a Joe Brown que no es poden casar perque en realitat es un home vestit de dona, ell li contesta "Be, ningú es perfecte".

A "U, Dos, Tres", (One Two Three, 1961), amb un James Cagney absolutament arronsador, feia una demolidora sàtira del comunisme, però dirigia també una mirada vitriòlica sobre al capitalisme: Un jove comunista de l'Alemanya de l'Est, ha de ser, (contra la seva voluntat), convertit al capitalisme, perque s'ha de casar amb la filla del president de la Coca Cola. D'això s'ha d'encarregar James Cagney. En un moment donat el jove li demana: "Es que no hi ha ningú en el mon capitalista que no sigui un corrupte?" i ell li contesta: "No ho sé. No conec a tot el mon".

Els aficionats al cinema, juguem a vegades al joc d'elaborar llistes de pel·lícules: les millors deu pel.lícules de la història, els deu millors westerns, els deu millors directors..... És un joc en el que també hi juguen el mes prestigiosos crítics. I no són pocs els llibres que s'han escrit amb aquesta temàtica. Naturalment aquestes llistes no sóon perpetues. Les pel·lícules canvien el lloc de valoració, en desapareixen algunes i n'hi entren unes altres.

A la meva llista particular fa temps que "L'apartament" no es mou de les cinc primeres posicions. No sé quantes vegades l'he vista, però segur que més de deu. És una d'aquestes pel·lícules que si alguna nit no ets pots dormir i fent un zaping, te la trobes per alguna cadena, s'et posarà un somriure als ulls i et quedaras mirant-la.

Wilder deia que la idea de fer "L'apartament", li va venir el cap quan va veure "Breu Encontre" (Brief Encounter. David Lean, 1945), on els amants protagonistes de la pel·lícula es trobaven a la casa que els deixava un amic d'ell. Va pensar que en aquest personatge que quan arriba a casa seva i encara es troba els llençols calents hi podia haver un bon argument.

Per altre banda, tots els professionals que hi participen son de primera categoria. El director artístic Alexander Trauner, col·laborador habitual de Wilder, converteix l'apartament, gairebé en un protagonista més de la pel.lícula. I amb un treball de perspectiva esglaiós, fa que l'oficina on treballa C.C Baxter sembli immensament qilomètrica.

El treball fotogràfic de Joseph La Shelle, en blanc i negre es extraordinari. El seu refinament era exquisit. Al 1944, li fou concedit l'Òscar pel seu admirable treball a la portentosa "Laura" (Otto Preminger).

I el guió de I.A.L. Diamond i el mateix Wilder, és senzillament estratosfèric. Com es sol dir en el llenguatge cinematogràfic, sense fissures.

I en definitiva, la realització de Wilder és portentosa. Pocs, suaus i precisos moviments de càmera que sempre fan avançar la història. Un ritme narratiu prodigiós que fa que els 125 minuts que dura la pel·lícula et semblin un sospir. I un perfecte domini de la gramàtica cinematogràfica que aconsegueix que cada fotograma tengui sentit, que no en falti ni en sobri cap. I per descomptat una gran direcció d'actors amb un Jack Lemon i una Shirley MacLaine impressionants.

Segurament en la història del cinema hi ha pocs homes tan humil·liats com C.C.Baxter.

Al principi de la pel.lícula, la dona amb qui ocupa l'apartament un dels executius, li demana "Qui hi viu aquí?", i ell li contesta "Ningú. Un pobre diable de l'oficina". I així transcorre gairebé tota la cinta. Els seus caps abusen d'ell. El seu veí, el metge que salvarà a Fran de l'intent de suïcidi (desenganyada per l'actitud de Sheldrake) i que sent totes les disbauxes a través de les parets, li diu "M'agradaria demanar-li un favor. Quan faci testament, i al pas que va, no ho demori, doni el seu cos a la ciència". I encara que a Baxter li agradi que el tenguin per un seductor, això en realitat fa més palesa la seva solitud.

Després de l'intent de suïdici, Fran es queda a l'apartament de Baxter i ell la cuida. En un moment donat, i ignorant el sentiments que ell té cap a ella li diu "Per que no em puc enamorar d'un home com vosté?" "Es qüestió de gustos. Senzillament es vol o no es vol" contesta ell. La situació de Baxter no pot esser més trista. I naturalment, tambè la de Fran.

En realitat "L'Apartament", es una pel. lícula tristíssima, envernissada amb una fina capa de comèdia. I amarga. Wilder ofereix una visió demolidora de la societat nord-americana, i de retruc sobre el capitalisme. Res mes lluny de les intencions del director austríac que fer una proclama anticapitalista, però no hi ha dubte de que tots els executius que apareixen a la pel.lícula tenen una absoluta manca d'escrúpols. I també queda clar que els mèrits per ascendir a l'empresa son tan sencills com la clau d'un apartament. Al mateix temps, fa una gens dissimulada denúncia de la doble moral i de la hipocresia de una de les institucions bàsiques i fonamentals d'aquesta societat nord-americana: la família.

El mateix C.C. Baxter es un trepa que desitje escalar posicions a dins l'empresa sigui com sigui. Aquesta ambició, el fa, encara més patètic. Solitari, fràgil, insignificant perdedor i capaç de desprendre una immensa tendresa provoca una progressiva i intensa adhesió emocional.

Per la seva banda, Fran es, també a la seva manera, una ingènua dona solitària, que s'enganya a ella mateixa pensant que el cap de personal de l'empresa on fa feina, s'ha enamorat d'ella.

Però "L'apartament", es també una pel·lícula sobre la dignitat. Al final de la pel·lícula l'esposa de Sheldrake ha sigut advertida de les infidelitats del seu mairt i el fa fora de casa seva. Sembla que Fran ocuparà el seu lloc. Li ofereix el càrrec de secretari personal a C.C. Baxter, qui accepta resignat i trist perque pensava que podria ser ell qui es fes càrrec de Fran. Quan el dia de cap d'any Sheldrake li torna a demanar la clau de l'apartament, ell es nega i li torna la dels excusats pels executius.

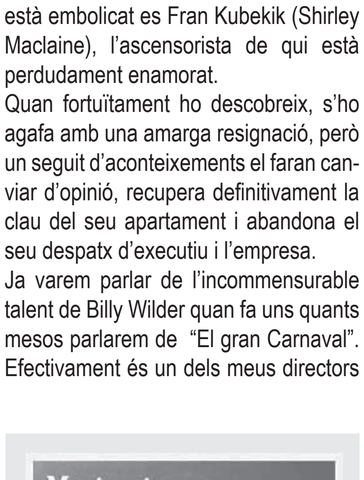
En l'escena següent Fran i Sheldrake estan celebrant a un local el cap d'any. Quan ell li conta que C.C. Baxter s'ha negat a dexar-li la clau del seu apartament un somriure es dibuixa als seus llavis. És cap d'any i ha arribat la mitja nit. Tothom està cantant amb la copa de xampany a la mà. Sheldrake es gira un moment per cantar amb la gent. El rostre de Fran de sobte es posa seriós perquè recorda que C.C. Baxter també va tenir fa temps un intent de suïcidi. Se li pasa pel cap que pugui tornar a intentar-ho. I surt corrent cap al seu apartament. No la veim sortir. Senzillament, quan Sheldrake es gira, ella ja no hi és.

Moments després, en la darrera escena de la pel·lícula, els veim a l'apartament començant a jugar a cartes. Mentres reparteix ell li diu a ella. "L'estim-ho senyoreta Kubelik, estic bogament enamorat de vostè". "Calli i jugui", contesta Fran amb un somriure d'orella a orella. Amb saviesa, Wilder no filma cap besada. Així acaba la pel·lícula. Es un final magistral. Obert, perquè tan sols des de l'optimisme es pot pensar que acaben junts.

L'únic que queda clar, és que ell, tornant la maleida clau dels excusats, i ella abandonant a Sheldrake han recuperat la dignitat i la llibertat. Aquest petit i personalíssim acte revolucionari, els permetrà al manco, junts o per separat, intentar ser més feliços.

La pel·lícula té moltes més escenes memorables que m'hagués agradat comentar. Tambè m'hagués agradat explicar amb una mica més de precisió aquelles de les que he parlat. Però una mala distribució de l'espai i la sempre frustada intenció de començar l'article amb prou temps per fer-ho millor m'ho impedeixen.

Salut i anarquia.

Fitxa tècnica

Dr: Billy Wilder;
G: Billy Wilder i I.A.L Diamond;
Ft: Joseph LaShelle;
D.A.: Alexander Trauner;
Ms: Adolph Feutsch;
Mt: Daniel Mandell;
Int: Jack Lemon; Shirley MacLaine; Fred MacMurray; Ray Watson; Jack Kruschen; David Lewis; Joan Shaelee.

> DES CARTES MAUDITES

UPyD i el prejudici antinacionalista

Carlus Jové I Buixeda

No disposo de dades, si és que n'hi ha, per identificar d'on provè el vot a UPyD. No obstant, si que hi ha prou dades com per dir que el seu ascens electoral és un dels més significatius, i més tractant-se d'una formació encara nova: 1.140.242. Em sembla prou evident que aquest vot és, en la seua immensa majoria, un vot «antinacionalista», ja que és quasi la única bandera visible del partit. Aquesta i, és clar, el centralisme en termes administratius: una administració centralitzada és més eficient, barata i igualitària —diuen— que una d'autonòmica. Tristament, els dos pensaments són compartits per un ampli ventall de l'esquerra. I fixeu-vos que no dic de l'esquerra «espanyola», sinó de l'esquerra. Pel que fa a l'antinacionalisme, també molts àcrates en fan bandera, si bé no del centralisme.

L'antinacionalisme és un dels prejudicis més extesos entre l'esquerra. En dic prejudici perquè, si hom ho pensa, d'antinacionalisme n'hi ha ben poc, si és que n'hi ha. L'internacionalisme no és l'afirmació que no existeixen les nacions o que aquestes són construccions necessàriament reaccionàries, sinó que per damunt de la separació de la humanitat en nacions, hi ha —o cal que hi hagi— una fraternitat universal. L'internacionalisme, per tant, parteix del nacionalisme, és a dir, del reconeixement de la humanitat organitzada en nacions. I nació, en aquest cas, és com dir límit o demarcació d'autonomia. Hi ha nació-estat quan hi ha autonomia política.

El prejudici antinacionalista, per tant, és la negació de l'estatus de nació a aquells col•lectius que, tot i reivindicar-se com a tal, no disposen d'una autonomia política actual, a més de l'acusació que aquesta reivindicació aniria en detriment d'una fraternitat universal. El prejudici acostuma a utilitzar com a argument el «tots junts és millor» o «si no estem units no farem res», però en un sentit pervertit. Perquè la unió de la que es parla no és la unió lliure i voluntària, sinó la unió mantinguda per la força de la llei i la impossibilitat de separar-se. Les antípodes del federalisme.

La meua sospita és que UPyD han estat capaços d'arreplegar una bona part de l'antinacionalisme d'esquerres, perquè el seu discurs es basa precisament en el prejudici que relaciona nacionalisme amb maquiavelisme burgés, obviant que el nacionalisme d'esquerres i el federalisme no són essencialment diferents.

L'estratègia del Capital

Nou informe del Seminari d'Economia Crítica Taifa

Seminari d'Economia Crítica Taifa

A l'iniciar-se la crisi va haver-hi bastantes persones de bona voluntat, crítiques amb el sistema capitalista, que van pensar que la crisi podria suposar un canvi important en aquest i que permetria, almenys, establir alguns controls i regulacions que contribuirien a pal•liar parcialment alguns dels majors desastres que el període del capitalisme neoliberal estava causant des dels setanta.

Era una esperança molt ingènua i els fets estan demostrat que, per contra, el gran capital, tant financer com industrial, està aprofitant la crisi per a realitzar una molt profunda reestructuració del capitalisme en favor dels seus interessos, que està suposant un gravíssim deteriorament en les condicions de vida i treball de les classes populars, així com en els seus drets socials, polítics i encara en els drets humans fonamentals.

Les transformacions que la crisi està facilitant en tot el món ric, —l'àmbit de l'economia 'occidental', el qual fins a fa poc es considerava dominador del món i que ara veu perillar la seva hegemonia enfront del creixement d'altres grans països—, permeten als grans capitals no només recuperar sinó fins i tot augmentar la seva taxa de benefici així com lluitar per sostenir la seva hegemonia mundial.

Per a això, enfront de les creixents contradiccions d'un capitalisme senil (Samir Amin) s'ha disposat a donar un cop duríssim a les classes populars, amb qui no té més remei que compartir la riquesa que es produeix.

Al mateix temps, més en uns països que en uns altres, però en general en tot el món desenvolupat, les poblacions estan aguantant passivament aquest atac: uns grups no senten encara amb suficient força el seu impacte negatiu com per a rebel•lar-se, uns altres estan anestesiats amb les engrunes que els arriben d'un consum acrescut en comparació de les seves situacions anteriors i no volen fer res que pugui posar-lo en perill, i uns altres, per fi, es debaten en la impotència i la desesperació; actituds totes que faciliten la consecució dels objectius del capital.

Fins a ara l'evolució de la crisi està duent a una gran reestructuració del capitalisme global, que adquireix característiques específiques en els països rics i les repercussions dels quals en els països de segon o tercer nivell dintre d'aquests —els denominats PIGS o PIIGS (Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya o els mateixos més Itàlia en la segona versió) i els països de l'Est d'Europa— està arrasant amb les condicions de vida i treball i els drets civils de les seves poblacions. Ens proposem revisar aquesta reestructuració en el cas d'Espanya.

En les 62 pàgines d'aquest informe "La estrategia del capital", el número 8 de la sèrie d'Informes d'Economia publicat el setembre de 2011, els col•laboradors del

Seminari d'economia crítica Taifa Xavier Badenes, Miren Etxezarreta, Ivan Gordillo, Elena Idoate, José Iglesias, Francisco Ferrer, Joan Junyent, Francisco Navarro i Ramon Ribera parlen de la relació entre el Capital i l'Estat, de la crisi del deute a l'ajustament, de les privatitzacions com a element de la batalla del Capital per a apropiar-se d'allò que és públic i sobre l'economia furtiva del Capitalisme.

Us el podeu descarregar a http://informes.seminaritaifa.org/informe-08/

Aturem l'Audiència: mobilitzacions a Barcelona el 13 i 14 desembre

http://15mlliure.org/

El 14 de desembre l'Audiència Nacional es trasllada a Catalunya. Tots els protagonistes que estan intentant criminalitzar el moviment 15M1, abanderats pel sindicat feixista Manos Limpias i seguits pel jutge Eloy Velasco i la fiscal Teresa Sandoval, vénen a prendre declaració als diputats2 del Parlament denunciants pels fets ocorreguts el 15 de juny. Totes recordem aquell dia. Milers de persones sortint al carrer per protestar en la mateixa cara dels polítics contra les seves retallades socials. Aquell dia vam passar de la indignació a la acció i ens van témer. Així que com a càstig, quatre mesos després 20 persones van ser detingudes i citades per declarar a Madrid per ordre del jutge de l'Audiència Nacional com a conseqüència d'aquells fets.

Però nosaltres no ens callem davant els seus càstigs, de manera que el 14 de desembre tenim l'oportunitat de cridar ben alt i ben clar que JO TAMBÉ ERA AL PARLAMENT i que, si cal, ho tornarem a fer, per tornar a dir-los de nou a la seva cara que no aprovem les seves retallades socials, que no els volem i que no els necessitem.

El 14 de desembre tenim l'oportunitat de demostrar un altre cop la nostra solidaritat amb les companyes detingudes pels fets del Parlament i no només amb elles, sinó amb tota la gent que està patint la repressió per portar a la pràctica les seves idees, ja sigui parant desnonaments o ocupant habitatges pels desnonats, tallant carrers o fent acampades a les places, ocupant hospitals o fent protestes laborals…

Ens sobren els motius per prendre el carrer un cop més.

- 13 de desembre 19:30h. Pl. Catalunya, Barcelona

Manifestació en solidaritat amb els encausats del Parlament i contra la repressió al moviment 15M

- 14 de desembre 07:30h. Arc de Triomf, Barcelona

Aturem l'Audiència Provincial de Barcelona.

Perquè ja hem passat de la indignació a l'acció. Perquè juntes ho podem tot!

Campanya per l'abstenció activa realitzada per la CGT

Redacció

La CGT de Catalunya va acordar realitzar una campanya per l'abstenció activa davant les eleccions espanyoles del 20N. Es va fer una important edició de material: fulls explicatius, cartells, adhesius,... i diverses federacions locals o comarcals van organitzar actes en el marc de la campanya.

Els actes organitzats a diverses localitats, a més del repartiment i enganxada de propaganda, van ser:

Xerrada-debat a Gavà el 22 d'octubre organitzada per CGT Baix Llobregat.

La mitjanit del 3 de novembre, durant el primer acte de campanya de Mariano Rajoy a Catalunya a Castelldefels, un grup de sindicalistes de la CGT i l'assemblea d'indignades de Castelldefels i altres municipis del Baix Llobregat van concentrar a les portes de l'acte electoral del PP.

Manifestació i xerrada a l'Hospitalet de Llobregat el 5 de novembre per l'abstenció i en defensa de la democràcia directa i l'autogestió, organitzades per CGT Barcelona i CGT Baix Llobregat..

Marxa per l'Abstenció Activa per diversos pobles del Vallès Oriental el 13 de novembre organitzada per CGT Vallès Oriental.

Acte públic de la CGT de Girona per a l'abstenció activa i el boicot a les eleccions a La Rambla de Girona el 15 de novembre.

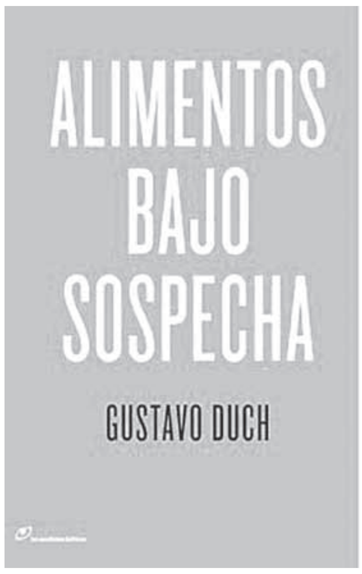
Acte públic de CGT Barcelona "La gran farsa de la sobirania", el 17 novembre a l'Arc de Triomf de Barcelona, amb intervencions d'Enric Duran, Carlos Taibo, Antonio Baños, Octavio Alberola, Santiago López Petit,..

Acte de Reflexió col•lectiva sobre les eleccions el 19 de novembre, amb diferents debats i activitats, a partir de les 11h. a la Plaça Catalunya de Barcelona, organitzat conjuntament entre CGT, CNT Catalunya i CNT-AIT.

Llibres

Alimentos bajo sospecha
Recetas para una alimentación inteligente

Gustavo Duch

Los Libros del Lince, 2011, 96 pàg.

En poques pàgines, vuit capítols, diversos apèndixs i un genial pròleg de El Roto es recopilen escrits sobre com l'agricultura, i per tant l'alimentació industrial, encegada pels interessos econòmics, empobreix a milions de persones -sense res que menjar- i posa en risc la salut dels que podem malmenjar.

Així és l'alimentació del segle XXI. Un raríssim sistema contranatura que està en mans de molt poques multinacionals, que guanyen diners a força d'arruïnar la petita agricultura tradicional, d'embrutar i contaminar el planeta, i, com veiem sovint, esglai darrere d'esglai, de posar en escac la salut de la població consumidora. Vaques boges, dioxineas, grips, E coli… Totes aquestes malalties segueixen el mateix patró; patologies greus l'origen de les quals és ben conegut: la cobdícia.

Però hi ha una alternativa per descobrir, una altra forma de crear aliments que hem d'exigir: una agricultura que garanteix la salut per a la població consumidora, una economia que sap evitar la fam del Sud i l'obesitat del Nord, una tecnologia subjecta voluntàriament a les lleis del medi ambient, i, a més, un menú en les nostres taules que seria el senyal que hem recobrat la seguretat i el sabor dels nostres aliments, i que retornaria la vida al mitjà rural. És la sobirania alimentària. Transformant un proverbi africà, s'explicaria així: «Molta gent petita, en molts llocs petits, conrearan petits horts… que alimentaran al món».

Hay alternativas
Propuestas para crear empleo y bienestar social en España

Vicenç Navarro, Juan Torres i Alberto Garzón

Editorial Sequitur, 2011, 224 pàg.

Amb el títol de "Hay alternativas" i el subtítol de "Propuestas para crear empleo y bienestar social en España" acaba de sortir al carrer un nou llibre llibre de Vicenç Navarro, Juan Torres i Alberto Garzón, amb pròleg de Noam Chomsky. Segurament alguns el trobareu un pel reformista però és una lectura d'interès per a tots nosaltres

Nota dels autors:

Fa un parell de mesos, l'Editorial Aguilar, va mostrar el seu interès per publicar el nostre llibre, que ens va prologar Noam Chomsky. Quan ja s'havia concretat com data de publicació el llibre el 19 d'octubre i s'havia començat la seva promoció en la web d'Aguilar i en llibreries, els editors ens van comunicar que l'empresa desitjava retardar-la sense altra explicació, el que ens va obligar lamentablement a desestimar la seva publicació en aquesta editorial.

Es confirmava així el difícil que resulta difondre a Espanya, en els moments que són més necessàries que mai -com ara en període pre-electoral-, idees alternatives al pensament únic que predomina en el debat polític i social.

Per a solucionar aquesta situació hem optat per oferir la nostra obra gratuïtament en format pdf a través de la xarxa i en una nova edició impresa a Edicions Sequitur que, amb la col•laboració de ATTAC Espanya, s'ha arriscat a publicar ràpidament aquest llibre que està en les llibreries al preu de 10 euros des del 31d'octubre.

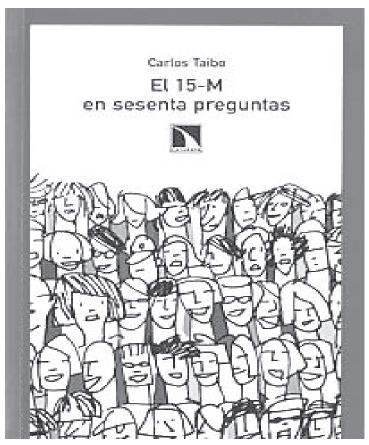
Tenim la ferma convicció que solament fent que la ciutadania sàpiga el que de debò està succeint en la nostra economia i divulgant les alternatives que existeixen a aquesta aguda crisi del capitalisme podrem sortir d'ella amb més ocupació i benestar social, com demostrem en aquest llibre.

Per això cridem a divulgar aquesta versió en pdf, a estudiar-la i difondre les seves propostes i demanem a tots els lectors que es converteixin ells i elles mateixes en distribuïdors del llibre una vegada que es trobi imprès.

Contra la censura dels grans oligopolis i el pensament únic que imposen els poders econòmics, financers i mediàtics defensem la pluralitat i la llibertat de pensament coneixent i difonent el pensament crític.

Descarrega't el llibre en format pdf a:
www.vnavarro.org/wp-content/uploads/2011/10/hayalternativas.pdf
www.attac.es/web/uploads/Hay-alternativas-web.pdf

El 15-M en sesenta preguntas

Carlos Taibo

Los Libros de la Catarata, 2011, 144 pàg.

Mentre la majoria de llibres sobre el 15M acostumen a explicar les raons que van donar naixement a aquest moviment i donar veu a les persones implicades en acampades, accions i mobilitzacions, aquest llibre de Carlos Taibo reflexiona sobre la condició d'aquest moviment que naixia el maig de 2011.

Aquest llibre es proposa, per sobre de tot, interpretar què és el moviment del 15 de maig, l'anoment moviment dels indignats.

Referent a això, i amb vocació clarament pedagògica, examina les raons de l'inesperat èxit d'aquest moviment, l'entorn i la forma que aquest ha adoptat, els diferents components que l'articulen, la seva incipient proposta programàtica, els assetjaments que ha patit, la reacció que ha provocat en l'esquerra tradicional, el futur que cap augurar-li i, en suma, els reptes i els grans problemes de fons que estan cridats a marcar aquest futur.

Agenda Llibertària 2012

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Ja és aquí l'Agenda Llibertària 2012, editada actualment pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs.

Com altres anys, l'agenda inclou un calendari menstrual, un altre pels aniversaris i altres events; així com el directori actualitzat de col•lectius anarquistes, pàgines per telèfons i demés i aumentem les pàgines per notes. I és que a més, aquest any també inclou el calendari del pagès i cada mes incorpora la biografia i textos d'alguna persona que ha fet grans aportacions a la història del pensament crític i antiautoritari.

A més, cal recordar que l'agenda llibertària és una de les fonts de finançament del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga, permetent no només el manteniment del local, sinó també per ampliar el seu arxiu, entre altres.

Per qualsevol consulta o comanda podeu escriure un correu a agenda@berguedallibertari.org

Revistes

DIRECTA

Setmanari de comunicació en català pensat, dirigit i sostungut des dels moviments socials i per als moviments socials, www.directa.cat

LE COMBAT SYNDICALISTE

Revista de la Confédération Nationale du Travail francesa (CNT-F), l'actualitat de l'anarcosindicalisme al país veí, www.cnt-f.org/

BARRICADA DE PAPEL

Òrgan d'expressió de la CGT d'Andalusia amb l'actualitat de les lluites sindicals i socials en aquest territori, www.barricadadepapel.org

LIBRE PENSAMIENTO

Revista trimestral de debat i reflexió de la CGT, nº 69 sobre 15M, sindicalisme, Virus editorial, Grècia, negociació col·lectiva... www.rojoynegro.info/publicacion/libre-pensamiento

Cultura Obrera, un periòdic de reflexió i lluita

Cultura Obrera

Al costat dels moviments socials i autònoms de les Illes Balears

El moviment del 15M i les seves acampades i assemblees a les diferents localitats de Mallorca ha estat un esclat que ha fet sortir al carrer a una gran massa social crítica amb el sistema. Multitudinàries assemblees, l'activitat constant a un o altre lloc i l'extensió de la teranyina han fet que sigui gairebé impossible quantificar a quanta gent ha mogut aquest moviment.

La qüestió és que aquelles que ja hi eren a les lluites socials abans del 15M s'han trobat de sobte rodejats d'una massa de desconeguts i desconegudes que s'han contituït en un moviment social de gran magnitud. A dins d'aquests moviments socials pre-15M es troba la revista editada a les Illes Balears "Cultura Obrera", que agafa el nom d'una publicació llibertària mallorquina fundada l'any 1919.

"Cultura Obrera" és un periòdic bimestral de 16 pàgines que en els 7 anys d'aquesta darrera època ha aconseguit un petit reconeixement entre els moviments socials mallorquins. És una publicació totalment autònoma de qualsevol organització o sindicat, gestionada per una assemblea que té com a finalitat la seva edicció i està finançat amb les aportacions que fan les subscriptores, les donacions de suport i pels doblers recaptats en actes de recolzament a la publicació. En coherència amb aquesta idea d'autonomia, "Cultura Obrera" no accepta publicitat a les seves pàgines. Aquest és un treball vinculat a l'activisme antiautoritari i a la bona voluntat.

Durant 7 anys, des de les nostres planes hem volgut participar en la construcció de moviments socials coherents i recolzar i difondre les seves lluites. Us animem a informar-vos a les nostres pàgines, a distribuir el periòdic o a organitzar presentacions al teu poble o barri.

Per a contactes: apartat de correus 25, 07500 Manacor, cultura_obrera@riseup.net

Pots consultar els diferents números al web www.culturaobrera.org

HELENA I DANI, MEMBRES DE JOVENT LLIBERTARI DE REUS

"Volem acostar el jovent a participar al sindicat per fer-lo més dinàmic i més coherent"

"La CGT té una estructura que no atrau a la gent jove que viu en la precarietat i calen noves formes de funcionament que no siguin les clàssiques"

> LA FRASE...

"Tenim molts projectes al cap, però el més immediat és formar-nos"

Joan M. Rosich

El 26 de novembre va tenir lloc a Reus una trobada de joves de CGT convocada a nivell de la CGT de Catalunya amb el suport de la Secretaria d'Acció Social. Per parlar dels i les joves dins la CGT, quina és la seva realitat, les perspectives de futur i el que volen fer, hem entrevista a dos joves de la CGT de Reus, dins la qual treballen organitzats en un grup que finalment es denomina Jovent Llibertari.

- Joves de la CGT, joves llibertaris, o les dues coses?

- Joves de la CGT, jovent llibertari i joventut anarcosindicalista. Per nosaltres son sinònims. No és tan important el nom com la pràctica que duem a terme. Això sí, buscàvem un nom neutre que respectés la participació de totes les persones dins el grup de joves. Després de debatre i veure diferents opcions, hem decidit signar com a Jovent Llibertari, mb el "subnom" Joventuts anarcosindicalistes.

- Per què cal organitzar-se com a joves dins el sindicat? Penseu que ha de ser un àmbit més dins de l'acció social?

- Si mirem qualsevol acte de CGT (manifestacions, xerrades, congressos, afiliacions) el perfil que ens trobem és majoritàriament el d'homes de més de quaranta o cinquanta anys. És necessari un grup de joves, igual com ho és un grup de dones, que utilitzi les eines que el sindicat té (i no usa) per apropar-se a la gent jove i treballar conjuntament per defensar els drets socials i laborals que estan desmantellant. Amb un 50% d'atur juvenil i la precarietat laboral que patim, el mínim que podem fer és organitzar-nos, no? Volem acostar la joventut a participar al sindicat per fer-lo més dinàmic i més coherent. El suport mutu és imprescindible perquè els joves sentim que tenim força per guanyar el que calgui. La CGT té una estructura que no atrau a la gent jove que viu en la precarietat i calen noves formes de funcionament que no siguin les clàssiques de feina fixa, relacions establertes, seccions sindicals i comitès d'empresa. No sabem quines son aquestes formes, però cal que investiguem des del compromís i des de la lluita en l'àmbit de l'organització i en l'àmbit de no tenir por als canvis. Els amos han canviat la seva organització, a nosaltres ens cal canviar la forma de lluita.

I si, és un àmbit més d'acció social. Amb això no volem dir que deixem de banda el tema sindical. Creiem que les dues lluites han d'anar juntes, sinó no té sentit estar a la CGT.

- Esteu intentar establir una coordinació entre joves de la CGT de Catalunya de diferents localitats, el 26 de novembre vàreu convocar una reunió a Reus, com va anar?

- No és el primer ni el segon intent de fer una coordinació de joves a la CGT, ho sabíem, però volíem tornar-ho a intentar. La proposta era reunir el màxim de joves de la CGT, organitzats o no, compartir experiències dins del sindicat, marcar uns objectius de treball conjunt i acordar uns punts mínims de coordinació. Tot i la poca participació van sortir idees interessants. Les/els joves de les tres Federacions Locals que hi vam participar (Maresme, Tarragona i Baix Camp-Priorat) tenim clar que volem obrir el sindicat. Obrir-lo en el sentit d'arribar a més sectors de gent com els joves, però també les dones, i en general els col•lectius de gent més atacada socialment i laboralment. Gent que ara mateix no participa de CGT perquè no troba el seu espai.

Sabem que necessitem formació, molta, i per això és un dels àmbits que començarem a treballar des d'ara. Vam acordar treballar en tres àmbits: formació, acció i difusió. De moment, la coordinació és interna i es fa mitjançant Internet, la idea, però, és arribar a la gent jove a través de més trobades, cursos, xerrades i mobilitzacions. Volem portar el sindicat als espais de joves i això és impossible que ho facin delegats sindicals de 50 anys.

- Per què costa tant que els i les joves s'afiliïn a un sindicat en general i a la CGT en concret? Penseu que la precarietat laboral és el factor principal o n'hi ha també d'altres?

- El perquè de l'alienació dels joves vers el tema sindical no crec que sigui un problema exclusiu de CGT, sinó del sindicalisme actual. Des dels dos sindicats majoritaris s'ha fomentat la percepció del sindicalisme com una cosa de persones grans amb feina fixa i assalariada de grans empreses, normalment. Les seves pràctiques durant els darrers 20 anys han assimilat la paraula sindicalista a hores sindicals per assumptes propis, alliberats que no han treballat en la vida i en pactes i negociacions que han portat a la precarietat laboral actual. És això el que molta de la gent del nostre voltant entén per sindicalisme.

El nostre objectiu és canviar aquesta visió. Hi ha altres factors com la por, la peresa o el desinterès. Alguns joves pensen que treballant per un sou miserable ja en tenen prou ara que són joves, altres no s'hi impliquen per no perdre la feina -amenaçats per la llarga cua de gent disposada a ocupar el seu lloc si es busca problemes- i els que ho intenten se'ls acaba el contracte abans d'afiliar-se. Les condicions precàries no afavoreixen gens la militància sindical, és cert, i precisament per això estem aquí. El perfil sindical de què parlàvem abans tampoc ajuda gens. Si al teu voltant no hi ha gent amb les mateixes inquietuds i problemes que tu, és normal que decideixis marxar.

- Com veieu l'actual moment de lluites juvenils i com creieu que s'ha d'enfrontar?

- No podem parlar de tots els territoris perquè no els coneixem, però el panorama és complex i alhora difícil. Crec que si el govern hagués sabut aquesta resposta hauria retallat molt més. Amb això vull dir que el jovent s'ha despertat, però ho ha fet tard, sense base ni herència assumida. Parlo en general, evidentment, sempre hi ha lluites que es mantenen i tenen relleu.

En canvi, altres àmbits com el de l'esquerra independentista ha crescut molt, tan a nivell quantitatiu com territorialment i ha sigut gràcies a la seva aposta per la gent jove. O el del moviment del 15M, que també ha aplegat molta indignació jovenil. Els moviments estudiantils no han sabut donar resposta suficient als atacs com el Pla Bolonya o el doble augment de taxes a les facultats. La resposta universitària a les retallades s'ha focalitzat a Barcelona, a la resta del territori català la resposta ha sigut gairebé nul•la. I el moviment juvenil sindical és gairebé inexistent. Aquesta realitat, preocupant. Com s'ha d'afrontar? Doncs amb organització, creiem que és una tasca clau la clau, però hem d'estendre aquesta llavor de revolta com ho va saber fer el moviment 15-M.

- Projectes de futur?

- Tenim molts projectes en ment, però el més immediat és formar-nos en: acció sindical, estructura del sindicat, normativa laboral i tots els temes que creguem necessaris per fer aconseguir transmetre les nostres idees a la gent més propera. Pensem que és el punt de partida perquè la coordinació que ara proposem segueixi funcionant més enllà de la nostra presència al sindicat. Una altra tasca és treballar amb i des de diferents moviments propers a la CGT per tal de coordinar accions i lluites socials i laborals. Obrir el sindicat a moviments compromesos socialment creiem que és una tasca clau per enfortir-lo. Fer conèixer el sindicat i mostrar la necessitat de sindicar-se jove per defensar els drets laborals i socials. Tenim prevista una altra trobada a principis d'any per continuar debatent, organitzant-nos i enfortir la lluita al carrer.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Les tisores de Tristan Tzara

Jordi Martí i Font

"Agafeu un diari
Agafeu unes tisores
Trieu en aquest diari un article que tingui la llargada que compteu donar al vostre poema
Retalleu l'article
Retalleu a continuació amb cura cadascuna de les paraules que formen aquest article i poseu-les dins d'una bossa
Agiteu suaument
Traieu a continuació cada retall un després de l'altre
Copieu consciensiosament en l'ordre en què han deixat la bossa
El poema se us assemblarà.
I heus aquí que sereu un escriptor infinitament original i d'una sensibilitat encisadora, encara que incompresa de la plebs."

Així escrivia, en aquest precís ordre defensor del desordre, Tristan Tzara (1896-1963), el seu "Manifest Dadà", o millor "un", "un" d'una sèrie de set. I corroborava que per desfer el sentit cal partir del sentit, no del no sentit, perquè desfer el vincle entre significat i significant és una feina, també, assenyada, raonada. Assegurava així, amb la seva pràctica, que les paraules es troben tan enganxades al seu significat que per descolonitzar-les del sentit que els dóna el poder per mantenir el nostre sotmetiment, cal recórrer al mateix sentit negat. I és que els amos fan la feina (o la manen fer, sovint mal pagada) a consciència. Tzara mateix afirma que "cada burgès és un dramaturg" i que la seva pròpia paraula-marca, dadà, era una paraula que portava a la cacera de les idees, el que no significa que aquestes acabin a l'olla,. Preguntar-se ja és fer camí com a intrigant, malgrat la narració assumida pels nostres i creada pels d'ells.

Alhora, fugint del poder que com a creador de paraules i continguts tenia, afirmava, rotund, que "Dadà no significa res". Tota una negació de base que per si mateixa era ja una rotunda obertura de camp, camí de l'atzar, de la casualitat, de l'imprevist... La negació radical, un cop més obria espais de trànsit en què no hi havia guies ni camins trillats. I alhora que partia del domini que ja hi havia aleshores i es manté avui, assenyalava un camí possible més enllà de les muntanyes de paraules ordenades en un sentit que té amo.